

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

A. M. N. MUZEUM
HIRLAP-OSZTÁLYA

XV. EVFOLYAM 18. SZAM

ARA NYOLCVAN FILLER

BUDAPEST, 1938 JÜN. 20

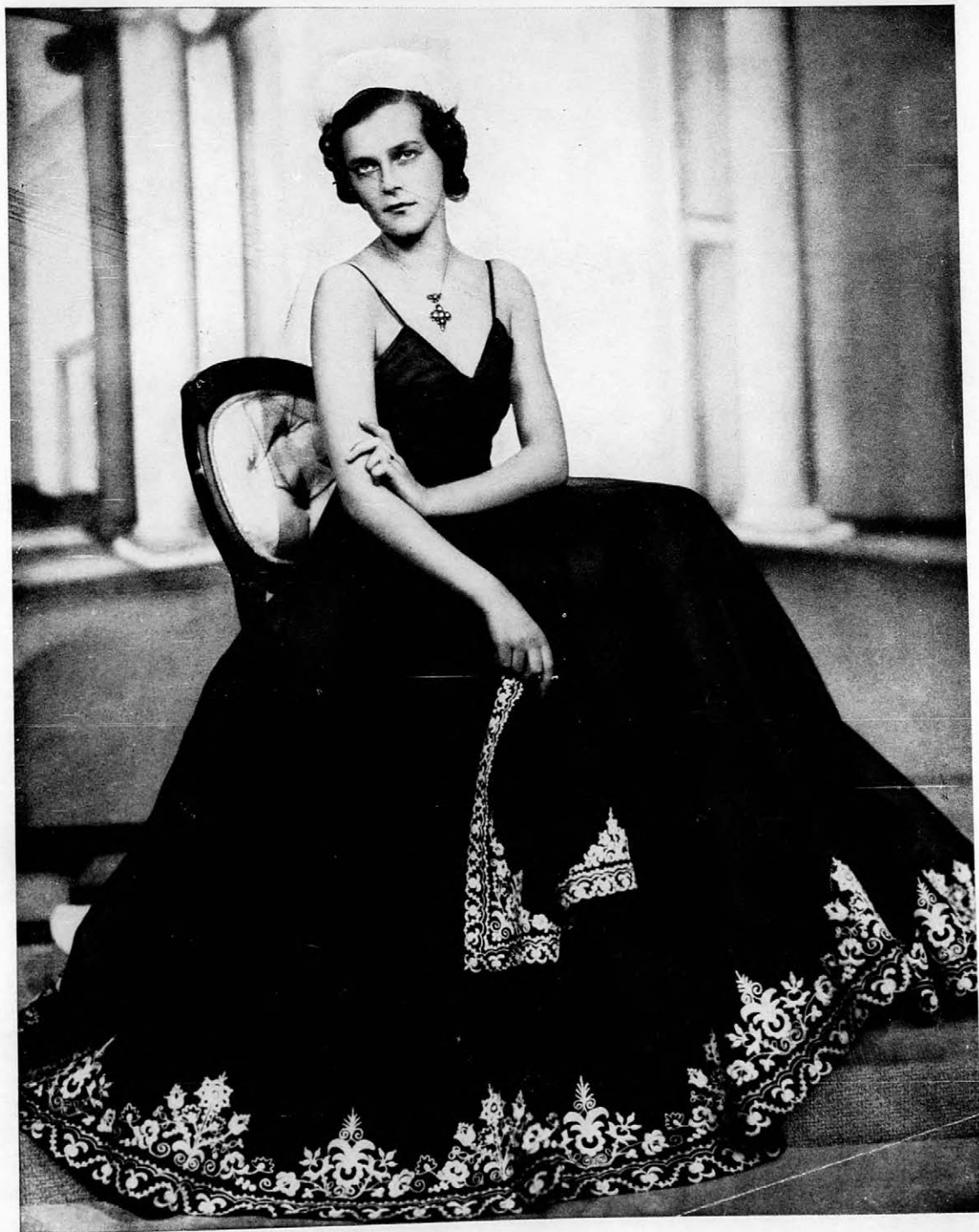

Foto: Anzelo, Budapest, IV., Váci-utca 24

GRÓF SZÉCHENYI MAYA

Ágyneműhuzat.

Leírása

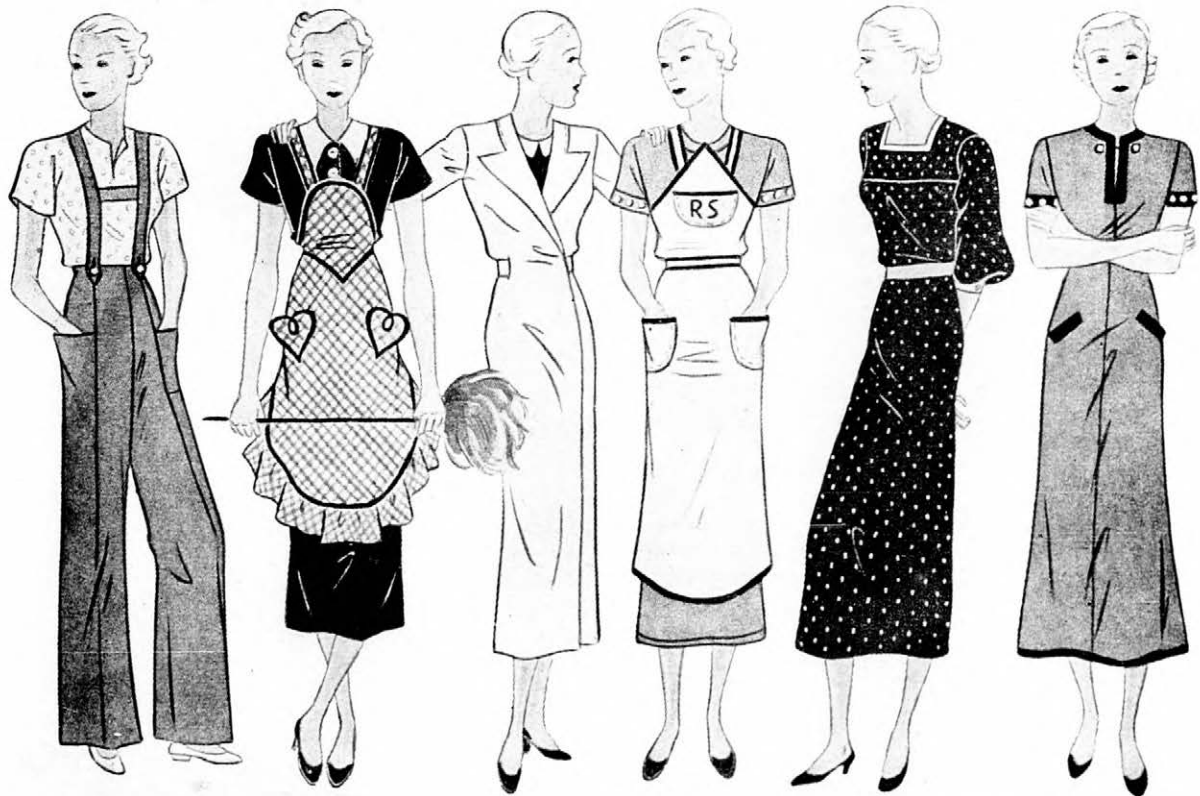
kézimunkarovatunkban.

Beszerezhető

a Magyar Uriasszonyok

Lapja Kézimunkaboltjában.

VI, Teréz-körút 6

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XV. ÉVFOLYAM 18. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HAZTARTÁSI FOLYÓIRAT

BUDAPEST, 1938 JÚN. 20

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11—12—93.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekkzámla 41.490. Előfizetési ár: Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:

KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre 90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona, Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 pengő.

A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA KÉZIMUNKABOLTJA, BUDAPEST, VI., TERÉZ-KORÚT 6. SZÁM. TELEFON: 12—13—19

Tekintetes asszony

Írta: Papp Jenő

Ha az intézőné tekintetes asszony csipőjére tette a két kezét: akkor ott elhallgatott az ellenvélemény. A régi asszonyok csodálatosan értettek a tekintélytartáshoz. Ennek az volt a titka, hogy elsősorban saját derekukat tudták egyenesen tartani! Ha a mai városi címkorság idején még fel-felbukkan egy-egy ragyogó példánya ennek a régi, tekintetes asszonyfajtának, akkor azt annak köszönhetjük, hogy vannak itt Budapesten jócskán olyan úriasszonyok, akik vidékről kerültek fel és ott szívták magukba az uralkodás ösztönét. Van is rend a saját kis házi birodalmukban. Még a szemük járása is más ezeknek a született nagyasszonyoknak. Arról nem beszélek, hogy kamrájukban a befőttes üvegek is haptákban várják a vendégeket, arról se, hogy náluk nincs rongyos fehérenemű, szájas cseléd és poros almárium, hanem arról beszéljünk, hogy még a mai zürzavaros világban is ők tartják és őrzik azt a boldog kis szigetét a családban, ahol sem a lányok erkölce nem megy csaléra, sem a fiatalurak nem keverődnek el idő előtt a mi fényes bárjaink szemete közé. Mert a tekintetes asszonynak nem kell sem a «nagysága» cím, sem az a széllél-bélelt világnézet, amely az apai zsebpénz szárnyain szabadítja fel a hevesvérű fiatalurakat. Ez a tekintetes asszony ragaszkodik ahhoz az úri és egészséges felfogáshoz, hogy mindenki akkor kezdheti el a nagy fel szabadulást, amikor az a kenyér van a kezében, amelyet maga keresett meg. Erdemes hát egy-két pillantást vetni

abba a világba, amely még ma is rendíthetetlenül él az igazi tekintetes asszonyok háta mögött. Ebben a tiszta levegőjű világban a szemérmesség adja meg a tónus alaphangját. Itt az anya mindig tudja, hogy a lányai hol járnak, mit csinálnak és kivel szórakoznak. Befolyását nem is kicsit, hanem nagyon is kiterjeszti az apára is, aki nem is titkolja, hogy feje fölött a teremtés koronáját láthatatlanul egy papucs díszíti, amelyet ő könnyedén és megnyugodva hord, mert azt tartja, hogy ez a dísz még mindig sokkal szebb, mint ha láthatatlan aggancsokat hordana. Az is érdekes, hogy a tekintetes asszonyok rendezett életében nem csinálnak zavarokat a reggelig tartó kimaradások, váltók, kifizetetlen számlák és különféle társadalmi és politikai divatok. Mert a tekintetes asszony az örök és változhatatlan etikai törvények alapján áll és igyekszik familiáját is megtartani ezen a szilárd területen.

Tényleg: vannak elvei, amelyek kissé mereveknek látszanak s amelyekhez macakusul ragaszkodik. De előbb-utóbb kiderül, hogy ezeket az elveket alulról, hátulról vagy belülről olyan ritka ére nyek fűtik, mint például a szívjószág, emberség, a megértés és egy magasabb erkölcsi gondolkodás logikus és erős érvei. Energikus lényre olyan varázslatosan sugárzik szét bútorokra, tettekre és lelkekre, hogy ez a fegyverező erő vele megy az ifjú lánnyal és vele van akkor is, ha kettesben csónakázik udvarlójával a síma Balatonon, vagy ha a

fiatalúr mégis belekeveredik éjfél felé egy kártyázó kompániába a helybeli kaszinóban. Olyan nagy és olyan szelless a tekintetes asszony tekintélye, hogy ebbe a búvőkörbe beleesik a rokonság is, ők is félik és ők is tisztelik. Viszont a léha és laza lelkű férfiak messzire elkerülnek, a kikapós menyecskék, menyek és sógornők csak a távollából szíszegnek feléje. Kemény és megbízható kezét csak azok áldják, akik tisztában vannak vele és tudják, hogy a tekintetes asszony a világ legönzettelenebb teremtménye. Ő a legigénytelenebb, ő hozza meg mindig a legnagyobb áldozatot s ő az, aki tulajdonképpen minden hivságos örömből és mulatságból kimarad. Mert ami ő előtte lebeg, az nem cím, az nem rang, az nem a hatalom és a befolyás imádata, hanem egészen más valami: a tiszta családi élet.

CSILLAGOK A DUNÁN

ÍRTA: EMÖD TAMÁS

Két palotasor közt lassan hömpölyög át a vén Duna Budapesten. A pesti oldalon fényes hotelek, a budai rakpart fölött ódon paloták. Lent, az alsó rakpartokon csöndesen folyik a vízi élet; deszkákból és gerendákból ácsolt «stég» ugrik ki itt is, ott is a széles kék víz fölé, rajta kátránypapírból és lécből összefabrikált deszkaházikó néz föl a komoly kőpalotákra. A kis játékházikó oldalait vadszöllő futja be, ablakkockáiban piros muskátli, kémény helyett kályhacsőből kanyarog a füst a szabadba. Az a pár ember, aki a stégen lakik, a rohanó nagyváros közepén zavartalan falusi életet él. A kis stéget csak érintik a hajók: ilyenkor pillanatára mozgalmassá válik a parifalhoz kapcsolt tutaj. Elsőiet a parti kormányos és a matrözlegény, aki a hajóról kidobott kötelet elkapja és a stég vastónkije köré csavarja.

A budai oldal egyik ilyen stégjén Bordás bácsi volt az öreg parti kormányos. Leányával, Juliskával, — egy vizivárosi kisiskola óvónőjével, — és Jancsival, a matrözlegénnyel, élt a vízre épített faházikó három szobácskájában. A harmadik szoba egyben konyha, szerkamra is volt: ott lakott Jancsi.

Jancsi és Juliska gyerekkoruk óta ott nőttek föl a stégen; régi vonzalom fűzte őket egymáshoz, az öreg Bordás gondolatban össze is párosította őket. A baj, — vagyis az egész história, — ott kezdődött, hogy egy nyári délután elegáns úrihölgy sietett le a stégre várta az érkező hajót. Közben szórakozottan váltott egy pár szót a matrözfiúval, aki barnarásúlt izmos karokkal, trikóingben foglalatkoskodott a deszkázaton. Jancsi úgy rajtafelejtette szeméi a szép szőke lányon, hogy csak akkor ocsudott fel, amikor a hajóról már dobták feléje a kötelet. Finom öregúr szállt ki, karonfogta a szép lányt, együtt távoztak. A fiú csak a hajó eltávolodása után vett észre egy földrehullott, parfümös kis zsebkendőt, szaladt a leány után, de a rakparton ácsorgó taxi-soffőröktől már csak annyit tudott meg, hogy a hölgy és az öregúr a saját kocsijukon robogtak el, úgy hallották, a Dunapalotába.

Jancsi azznap este, amikor Bordás apó és Juliska már rég lefeküdtek, eloldotta a stég oldalánál himbálózó csónakot. Hívták a nagyszállók fényei, odaát a túlsó parton, s talán azok a lányszemek is... Keény csapásokkal hasították két edzett karja a fekete Duna vizét. Átevezett. Odafurakodott a bámész nép közt, a Dunapalota terras-rácsához, odaszórtotta képét a rács réseibe... ahol ni, ott van az a szép lány, táncol valakivel; finom fiatalúr, biztosan valami gróf. A zene halkon zsongott; nevetgéltek, suhantak a párok, sűrűgtek a frakkos pincérek.

Azontúl egyre szórakozottabb lett Jancsi. Szegényesnek találta a faházikót, az ebédet, vacsorát — és Juliskát is. Órákhosszat ült a vastónkőn, bámúlt át az ezüstös-fekete víz sodrán. Juliska ámult a fiú elválkozásán, kémlélődött, aztán rájött, hogy

Jancsi estéről-estére eloldja a csónakot és átevez a pesti oldalra. Egy napon arra is figyelmes lett, hogy a Jancsi megtakarított pénzcsekkéje eltűnt a szublótból. Amit kamaszkora óta gyűjtött. Azt csak ő maga vehette ki. Tegnapelőtt meg azon kapta rajta, hogy a stég deszkatárságán valami divatos tánc-lépéseket próbálgatott...

Juliska elhatározta, hogy maga néz utána a fiú késő esti útjainak. Tisztán akar látni. Hova jár? Miért vette ki az évek óta gyűjtögetett pénzét? Mire adta ki? S egy este ő is kilopózott, sarkalta a féltő szerelem. Utánaevezett a Jancsiánknak. És legyökerezve látta, hogy Jancsi elegánsan, szmokingosan, fehér ingmellel, kezében hanvagul lóbbálva egy pár kesztyűt, biztos és úri mozdulatokkal (de jól ellette!) siet fel a rakparton. S milyen símára ki van borotválva. És az a monokli a szemén. Odatart, egyenesen a terrasra, ahol szól a dzsessz; belép, — teremőt szent csoda! — leül és rendel.

... Jancsi fesztelenül pillantott szét. Mielőtt a nagy divatüzletben kiöltözött volna, heteken át tanulta egy pincér-ismerősétől a síma és könnyed mozgást. Ő ugyan nem jön zavarba! És elszántan néz körül: ott ül, három lépéssel odébb, az a szépgyönyörű lány, avval a fehérhajú öregúrral és avval a grófi-báró fiatalemberrel, akivel esténként olyan bizalmasan símulva szokott táncolni, hogy Jancsít a pokol minden kinja járta át. Égő szemmel, merőn nézi a mondain szépséget. A lány észreveszi a kitarító tekintetet, érdeklődve szemez vissza.

— Nézzé, — szól a zene pauzájában, a társaságában levő fiatal férfihez, — milyen érdekes ember! Az a barnaképű. Szép zeme van. És milyen napsütött; biztosan valami vidéki földbirtokos, nem ismeri?

Jancsi észreveszi, hogy róla van szó. Fülég vörösödik örömben. Kihúzza magát. Odainti a pincért. Halkan érdeklődik, ki az a szép nő, ott annál az asztalnál?

— Báró Brand Clarisse. Az öregúr az édesapja, Brand Félix báró. Itt laknak; nagyon gazdagok... Aki velük van, az Zsuzsrik Laci nagyságos úr. Erősen udvarol a baronessznek...

Jancsi eleget tudott. Pár perc múlva a zsebében őrzött kis zsebkendőt, ami a stégen maradt, avval a «szösszels», hogy a hölgy az imént ejtette el, személyesen nyújtotta át Clarisse baronessznek. A többi is ment magától. Egy ilyen táncoló terras-társaságban, zene és édes italok mellett, könnyű alkalmat találni az ismerkedésre:

— Ó, pardon, ezer bocsánat, Balogh János...

— Maga biztosan vidéki. Földbirtokos, ugye?

— I... igen, kezét csókolom. Van egy darabka birtokom... Honna talalta ki?

— Arról a jó becsületes, napsütött képeről! — nevetett rá a lány. — Ilven pompás, kinapkúrázott színe csak a pusztán élő embernek lehet! Meglátszik az már a maga arcáról!...

— Iszen többet élek én a víz hátán, — kezdte Jancsi, de gyorsan elharapta. Aztán, hogy a kényes témán túl legyen, a báró és Zsubrik elé lépett, meghajolt, bemutatkozott.

... És most már Juliska, — ott kint, a rács mögött, — szintén eleget látott. Jancsi egy nagyvilági démon karmai közé esett. Sose szabadul ki. Sose. Vége! — Imbolyogva ment le a csónakhoz, beleült, eloldotta. Evezett vissza a stéghez, egyedül a csillagos éjszakában, elhagyottan: egy kislány a nagy Duna közepén.

Másnap Jancsi és a baronessz a terraszon tangóztak. Clarisse elnézően mulatozott Jancsi eredeti kiszólásain, izes beszédén, darabos, bizonytalan táncmozdulatain.

— Na, magán is meglátszik, hogy nem a parkett a hazája! — kötekedett kedvesen. — Mondja, hol tanult meg olyan jól, ilyen rosszul táncolni?

— A stégen...

— Azt hiszi, én megértem ezeket az agrár műszavakat?... Aprópó: milyen a birtoka? Tudja, engem őszintén érdekel az ilyesmi; a papának is van egy kis földje, sőt egy kastélyfélnék is van arrafelé, ott szoktuk a nyár egy részét tölteni.

— Nekem is van! — dobta rá könnyedén Jancsi. Minden vágya az volt, hogy ezt a szép-gyönyörű lányt megnyerje. Az ilyesmi megér, tánc hevében, simulva, udvarolva, egy kis futó föllentést.

— Igazán? És hol van a birtoka?

— Hol? I... itt... nem messze... aaa... Duna mellett! — dadogott hirtelen zavarában Jancsi. — Lent, a Duna mellett! (Úgy érezte, hogy korrigálta is a föllentést, hiszen a stég lent van a Duna mellett.)

— Te, papa, — fordult a baronessz élénk arccal az apjához, aki Zsubrikkal valami politikai problémába merült az asztalnál, — Balogh úrnak itt van a birtoka, nem messze, lent a Duna mellett!... Mit szólnál hozzá, ha reggel kiszaladnánk a kocsin, hogy megnézzük? Nagyon kellemes időöltés lenne! Megmutatja, kedves Balogh?

Jancsi riadtan hebegett, csapdába esett. De már nem lehet visszatáncolni, jó képet kell venni. Lesz, ahogy lesz: valahogy majd kivágja magát. Csak időt nyerjen. Zavartan mosolygott: — Ho... hogyanne, parancsoljanak. Nagyon szivesen...

— Hát akkor holnap reggel kilenckor. Itt találkozunk a hotel előtt!

Jancsi tanácstalanul kószálta át az éjszakát. Mit tegyen? Ezt a szép-gyönyörű nőt nem akarja elveszíteni. Végig kell csinálni a dolgot. De hogy??

Valami homályos terv bontakozott ki benne. Hiszen mutogat-hat ő az autóból! A földekre meg a fákra nincs ráírva, hogy ki a gazdájuk! Hát majd mutogatni fog. Megmutat egy darab földet, — «ez az enyém, kezét csókolom», — akad a vízmentén kastély, látott ő is nem egyet, mikor az uszályhajókan járt, hát majd kinéz egyet, — valami kisebbet, aztán ráfogja, — «az ott ni, teccik látni, az az enyém, csak most nem lehet bemenni, tatarozzák», — vagy az még jobb, hogy ki van adva a nyárra, pesti üdülőknék, hiszen úgy szokták, — aztán kész, fordulj, gyereünk vissza Pestre!

Úgy is lett. Reggel jószabású, könnyű útiruhában, felöltövel, ott állt a hotel előtt. Már korán reggel beszerzett mindent, még maradt is a megtakarított pénzéből vagy húsz pengője. Az autó elgördült velük. Clarisse édes, lebbenős nyári ruhában, mosolyosan, üdén, az öregúr angolos útidresszben; Zsubrik kimentette magát, nem tetszett neki ez az «ügy»... Félig-meddig már a Clarisse völgyényének érezte magát és most ez a Balogh — — —

Gurultak feléle a Duna mentén, buzatáblák, marokszedő csoportok, gázlók, menetelő katonák, vadzizek, tarlók, féllábon filozofáló gólyák, vízi madarak váltakozó képei közt.

Már jó félórája rogott velük a kocsi. De valahányszor feltűnedezett egy nyárilak vagy kastélyféle, Jancsi az érdeklődésre húzódozva válaszolt: «Nem ez, az enyém még meszebb van!» Nem volt bátorsága egyre sem rámondani. Nehéz dolog akkora nagyot hazudni! De most muszáj valamelyik kastélyt megmutatni. Nem lehet tovább halogatni, essünk túl rajta.

Végre megpillantott, sűrű park díszfái közt, egy formás, csinos kis kastélyt. Lent a kék Duna, vastag, görbe, görcsös derekú fűzfákkal a parton. Igen, ez tetszeni fog — Neki! Drukrolva, rekedten nyögte ki:

— Ez az enyém, könyörgöm.

— Ez??... Ez a maga birtoka??

— Ez, instállom... Meg a kastély, ott...

— Nagyon szép. Igazán nagyon szép, — nézett rá elkomorlyodva Clarisse.

— Boldog vagyok, bárónó, — dadogott Jancsi. — Talán most már vissza is fordulhatnánk... mire beérkezünk, dél lesz!

— Ah, dehogy, mit gondol. Szeretném a kastélyt belülről is megnézni. Ha már itt vagyunk. — úgye, papa? ... Nos: remélem, megmutatja?

— Persze, persze... azonnal szétnézek a cselédek után... A fiúnak diónyi verejték ütözött ki a homlokán. Tétován indult befelé a parkba, a «cselédjei» után. És arra gondolt, hogy nincs más hátra, el kell inálni valamerre. Ágyé, usgyé. Kerekelt oldani, be a sűrűbe. Amerre tágasabb.

Brand báró és Clarisse szeme csodálkozva villant össze a kocsiában:

— Mit szólsz hozzá? A mi birtokunk...!

— Még szerencse, hogy pont ezt mutattal!

— Szélmáhos. De miért tette?

— Miért? Mert megtetszett nekik. Imponálni akart, hazudott, véletlenül felsült. Egyszerű eset.

— Megtetszettem nekik?

— Világos. Fülíg szerelmes beléd.

— Kérlek, papa, azért ez a Balogh határozottan kedves ember. Nagyon érdekes. Eredeti, jóízú... Tudod, ez nem gazfickó. Csak egy könnyelmű, szerelmes fráter. Te, papa. Gondolok valamit.

— Na?

— Leckéztessük meg. Csináljuk végig. Hagyjunk rá mindent. Add ki a személyzetnek, hogy úgy üdvözléjk, mint az urkat. És amit mond, teljesítsék.

— Kérlek. Ha neked szórakozás...

Jancsi meglepődve látta, hogy a kastély ajtaja kitérül, komornyik siet feléje mély meghajlással. Utána másik inas. Önkéntelenül hátranézett: az öregbáró és Clarisse álltak mögötte. A leány gyorsan belekarolt Jancsiba, vitte előre: Jöjjön, mutasson meg mindent! — Azt már nem látta, hogy Brand báró, hátramaradva, néhány rövid és kategorikus utasítást adott ki a két inasnak.

És álmélkodva jött rá, hogy amit kimond, a személyzet rögtön teljesíti. Jó Isten, mi ez? Alom, káprázat? Csak akkor kezdett derengeni a fejében valami, mikor Macskády, a tisztartó hajlongva üdvözölte, mint a kastély és a birtok új gazdáját, akinek érkezését már hetek óta várták. Hű, de csuda nagy vakszerencséje van, — gondolta magában, — hogy pont ezt a kastélyt mutatta! Hogy megsegítette a csudatekony gondviselés. Csak most már símán kepickélien ki a bajból, — soha többé nem hazudik...!

Juliska pedig odafent Pesten, napokig tartó töprengés után, akcióba lépett. Elszánta magát. Beszélne kell Jancsival, megpróbálja észreléírteni. Besietett a Dunapalotába, tudakozódní.

— Balogh János? — gondolkozott a portás. — Ahá. Az a földbirtokos, a Brand öméltósága társaságából. Úgy hallottam félfüllel, hogy leutaztak együtt a Balogh úr birtokára, valahová a Duna mentén...

Juliska szédülő fejjel tért haza. Leült a stégen a vastönkre. Nem értett az egészből semmit. A Jancsi birtoka? Hiszen Jancsinak csak a holdban van birtoka. Hova utaztak, jó Isten, — micsoda titok lehet itt? Előkereste a folyamhálózat nagy parti térképét. Kutatón ment végig a szeme a két partoldalon. Hol lehet az a birtok? Hogy lehetne Jancsi nyomára akadni? Bordás apó mérges dörögéssel tett-vett a stégen:

— Sose néztem ki én abból a kölyökből semmi jót. Én más fickót veszek fel helyette. Nem lehet a stég matróz nélkül!... Te, Juliska! Ma van a szabadestém úgyis, összejövök a kollégákkal a Duna-Sörözőben, majd tudakozódom valami jó munkaerő után. Ebadta csibésze!

Juliska, ahogy este egyedül maradt, kiült a faházikó elé. Tündöve bámult fel a kiszikrázó csillagokra. Nyugtalanul állt ki a stég szélére. Nézett a Dunapalota felé, ahonnan áthordta a szél a dzsessz ütemeit. Összeszorított szájjal bámult. Aztán el, a messzeségbe, amerre a víz folyik lefelé. Itt valami nagy dolgot kell kitalálni. Mi lenne, ha elindulna Jancsit megkeresni? Hogy?... Sorra látogatni a part mentén a tanyákat, birtokokat, úrívillákat? Mivel? Hogy a Jancsiját keresi? Kikacagnak! Borzasztó ez: így idecövekelve a kőparthoz... Idegesen járt a körül a stéget. Pedig milyen lazán van odaerősítve: csak az a két nagy vaskapocs, meg az ereszték. Ha lekapcsolná — elindulna a stég! Menne lefelé a vizen, vele, — — — arra Jancsi felé!

Lekapaszkodott az öregedő este homályában a partfalhoz, vizsgálgatta a kapcsokat. Fent már kiültek az ég rádjára a csillagok, sűrűn csillogdáltak. És akkor Juliska felszaladt a nagy kalapácsért. Az első kapocshoz lépett, elszántan kezdte lazítani. A kámpó lehullott. Aztán a másik falikapcsot tágitotta meg.

Lám: a vaskapocs enged, kiesik a partfal köréséből és az ócska faalkotmány csikorogva, csörömpölve lódult meg. Juliska visszafogózott a stég korlátjához, fent termett a deszkapallón. A tutaj inog, verik a hullámok: a stég elindult! — Már ott mozog a Duna közepén, belekerült a folyam sodrába. — Egy tutaj a mély estében, rajta holdfényes faházikó, vadszöllős falak, kis cserép muskátlik, egy nagy fehér macska és egy leány.

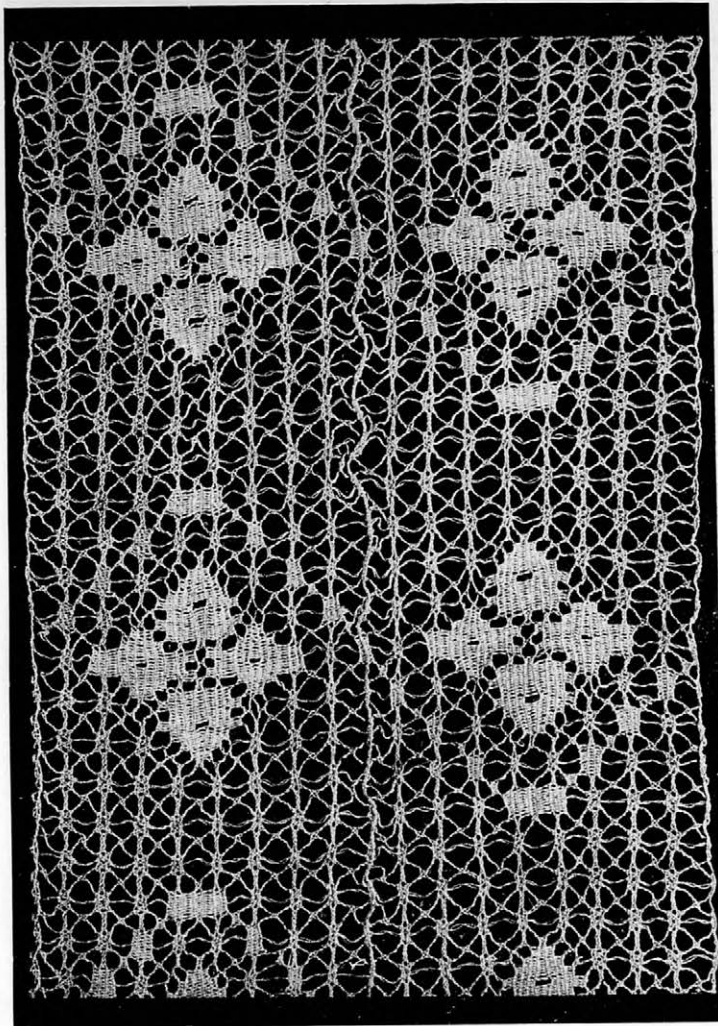
Juliska elindult a Dunán, Jancsit megkeresni! Fekete fák, partok, házak maradoztak el, kis órlámpások csillantak föl, itt-ott szaladozó emberkéekkel: hahóóóó! elszabadult egy stég!!

Juliska állt a stég előrésén. Kibomlott hajjal, elnyílt szemmel figyelt a sötét-fényesen kavargó Dunavízbe. A nagy fehér cirmoscica már fent nyávogott az úszó faházikó gerincén.

... Arra valahol lent a Duna mentén, a kastély kivilágított halljába éppen akkor lépett be Balogh János úr. Clarisse, az öregbáró s Zsubrik ünnepélyesre merevült arccal fogadták. A lecke véget ért, ma van a leleplezés...

— Kedves Balogh, — lépett elébe a baronessz, bujkáló, fínom kis mosollyal az arcán, — engedje meg, hogy úgy a papa, mint a magam nevében megköszönjem a vendéglátást... a saját kastélyunknak.

Jancsi riadtan meredt rá; zavartan lépett hátra. Mi ez?!

Klöpli csipkefüggöny-anyag. Leírása kézimunka rovatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (VI., Teréz-körút 6.)

— És egyúttal engedje meg azt is, hogy ma este itt «magán» tartsuk meg az eljegyzésemet, a vőlegényemmel — — — Belefonta karját Zsubrik karjába. De Jancsi ezt már nem látta. Egy nekilódult iramodással lerohant a veranda lépcsőin, futott, rohant át a park zegzugos ösvényein, amíg szétáruult előtte a szemhatár. Ott, ott az öreg Duna!! — Csillogtak, ficáncoltak lábainál a holdfényes hullámok, ringatóztak az égi csillagok a vén Dunán. Ziláltan állt meg, szeme elé ernyőzött kézzel: hogy lehetne innen elünni, elrepülni, el a messzeségbe, arra Pest felé?!... És ahogy nézett, a Duna közepén egy fekete pont bukkant föl. Jött, közeledett, lassan lódította az ár lefelé. Egy stég! Faházikó van rajta!... És — ni csak — valaki kiáltoz feléje:

— Jaaancsi!... Jaaancsi!... Hol vagy Jancsiii?!!

Tölcser formált a tenyeréből, rekedten üvöltött vissza:

— Juliskaaa!... Hóóórukk!... A köteleet!... Előre!!

A stég már ott ingadozott előtte. Jancsi ledobta a szmókingot. Repült a kötél, elkapta... szétpillantott... és gyorsan körülcsavarta egy vaskos, vén fűzfa vízrehajló törzse köré.

A tutaj megzökken, nyikorgott egyet-kettőt. Csak egy pillanatt... Juliska már kint állt a parton. Már ott bukkant a Jancsi nyakában.

— Jancsikám!

— Juliskám!

— Csakhogy megtaláltalak...!

A nagy fehér cirmos nyávogni kezdett fent, a házikó tetején. És némán ringatóztak a fényes csillagok a fekete vizen. A csillagok a Dunán...

Esetem Vanicsekkel

I R T A : B O R O S S E L E M É R

Őszintén mondom: nem vagyok túlságos híve az úgynevezett élmény-irodalomnak. Az író igazi élménye, szerintem a képzeletvilága. Nem akar vád lenni, csak halvány gyanu, hogy a fantáziahány és a témátlanlanság szüli az élményt. Persze, igazi író is nyitott szemmel jár a világban. Nyitott szemmel jár, aztán leül a fehér papír mellé és csaknem csukott szemmel ír. Álmodik.

Mi a célja ennek a bevezetésnek? Önreklám? Önigazolás? Vagy divatos «okoskodás» a fejezetkezdesnél? Egyik se és mindegyik. De legfőbbképpen a verem, amelyet magamnak ástam. El akarom mondani ugyanis esetemet Vanicsekkel. Nem egyszerűbb lett volna nem leszólni az élményt és az élményvadászát körül zúgó egész hallalait? De igen. Védelmemül megint fölhozom: a jó pap még nem iszákos, ha néha belekóstol a borba, esetleg éppen azért, hogy prédikálhasson róla. A verem most már jó mély, essünk bele.

Vanicsek szlovák volt, hatvanéves és suszter. Ezenkívül még Bálint. Két különös ismertetőjele: hunyorított szempillája és az, hogy hitellebe csinált cipőt. A szerkesztőségben majd mindenki Vanicsek-cipőt hordott. Most már nem ártok neki, ha elmondom, Vanicsek cipőinek igazi varázsa az volt, hogy egy fillér előleg nélkül lábhoz tette az árut. Sokan azt se tudták, hol van a műhelye. Szombaton eljött Vanicsek a zsákkal, benne a cipőkkel, újjakkal és javítóval. És néha a számlával. Vanicseknek csak fonetikus számlái voltak. Irni nem tudott. A számlák összegét fejben tartotta. A szívénel csak a feje volt jobb. Odaszólt valakinek:

— Ván míg negyven pengő tártozás.

Az illető azt mondta, tudom, Vanicsek bácsi és tovább dolgozott. A tudom a számla elismerése volt. Ha fizetett öt pengőt az adósságra, a drága öreg már fölajánlotta az új sevrót, vagy boxot. Igaz, ha sokáig elmaradt az öt pengő és kivált, ha az adós a munka lázában elfelejtette «tudom»-mal parafálni a számlát, Vanicsek mérges lett.

— Föladom a mesternek. Mintyár beamegyek.

En sokat oktattam:

— Nem mester, hanem főszerkesztő úr.

Vanicsek nem tágított:

— A fenek az egy mester.

Vanicsek vágyálma jött ki ebben a rögeszmében. Neki mindenki mester volt, aki sok alkalmazottnak parancsoi. A Klauzál-utcai bérkaszánya kapuján is csak ez állt a kopott pléhtáblán: Vanicsek Bálint cipész. Mester az, akinek segítése van, meg inasa, magyarázta egyszer.

Ő egyedül dolgozott. Kis szoba, kis konyha, ez volt a lakása. A szobája ablaka világító udvarra nézett. A konyha egy üvegtetőre. Vanicsek meg a feleségére, munka közben is sokszor, mert nagyon becsülte Márit, az asszonyt. Harmincöt évet éltek zavartalan házasságban. Úgy összetartoztak, mint a láb és a bűtyök. Mári nem is volt sokkal nagyobb. És remek szakácsnő volt. Enyvzagot soha se lehetett érezni a konyhában, ahol Vanicsek dolgozott. Egy nagy fazékban állandóan köményleves gőzölt, kifoghatatlan tartalommal és illattal. A szegény emberek komfortja: szoba, konyha, állandó hidegvíz és köményleves. A szobájában volt egy albérlő is. Nem sokáig. Vanicsekné két hét után kitette a fogkeféjét, meg a manzsettagombját.

— Kérem — panaszkolt nekem — amit a kvártélyos csinált, az már egyenesen erkölcs. Minden este fűtött föl érte egy lányka.

Ez volt Vanicsek és neje.

Most az eset.

Eljött egy este a szerkesztőségbe. Ahogyan beállított, már magán viselte, az élmény előjelét. Nem volt vele a cipőzsák. Nem liferált. Csak kasszálni jött. Hét számla volt a fejében. Az egyik az enyém. Mit tagadom, elég nagy összeggel. Négy hete csak «tudom»-okkal fizettem. Az előszobában már mérgeskedett:

— Ném várok. Bemégyék a mesterhez.

Csütítotam. Nem használt. Kötényét gyűrte, az asztalt igazgatta. Szégyeltem magam az altisztek előtt. Nem, mintha altiszteink azelőtt az úri kaszinóban lettek volna lakójuk. Sőt. Akkor megértették volna a helyzetet. Mentegetőztem. Nézze, Vanicsek bácsi így és úgy, nem költöm lövésznyre, kártyára a pénzt, tudja, hogy szolid, szegény, rendes fiú vagyok, magán kívül senkinek nem tartozom, így, úgy.

Semmi nem használt. Vanicsek haragudott és mindenáron be akart panaszkodni a mesternek. Aki pedig valóban mesterünk volt, szerkesztő-bálványunk, tudásban, úriasságban. Az altisztek titkos szolidaritással vontak kordont a befelét vezető aító előtt.

Egyszer csak elhült bennem a vér. Lipót rohant fel, az úridivat üzlet inasa, a számlával. És az a számla írott volt, mint egy hadparancs.

Lipót elszánt és rideg, mint egy orosz futár a cári hadseregből. Féltartottam. Vanicsek figyelt. Lipót még sutogni se volt hajlandó. Kiabált: — En pénz nélkül nem megyek vissza. Két hónapos a számla. Vagy fizet a szerkesztő úr, vagy...

Rálépett az életveszélyes útra, a főszerkesztő szobája felé. Menet közben is kiabált: — Majd én megmutatom. Majd én...

Vanicsek dermedten állt. Aztán nekilódult és elkapta Lipót zakóját.

— Hová mety, maga csirkefogómege? Mit kijábolja itten? Tartozza a szerkesztő úr? Hát aztán? Nem költi lövérsenyre, nőkekre, kártyára a pénzt! Ety szegény fiú. Na. Nézze mek az ember.

Lipót szemtelenkedett:

— Biztosan maga akarja a pénzt, azért mondja...

Vanicsek vérvörös lett. Csaknem ordított.

— Micsoda?... En?... Mennyi az a számla? Attya ide.

Kitépte a számlát Lipót kezéből és a mellénye alól előkapott egy nagy szakadt bőrszényt.

Nem akarom leírni Vanicsek lelkiállapotát, amelyből úgy ugrott elő az önrzét, mint egy utánustisztból a kard becsülete. Tény, hogy ha nem tartjuk vissza, négyen is az altisztekkal, rögtön kifizeti a fehérnemű-számlát.

Ez volt az eset első része. A második az, hogy ezt az egész jelenetet megírtam, persze átköltve, kabarétréfának. (Élményírók, nevessek.) Már próbálták a darabot, amikor elmentem Vanicsek bácsihoz, hogy kifizesse a tartozásomat. Megtörtént.

— Vanicsek bácsi — mondtam az ajtóban, — tudja, hogy megírtam magát?

— Enkem? Megírta? Hová?

— Színházba. Darabot írtam az esetből. Amit maga ott csinálni akart a szerkesztőségben. És hogy megháláljam, a főszerkesztő Vanicseknek hívják és még a lakcímét is beleírtam. Kis reklám magának.

Néhány nap múlva előjött Vanicsek a szerkesztőségbe. A kollégák nem tudták, mi történt Vanicsekkel. Szerda volt, nem szombat. És se szék nála, se számla. Nem is törődött senkivel. Rám várt. Elkísért, csak az utcán rukkolt elő. Nem kisebb dolgot közölt velem, mint azt, hogy egy pár finom lakkcipő akar nekem csinálni azért, mert színészt csinálók belőle.

Elképedtem.

— Színészt? En?

Ami ezután történt, azt le se tudom írni. Ott a forgalmas utcán, Vanicsek előrement és Chaplint utánozva kacázott, bukdácsolt és várakozó izgalmossal figyelte az arcomat.

Beszaladtam egy kapu alá, röhögni. Ezt külön félreértette.

— Na ugye? — mondta, mikor utánam sompolygott.

A tragikomikus jelenetből gyorsan kiráztam a komikumot. A tragédia árnyéka borult az arcomra. Gyorsan megmagyaráztam neki, hogy erről szó se volt. Fájdalomdíjul megígértem neki, hogy a lakkcipőt, de csak készpénz ellenében, át fogom venni. Egy hét múlva.

Tíz nap múlva mentem fel hozzá. Három napot késett a készpénz-fogadalmam. De meglett. Harminckét pengő, egy fillér se hiányzott belőle. Csak épp Vanicsek nem volt kész a cipővel. Ki se szabta. Vanicsek különös arckifejezéssel hunyorgott. De a felesége arca annál világosabban fejezte ki haragját ellenem.

— Mit csinálta uraság ebből az emberből? Nem dolgozik semmit. Egész nap állja tükör előtt és csinálja Haplin.

— Kaplin — javította ki Vanicsek a rosszul kiejtett Chaplin nevét.

Rettenetesen éreztem magam. Vanicsek színészagályt kapott. Az első bacillust nyilván a moziban, én meg beadtam a levest, amiben kitenyésztődött a bacilluskultúra. Juj! Kétórás beszédet tartottam a konyhában. A csirizes tálat tartottam az orra alá, hogy attól térjen magához az ostoba kábulatból. Úgy tett, mintha hatott volna rá az okos beszéd.

Egy hét múlva beállított a színházba. Vasárnapi ünneplőjét vette föl. Leült a sötét nézőtérre. Figyelte a próbát. Annál a jelenetnél, mikor a suszter előkapja az erszényét, fölugrott Vanicsek és kiabált.

— Nem igaz. Evvel a berzlivél volt az eset.

Nem tudtuk lebeszélni. Ragaszkodott ahhoz, hogy a színész az "eredeti" erszényből fizesse ki az inast. Még a pénzt is bele akarta tenni. Nem lehetett eltávolítani. Végigülte a próbát. Másnap úrra előjött. En hibába beszéltem a lelkére. Elmentem a feleségéhez is. Semmi nem használt. Vanicsek habitué lett, befentes. A bemutatóra négy jegyet váltott. Magának, a feleségének és egy házaspárnak. Később is, majd minden este megjelent. Próbáltam a tönkítő legalább úgy visszatartani, hogy szabadjegyet kapjon. Nem fogadta el.

— Abból nem éli a színész, hogy elpotyázza a jegyek — mondta.

A kis darab sokáig ment.

Egy nap beállít Vanicsek a lakásomra. Rögtön a tárgyra tért.

— Nekem járja a tantim fele.

— Miféle nagynéniről beszél? Ki az a tantim?

— Ne tettefe magát. A tantim a pénz, amit kapta a darabért. Mondta nekem, Kertesi főszerkesztő úr, hogy a tima én áltam. Jár a fele.

Kertesi színházrovatvezető volt a bulvárlapnál. Ő heccelte föl Vanicsekét. Pletykárovatában hosszú cikket is írt Vanicsek kalandjáról velem, a színházzal és az elhanyagolt suszterműhellyel.

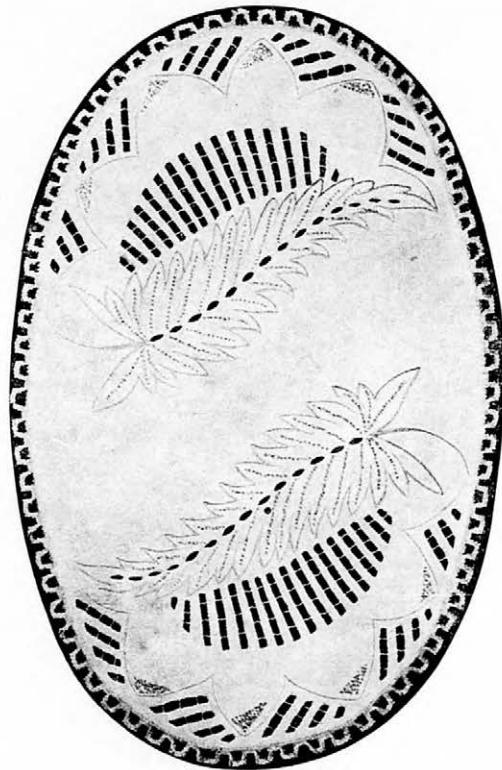
Szörnyű bosszút álltam Kertesin. Nagyobb összeget adtam Vanicsek-

nek, «tantim» fejében. De megmagyaráztam, hogy Kertesi is tartozik kifizetni neki ugyanennyit. A cik-kért.

Kertesi, mint megtudtam, eleinte viccesen fogta föl a dolgot. Járatta magához Vanicsekét, szerkesztőségi tréfák végett. Rovatsarok lett Vanicsekből. Egészen addig, amíg az öreg szlovák meg nem únta a dolgot. De ennek a megúnásnak nagy ára lett. Vanicsek fűnek-fának mesélte, hogy ő szállítja Kertesinek a témákat és Kertesi nem fizet. Aztán összekerült egy zugirással — és beperelték Kertesit. Szegény-igoon. A rossz néha jóra fordul. Vanicsek elvesztette a pert, kijózanodott. Visszaült a konyhába, a kapta-fa mellé.

Evekip nem láttam. Egyszer ülök a kávéház ablakpáholyában — és ki áll odakint? Vanicsek. Tél volt. Esett a hó. Vanicsek bekiáltott. Az utca csaknem összefutott, olyan hangosan.

— Hát drága szerkesztő úr, már semmi nem kell? Se tima, se cipő?

Ovális zsúrkocsitakaró. Leírása kézimunkarovatunkban.

Nem mertem nevetni. Intettem, hogy délután fölkeresem. De aznap dolgom volt, nem mentem el. Másnap elhalasztottam a látogatást. Negyednap el-lazsáltam, ötödik nap elfelejtettem, így tovább. Ma már azt se tudom mi lett vele. Ki kéne nyomoznom, de nem merem. Ha meghalt szegény, megírhát-nám eltávozását, búcsúját a kegyetlen ételtől. De ki tudja, nem keresné-e fel valamelyik mennyei zug-írást, hogy perre vigye a nekrológ «tantim»-ját a legfelsőbb Bíróság előtt.

Ha él még, amit igaz szívvél kívánok neki, nem 'esz baj ebből a novellából. Annyit változtattam az eseten, hogy már magam se tudom, mi volt ebből igaz és mi nem. De ennek az az oka, hogy íróasztal mellett írtam, este, csendben, majdnem lehunyt szemmel. Ahogy álmodni szoktunk.

Hogy miért írtam akkor az elejére, hogy élmény? Beugratásul. Azért, hogy elolvassák. Bocsássanak meg.

A boldogság és az érvényesülés iskolája

Tizenkilencedik lecke * Irta: Dr. Forró Pál

A kellő pillanat elmulasztása.

Sokan haladnak el szerencsájuk mellett anélkül, hogy ezt ki tudják használni. Ezt még megérthetjük, hiszen minden kánálkozó eshetőség megjárása tulajdonképpen érvek és ellenérvek mérlegeléséből, valóságos számtani műveletről áll, könnyen tévedhetünk tehát. A kérdés csak az: valóban megtettünk-e mindent legjobb tudomásunk szerint, hogy a kánálkozó jó alkalmat megragadjuk és kihasználjuk? Nem voltunk-e gyávák, habozók, lusták?

Sok ember csodálkozik, lázadozik és igazságtalannak tartja, hogy nem boldogul, holott kizárólag a saját gyengeségében, életteltenségében van a hiba. Elmondom ennek egy ragyogó, megtörtént példáját. Hangsúlyozom, hogy a történet szóról-szóra megtörtént. Egyik ismert és ma is az irodalmi piacon működő jeles humoristánk a hőse. Az író Berlinből jött haza, ahol nem sikerültek irodalmi tervei. Amint mondani szokták, teljesen leégett és a legnagyobb nyomorban tengődött hónapokig az idegen városban, ahonnan végül is baráti segítséggel tudott nagynehezen haza vergődni. Reménytelenül és egy fillér nélkül ült a kávéházban, várva, hogy a jó szerencse eleje hozza egy ismerőst, aki talán kifizeti kávéját. És ekkor jött a nagy Véletlen. Egy gazdasági lap szerkesztője, régi ismerőse ment el az asztala mellett, aki élénk örömmel üdvözölte az elbűsült íróat. Mikor meghallotta, hogy milyen bajban van, felcsillant a szeme.

— Remek! — kiáltotta — téged a nyugalod hozott ebbe a kávéházba! Ide hallgass! Én egy igen nagy szolgálatot tettem egyik nagy bankvezérünknek, aki ennek ellenében nagy összeget ajánlott fel nekem jutalmul. En az ezt a pénzt bizonyos összeférhetetlenség folytán, sajnos, nem fogadhattam el, de viszont sajnálom a zsebében hagyni. Ide figyelj. Itt a névjegyem. Ráírom a vezérnek, hogy a nékem szánt összeget adja neked. Rendben van? No itt van, máris indulj! Egészen bizonyos, hogy nagy dohányt fogsz kapni! Az író nemigen hitt az egész tündérmesében, de azért nagy szorongva, szivdobogva csak beállított a bankvezérhez, aki mikor titkára bevitte a szerkesztő névjegyét, behívatta barátunkat. A bankvezér rámutatott az egyik bőrfotolyre.

— Úljön le kérem és mondja el, hogy mivel szolgálhatok?
Az író elmondta, hogy milyen pörüljárt a külföldön és most mindent előről kell kezdenie. A bankvezér bólintott.

— Szóval — mondotta — ön új egzisztenciát akar alapítani! Én nem ismerem az ön igényeit és lehetőségeit, tehát magának kell eldöntenie, hogy mennyire van szüksége.

Es e szavak után a vezér kivette tárcáját, melynek két fedőlapja közé egy köteggel szárpengős bankó volt behelyezve. Lehetett vagy ötven darab. És a tárcát oda tette az író elé:

— Tessék — mondotta — vegyen ki annyit, amennyire szüksége van!

Az író elsápadt. Azt hitte álmodik vagy víziói vannak. Az ímént még tíz fillérje sem volt. Most egy vagyon fekszik előtte. Remegő ujjal nyult a tárcához és szörnyű lámpalázzal fogott meg egy százast.

— Kérem — dadogta — ez komoly?

— Természetesen!

Az író kivette a szárpengőst.

A bankvezér hidegen biccentett.

— Elég lesz? — kérdezte szenvtelen hangon.

— Igen... hogyné... nem is mertem ennyire sem gondolni!

A vezér felállt, kezét fogták, az író kiszédült a szobából. Egyenesen a közgazdasági szerkesztőhöz rohant megköszönni a nagyszerű segítségét.

A szerkesztő elégedetten dörzsölte kezét.

— Remek — mondotta — és mennyit vettél ki a tárcából?

— Egy darab százast!

A szerkesztő vörvörös lett dühében.

— Szerencsétlen hülye — ordította — megőrültél! Egy százast vettél csak ki, amikor ott volt előtted a pénz, a vagyon, amelyről egész életedben álmodtál!

— De kérlek — dadogta az író — nem lehettem szerénytelen. Hát te mit tettél volna?

— Hogy mit csináltam volna? Kivettem volna az egész összeget és azután mosolygva jegyeztem volna meg, hogy úgy látszik, peches napon jöttem, amikor véletlenül csak ilyen kevés pénz van a vezérnél! Tudod te szerencsétlen, mért nyomta az arcodra van írva a gyámoltalanság, a félszegség. Mert előre tudta, hogy valóban nem fogsz többet kivenni egy százastól. Ha néki magának kellett volna megszabnia az összeget, legalább ezret kellett volna adnia, hogy engem meg ne sértsen. Így azonban gavallér maradt és kitűnő üzletet csinált!

Ez a történet mindennél jobban megvilágítja, hogy milyen végtelenen működnek bennük bizonyos belénk nevelt álszemernek. Egészen különös, hogy főleg a szellemi foglalkozást űzőknek még ma is milyen szerbstárasan, szinte megszevesen adják át némelyek a pénzt. Borítékba teszik, mintha a pénz nyílt és közvetlen átadása megszégyenítő lenne. Ámbár az is lehet, hogy nem annyira szemérmes tisztelből teszik borítékba a pénzt, mint inkább azért, hogy ne lássék kevések.

Nagyon sok ember érez gálást, amikor pénzt kell kérnie. Főleg azok, akik túlságosan érzékeny lelkűek. Valósággal beleizzadnak, amikor szolgáltatásuk ellenértékét kell kérniük. Félnék, hogy megbántják azt, akitől pénzüik jár. Nem akarnak mohónak és anyagiásoknak látszani. Így esik meg, hogy a legnagyobb gondok és nélkülözések között élnek, noha jelentékeny kinlevőségük van! Aki így cselekszenek, nagy és végtelen tévedésben élnek. Tévedés azt hinni, hogy az emberek meghatja vagy leköteli az, aki nem mer, vagy nem tud tőlük pénzt kérni. Az igazság ennek éppen az ellenkezője. Az imponál és ahhoz van bizalmuk az embereknek, aki a legnagyobb nyugalommal kér magas összegeket. Ebben erőt sejtene. Viszont a szerény kis összegeket számító ügyvdben, orvosban vagy szabóban a magukhoz hasonló verődő kispolgárt látják, akitől nem félnék. Nem igaz az a régi frázis, hogy minden megoldódik magától. Szívósan és erősen kell megragadnod a kedvezőnek látszó pillanatokat, nehogy kiaknázatlanul rohanjanak el.

Ha üzleti ügyben leülsz valakivel tárgyalni, akkor mindenekelőtt hinned kell az ügy helyességében és szükségességében, különben nem tudsz eléggé meggyőző lenni. Ne tárgyalj gyáván, ne viselkedj úgy, mint aki alamizsnát, segítséget kér, mert könyörületből, részvétebből senkinek ott üzletet, hanem csak érdekből. Ha eredményt akarsz elérni, úgy arról kell meggyőződnöd a másik felet, hogy az üzlet megkötése neki éppen olyan, esetleg még nagyobb érdeke, mint neked. Sohase árudd el anyagi helyzetetted, ne tedd nyilvánvalóvá, hogy egy üzlet létrejötte létérdeked, mert ezzel kényre-kedvre kiszolgáltatod magad a másik félnek, aki tudja gyengeségedet, most már egyoldalúan diktálja a feltételeket, vagy esetleg úgy tesz, mintha ajánlatod egyáltalában nem is érdekelné, csakhogy megfélemlítsen és még előnyösebb módokat csikarjon ki. Ellenkezőleg, bármilyen nehéz helyzetben vagy, úgy kell viselkedned, mintha egyenlően erős fél volnál. Ne mutasd türelmetlenségedet, izgalmadat. A hidegver, a látszólagos fagyos közöny elengedhetetlen feltétele az üzleti tárgyalásoknak. Az üzleti világ kemény, kiméletlen és az üzletemberek csak azokat veszik komolyan, akikről megérik, hogy méltó ellenfelek. Bármilyen nagy pénzükbelen vagy, ne légy mohó, mert nagy összegeket csak úgy érthetsz el, ha nem mutatod, hogy fillérekre rászorulsz. Egy nagypénzeket kereső ismerősöm mesélt: — Egy munkámért háromszáz pengőt ajánlott fel a vállalkozó. En nyolcszázat kértem. Hosszas alkudozás után a vállalkozó négyszázat ígér. Nekem aznap két pengő volt összesen a zsemben és nem tudtam, hogy miből fogom esedékes házbéremet fizetni. Ennek ellenére cigarettára gyujtottam, felálltam.

— Uram, már nem is tárgyalok tovább. Kézd hetszázkilencvenért sem adom a kosztümterveket...

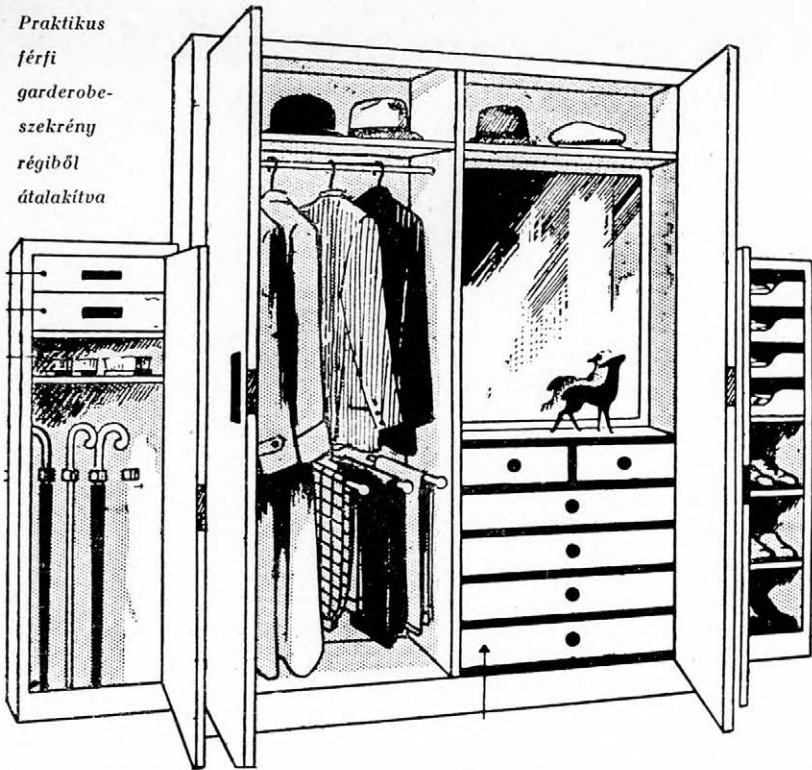
Bevallom, dobogott a szívem. Dehát — amint a kártyások szokták mondani — meg kell játszani a téteket. Biztam emberismeretemben. Tudtam, hogy semminek sincsen hipnotikusabb hatása, mint a határozott, erőles fellépésnek. Pontosan kiszámítottam szavaim lélektani hatását. Bizonyos voltam benne, hogy munkám értéke abban a pillanatban sokszorososan emelkedett a vállalkozó szemében akinek önkéntelenül arra kellett gondolnia, hogy én bizonyára azért viselkedem ilyen féltényesen, mert bizonyos vagyok benne, hogy terveimet azonnal tudom értékesíteni a konkurenciánál. Hetszáz pengőt ajánlott fel. En erre úgy tettem, mint aki nagy kegyet gyakorol és azt mondtam: jó, oda adom hetszázért, de csak akkor, ha előre lekötí meg két másik legközelebbi tervemet is...! Így is történt!

— Dehát hogy merted a biztos üzletet kockáztatni? Mit tettél volna, ha nem veszi meg a terveket?

— Öszintén szóva, a tűzbe dobhattam volna azokat. Viszont tapasztalatból tudom, hogy merni és kockáztatni kell. Aki gyáva és mindig a fal mellett dolgozik, az egész életében csak filléreket fog keresni. Hidd el, ez is csak megszokás és gyakorlat. Egy kis erőpróbaalkozás. Aki megkísérli, meglepetten fogja látni, hogy többször sikerül, mint nem

(Köv. a 20. lecke.)

Praktikus
férfi
garderobe-
szekrény
régiből
átalakítva

KÜLÖNÖS KALAND

IRTA: MICHAEL ARLEN • FORDITOTTA BEREND MIKLÓSNÉ

Egy késő, téli éjszakán Trevor és Maturin, két szenzációra éhes, előlegre szomjas újságíró, lassan végigcsavargott a Davies Street-en. Valami meglepő újdonság után szaglászta, amelyet nagyméretűvé felfújnak és kipréselik belőle a hönöhajtott előleget. Taxisoffőr küszött utánuk. A soffőr zöld plüscilindert viselt, állhatatosan kínálta kocsiját. A két újságíró megvetően legyintett. Hirtelen óriásnövesű rendőr tornyosult előtük.

— Figyelmeztetem önöket, uraim, hogy kerüljék el a melléktucskákat, átjárókat és zsáktucskákat.

— Ugyan miért? — csodálkozott Trevor. — A gyilkosságok miatt — szólt titokzatosan a rendőr.

— Gyilkosság — vetette oda Maturin. — Világvárosban, szórványosan mindig előfordulnak gyilkosságok. Ezért ugyan nem kell megváltoztatni az útirányunkat.

— Téved, uram — szólt nyomatékosan a rendőr. — Újabban tömegesen fordulnak elő gyilkosságok.

— Hogy lehetséges az, hogy mi mitsem tudunk felőle? — hűledezett Trevor.

— Mert a Scotland Yard elnyomja a dolgot. Nem akarnak vakfélelmet támasztani a közönségben. Az ismeretlen gyilkos borotvával dolgozik, mint a hírhedt hasfelmetsző Jack annakidején. Hasfelmetsző Jacket sem fogták el. Ez az ismeretlen fickó tizenkét áldozatot metélt fel három hét alatt és mégis szabadon jár. Ezért figyelmeztetem önöket, hogy tartózkodjanak a sötét szögletektől. Ne-hogy véletlenül önök essenek tizenharmadik áldozatul.

Trevor akaratlanul megborzongott.

— A maga beszéde nem tetszik nekem. Rendőr, maga határozottan pesszimista. Inkább hazamegyek.

— Ho, mi ez? — hajolt le a rendőr és kifent pengéjű, csillogó borotvát emelt fel a köveztől.

— Borotva — suttogott Maturin.

— Amíg mi beszélgettünk, ennek a borotvának a tulajdonosa a hátunk mögé lopódzott és észrevétlenül a földre eitette a szerszámát. Elég éles ahhoz, hogy bármelyikünk nyakát elvágja — állapította meg szakszerűen a rendőr.

— Kocsin megyek — határozta el Maturin. És mintha végszóra érkezett volna, a zöld plüscilinderes taxisoffőr föltépte kocsija ajtaját előtük.

— Erre iszunk egyet — mondotta Trevor. — Soffőr, vigyen bennünket a Nagyanym Kertjében nevű éjjeli club-hoz.

A kocsni megindult. Trevornak úgy rémlett, mintha nem is a legegyszerűbb utat választotta volna, Nagyanym Kertjéhez. A taxi hirtelen zökken megállt.

— Baj van a motorral — szólt be a kocsiba a soffőr és máris a gépének szentelte magát.

A két újságíró kiszállt. Elhagyott vidéken jártak. Előttük feketén ásitó zsákutca. A sötétségből panaszos női sírás hallatszott. Trevor a hang után szaladt. Maturin aggodalmasan követte. Egy karcsú, fiatal leány állott a fal mellett és keservesen zokogott.

— Asszonyom — szólította meg a lovagias Trevor.

— Ó, ó — sírt fel a lány. — Kérem

hagyjanak magamra, én nem vagyok olyanfajta.

— Mi pedig nem vagyunk olyan emberek, akik olcsó éjszakai ismeretséget kötnék — jelentette ki nagyképpően Trevor. — Engedje meg, hogy felajánljam a lovagi szolgálatomat.

A lány nagyon szép volt. Fekete szeme könnyben úszott.

— Nem ettem ma semmit — lehelte elhalóan.

— Ugy engedje meg, hogy meghívjuk vacsorára. Eppen a Nagyanym Kertjébe készültünk.

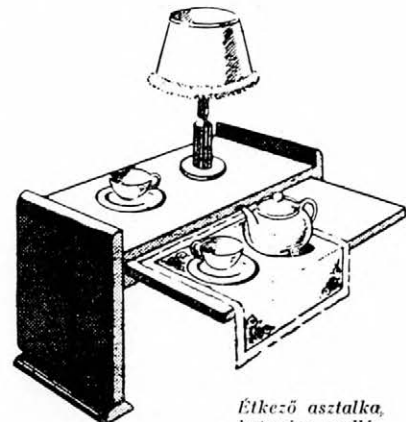
A lány habozva, tanácstalanul, de mégis követte a két újságíró.

— Rendben van a gép — jelentette büszkén a soffőr. És minden akadály nélkül eljutottak Nagyanym Kertjébe. Leültek egy fal melletti sarokba. És közben a leány megmagyarázta bánata okát.

— Apámat Sámson Samsonovics Samsonoffnak hívták. A legelőkelőbb bulgár komitácsi-törzs feje volt. Anyám angol asszony, aki mérnök nagyapámmal került Bulgáriába. Beleszeretett a vad hegyirablóba. Feleségül ment hozzá. Apám felhagyott, anyám kedvéért, ősi rablómesterségével. Virágtermelésre és nemesítésre adta magát. Boldogan éltünk együtt hárman a Rózsák Völgyében. Apám felfedezte a zöld székfű előállításának titkát. Angliába készültünk, hogy szabadalmaztassuk ezt a kincseket érő találmányt. De a sors másképp akarta. Anyám Várnóba utazott, hogy bevásároljon az útra. Hazatértében vasúti baleset áldozatául esett. Még fel sem ocsudtunk kétségbeesésünkből, amikor egy éjjel verekedés zajára ébredtem. Kirohantam szobámból. Az utcán két óriás tusakodott egymással. Az egyik apám volt. A másik, a félelmetes hegyirabló, Michaelis. A Samsonoffok és Michaelisek ősi ellenségek. Évszázadok óta egymás ellen küzdöttek. Hol a török félhold, hol a kereszt jegyében. Most az utolsó Michaelis rátámadt az utolsó Samsonoffra. A régi vérbosszún kívül rablási vágy is hajította, hogy magához ragadja a zöld székfű előállításának titkát. Az egész falu belekeveredett a verekedésbe. Fáklyák lobogtak, pisztolyok durrogtak. Apám összereszkadt.

— Gyermekek menekülj. Vidd magaddal, Angliába, a titkot.

Ez volt a bucsúszava. Kiáltás... Átkozódás... Lövések dördültek. Lovamra vettem magamat. Hajnalban Filipopolisba értem. Felkaptam az Orient Expresszre. Londonba érkeztem. Útközben sürgönyöztem nagybátyámnak. De senksem várt reám. Nagybátyám agyvér-

Étkező asztalka, beteggy mellé

zésben meghalt, egy héttel megérkezés előtt. Vagyonát reárhagyta. Elfoglalhattam Golgotát a Road-i házat. Szükszavú, mogorva ügyvédje, Mr. Farbold, elintézte a formáságokat. Ez négy héttel ezelőtt történt. Berendezkedtem a golgotha-úti házban. Tisztes, öreg házvezetőnőt fogadtam. De házvezetőnőm tegnap reggel hirtelen felmondott és nyomban elhagyta házamat. Azt mondtotta: kísértetek járnak a házban. En csak nevettem rajta. De aznap délben verklizenére lettem figyelmes. A kintorna valami különös, régi balkáni dalt nyerggett. Kinéztem az ablakon. A cigányképű kintornásban ráismertem Michaelisre. Apám gyilkosa a nyomomban van — gondoltam. És eltorlaszoltam az ajtót. Aznap éjjel szórakozottságomban meleg vízért csengettem. Amikor hirtelen eszembe jutott, hogy egymagam lakom a kihalt házban. Csoszogó lépéseket hallottam. A Samsonoffok vére feltámadt bennem. Görcsösen szorongattam az üres vizeskancsót. Várakozva néztem az ajtóra. Az ajtó feltárult. Feketeruhás, szikár, őszhajú asszony állt a küszöbön. Nem szólt, nem mozdult. Hideg, szürke szemében gonosz fény villogott. Azonnal ráismertem. Szegény anyám sokat beszélt a ravasz házvezetőnőről, aki befonta nagybátyámat. Féltünk, hogy bácsikám mindenét erre a haszonleső nőszemélyre hagyja. De az asszony, egy évvel anyám halála előtt, elhunyt. Csak a fényképei maradtak a házban. Ezekről a képekről ismertem reá. De hiszen ez az asszony egy év óta halott! És most itt áll féltelmes némaságban, velem szemben. Fejéhez vágtam az üres vizeskancsót. A kancsó keresztülhatolt a feji és széttört a falon. Az asszony ördögi mosolyra húzta keskeny száját. Megfordult és zajtalanul kisuhand a szobából. Utánarohantam. De amikor eltűnt a szuterén sötétjében: nem mertem tovább követni. Bezárkóztam szobámba. Reszketve töltöttem az éjszakát. Reggelre, a derűs napfényben, azt hittem, hogy álmodtam az egészet. Felöltözködtem, hogy az ügyvédhez siessenek. Ahogy lefelé szaladtam a lépcsőn: megláttam az asszonyt, aki a lépcső aljáról jött fölfelé. Arcán kaján gonoszság vigyorgott. Főlemelte száraz karját. Csontvázsavány kezében élesre fent borotvát tartott. Ajultan estem össze a lépcsőn. Amikor magamhoz tértem: a kísértet eltűnt. Miért nem ölt meg: nem tudom. Kiszaladtam a házból.

Egész nap az utcán kószáltam. Nem mertem az ügyvédhez menni. Attól féltem, hogy eszelősnek tart. Este holtfáradtan és kiéhezve visszatértem a golgotha-úti házba. Halálos csend. Hálószo-bám ajtaja nyitva. Beléptem. Lábam földbegyökerezett. Michaelis, teljes hossz-szában, holtan hevert a földön. Sötét szakállá vértől mocskos. Uraim, láttam a vágást a füle mögött. A szörnyű te-remtés ott állt mellette, némán, miként a sír. Felém villogtatta a véres borotvát. Rohantam... Rohantam. És most nem merek többet hazamenni. Uraim, adjanak tanácsot: mit tegyek.

— Ralph, a gyilkos nyomában vagyunk — kiáltotta Maturin. — Ön nem olvasott újságot, kisasszonyom? Mísem tud a szórványosan előforduló gyilkosságok-ról. Mi magunk sem tulajdonítottunk nagyobb jelentőséget ezeknek a bűnöknek. De ma éjjel privátinformációt kaptunk afelől, hogy az utolsó három hét alatt tizenkét felmetelt hullát leltek London-ban. A tizenharmadik, úgy látszik, a szerencsétlen Michaelis. A rendőrségnek azonban sejtelve sincs felőle, hogy a gyilkos asszony. Engedelmevel, Samson-off kisasszony, azonnal visszatérünk az ön házába és elfogjuk a vérengző örülte, vagy gonosztevőt.

— Magunk fogjuk el — mondotta a szenzációtól mámoros Trevor. — Jöj-jön, Miss Samsonoff.

A zöld plüscilinderes taxisófför türelme-sen várt rájuk odakint az ajtó előtt. Megindultak Golgotha Road felé. Magá-nyos vidék volt, elhagyott, régi, zár-között házak állottak sorfalat.

— Nem félnek? — suttogta aggodalma-san a lány.

A két kezdő újságíró a világot felverő cikk rikoltó betűit látta maga előtt. Híre-sek lesznek... Busás előleget kapnak...

Felemelik a fizetésüket... Szenzáció!... — Elkészülünk azzal az örült vénséggel — vetette oda kevélyen Trevor.

A taxi megállott a sötétkülső ház előtt. — Nem merek kiszállni — vacogta a lány. — Itt várom meg magukat.

A két újságíró kiszokott a taxiból. A sóf-ör gondjaiba ajánlották a lányt. Trevor-nak nem tetszett a nagy, barna fölygyfa-ajtó, amikor a lánytól kapott súlyos kapukulcsot beleillesztette a zárba. A kapu nesztelenül feltárult. Maturin gyu-fát gyűjtött. Keskeny hallban álltak. Jobboldalon ajtókat láttak. A gyufa ki-udult. Az ajtó igen halkán megnyílt. Trevor előrelépett. Lába földönheverő, élettelen testbe botlott.

— Valamibe belebotlott a lábam — sut-togta Trevor.

— Az anyém is — súgta vissza Maturin. — Hullák — sóhajtott Trevor. — Össe-szen tizenöt. Velünk együtt tizenhét. Ebben a pillanatban kemény acélcső érte Trevor hátát.

— Célbavettek — sziszegte Trevor.

— Engem is — nyögte Maturin. — Még pedig revolverrel.

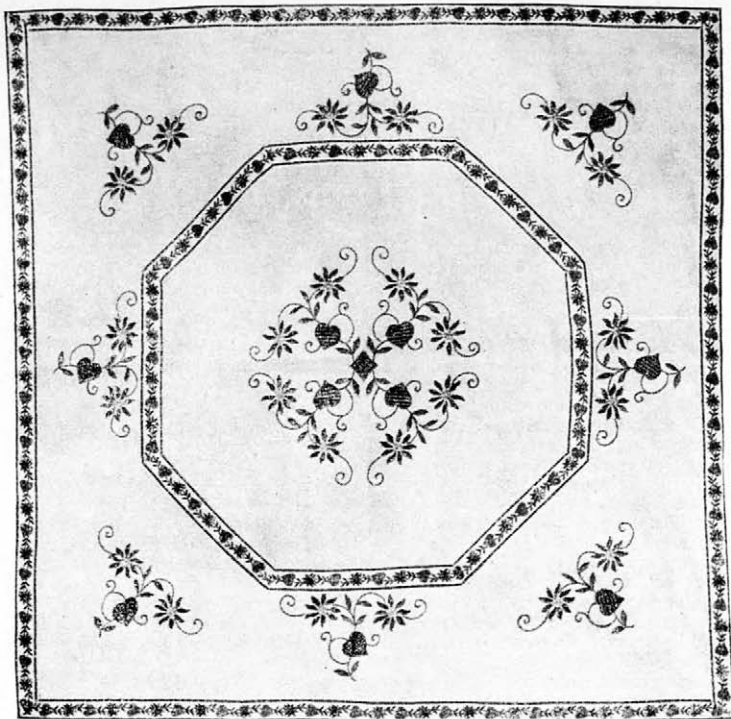
— Hát persze, hogy azzal — szólt egy nyers hang a hátuk mögött. — Ne moz-duljanak.

— Micsoda, most már revolverrel is dol-gozik, nemcsak borotvával? — kérdezte Trevor, miközben mozdulatlanra meredt helyében.

— Uram — szólt a durva női hang. — A borotvát kizárólag gyilkolásra hasz-nálom. Magukkal más terveim vannak. Valaki hirtelen felcsavarta a villanykap-csolót. Olyan éles fény árasztotta el a helyiséget, hogy Trevornak és Maturin-nak káprázott a szeme tőle. Hatalmas lámpa csüngött a szoba közepén. A va-kító fény egyenesen a két tehetetlen új-ságíróra esett. A szürke, szikár, gonosz-

Kelím díványpárna. Leírása Kézimunkarovatunkban. Megrendelhető a MUL Kézimunka-boltjában, Budapest, VI., Teréz-körút 6

Öreg vadgesztenyefa...

Nagyvárosi park szögletébe
ágyazta le gyökerét mélyre.
Áll, mint maga a nyugalom.

Kacagó kislány karikázik
körülötte líhegve — s fázik
árnýában egy keskedt kis öreg.

Hűvös, bölcs mozdulatlanságban
— megközelíthetetlen várban —
néz, figyel a vadgesztenyefa.

Gondja, öröme, vágya semmi...
Milyen jó lehet megpihenni
csendjében a dalos madárnak!

Mélyzöld lombja békességet ont.
Éjszaka az ezüstfűhár hold
lesiklik titkon a házak között,
kőnyvedén megáll a ja fölött,
s ragyog rajta, mint égi ékszer.
Dittler Irén

Magyaros mintájú asztalka-terítő, mellyel azonos mintájú divanypárnát előbbi számunkban közöltünk. Leírása kézimunka-rovatunkban.

képű asszony mindegyik kezében rájuk szegezett revolvért tartott.

— Nézzenek a lábuk elé — parancsolta. — Rendben van — mondotta békésen Maturin. — Már ügyis kitaláltuk, hogy hullák.

Két, estélyi ruhába öltözött, fiatal férfi merev teste hevert a padlón.

— Ezeket is a borotvával intézte el? — érdeklődött Trevor.

— Változatosság kedvéért a revolverral — rivált rá az asszony. — Térjünk a tárgyra. Nem tölthetem fecsegéssel az időt. Ezeket a hullákat el kell temetni a kertben. Az ásók ott állnak a fal mellett. Meg fogják ásni a gödröt. Hogy megölöm magukat, vagy sem: az majd elvállik. Siessenek.

— Mi ez?! — kiáltott fel élesen Trevor. Kattogó, különös zajt hallott.

— Elővigyázatossági intézkedés — vigyorgott rá a nő. — Percre beállított pokolgép. Ha a rendőrség rámtöri az ajtót: felrobantom a házat. Fogják az ásót és siessenek. A hullákat majd azután hurcolják ki a kertbe, ha megásták a sírgödört.

A dinamitbomba félelmesen kattogott. A két revolvercső kérelhetetlenül részegződött a két újságíróra. Szó nélkül fogták az ásót. Megindultak a szűk folyosón. Az asszony szorosan a nyomukban. A kertet magas kopár kőfalak szegélyezték. Az asszony megnyomott egy gombot. És itt is felvillant a vakító, szemkóprázati fény. A pokolgép kattogása kísérteties pontossággal zörgött.

— Assanak — parancsolta a revolveres asszony.

Trevor és Maturin ázni kezdtek. Sokáig, igen sokáig ástak.

— Talán a saját sírunkat ássuk — filozofált Trevor.

— Bizony — fohászkozott Maturin.

— Assanak — parancsolta az asszony

és állhatatosan rájuk szegezte revolverét.

A verem sötétben tátongott lábaik előtt. Trevort egyszerre szörnyű keserűség fogta el. Kétkézzre fogta és fenyegetően felemelte az ásót.

— Ha egy lépést tesz felém, lövök! — sikította az asszony.

— Lőjön — ordította magánkívül Trevor. — Gyűlölöm azt a csúf, ellenszenves arcát.

Rárohant a revolveres gyilkosra. — Jaj, jaj! — sikoltott a nő. Tehetetlenül lebecsátotta a revolvért. Eszeveszett menekülésben a házba rohant.

Trevor úgy meglepődött, hogy szólni sem tudott. Maturin úgy kacagott, hogy a lélegzete is állt.

— Gyerünk utána — fuldokolta. — De hátha löni találma — aggodalmaskodott Trevor.

— Hiszen látod, hogy nem mer — nevelt Maturin.

A hall küszöbén megtorpantak. Odabent hangos nevetés harsogott.

— Rajtunk nevetnek — mérgelődött Trevor.

— Nem csudálom — mosolygott Maturin és föltárta az ajtót. — Jó reggelt kívánok.

— Jöreggelt az uraknak — felelte udvariasan a természetes rendőr.

— Parancsolnak reggelit? — kérdezte a revolveres asszony.

— Kérem, tartsanak velünk — könyörgött Miss Samsonoff.

— Olyan szívesen látjuk az urakat — bizonykodott az egyik hullá.

— Éhesek lehetnek — szolt nyájasan a zöld plüsskalapos taxisoffőr.

— Mit jelentens mindez? — kérdezte szigorúan Trevor.

— Hozzátok már azt a reggelit — szolt a revolveres nő a két sürgölődő hullához.

— Figyeljenek reám — mondotta komolyan Miss Samsonoff. — Az én nevem nem Samsonoff, hanem Kettlewell. Ez itt az anyám és a négy fivérem.

— Örülök a szerencsének — mondotta Maturin, miközben szórakozottan itta a rendőr kávéját.

— Látják — magyarázta Miss Kettlewell, aki a nappali világításban még sokkal szebb volt, mint az éjszaka, — mi a Kettlewell-filmtársulat vagyunk. A bátyám — fehér kezével a plüsskalapos sofförre mutatott — jónévvű rendező volt Los Angelesben. De a filmtárság csödbe került és így elhatároztuk, hogy a saját hatáskörünkben állítjuk elő a filmeket, hiszen valamennyien moziszínészek vagyunk. A borzongós, grandguignol-filmek most olyan nagyon kapósak. Remélem, hogy a mi filmünk túltesz valamennyin és óriási sikert arat majd. Különösen most, hogy olyan kedvesek voltak és kisegítettek bennünket. Tudniillik, nem volt pénzünk, hogy még két színészt szerződtessünk. Már pedig mindenképpen olyan úriemberekre volt szükségünk, akik meggyőződésből alakítják a szerepüket.

— De kedves gyermekem — tiltakozott Maturin. — Attól félek, hogy Trevor és én kísértetiesen fogunk hatni a filmen, hiszen ki sem festettek bennünket.

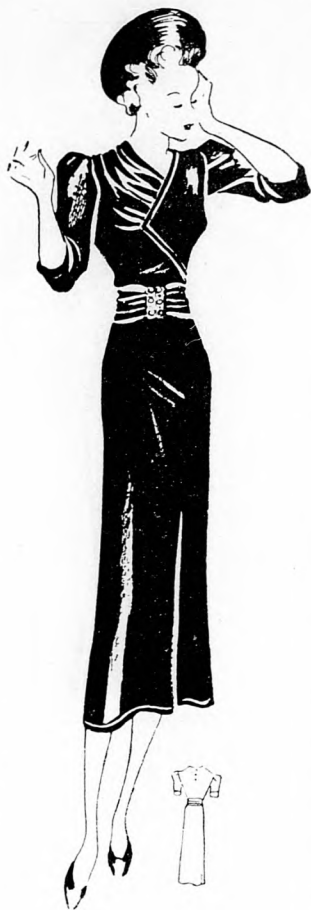
— De hiszen épp ez a csattanója az egésznek — mosolygott rájuk megvesztegetően a lány. — Maga és a barátja a két hullát alakították, akik a saját sírjukat ássák. Ez csak elég hátborzongató, nem?

Maturin előtt megegyeszer felrívlett a szétködlött, neveltségessébe fult szenczáció. A meghiusult fizetésemelés. Az előleg, amit aligha folyósítanak... De a lány boszorkányosan szép...

— Kívánom, hogy nagy sikere legyen a közös filmünknek — mondotta lovagiasan Maturin.

Asszonyszelidítés

Írta: Charles Murray * Fordította: K. Lányi Pirooska

— Hát szívecském, úgy nézz körül, hogy itt élnek a város, sőt talán a világ leghírhedtebb banditái. Ezekben a szűk, bűzös udvarokban, füstös lebuajokban sötét bűnök, aljas cselszövények...

— Ugyan Charles, hagyd már ezeket a meséket, a cikkeidben igen jól hatnak és akadnak még naiv lelkek, akik el is hiszik... én... én már tisztán látok... csudálkozom, hogy valaha is hittem az írásaidban... most... most már tudom, hogy minden élményed kitalált mese... igen, megmondom úgy, ahogy gondolom... hazugság volt...

— De Lilian drágám... nem ismerek rád... mintha már nem is szeretnél...?! Charles kutatva nézett szép ifjú feleségére, de a hosszú pillák lecsukódtak, eltakarták tekintete elől a szép, beszédes szemeket.

Pár percig hallgattak csak és ezalatt a csend láthatatlan napszámosai alattomban falat húztak közöttük. Charles minden idegszála remegett és Lilian szempilláján könny csillant meg. Charles szavak után kutatott, amelyek hídát verhetének közöttük. Az asszonyka pedig keményen összeszorította az ajkát, mintha vissza akarná szorítani a kikívánczoló elkésereedett szavakat.

A családottság kegyetlen érzése hirtelen szakadt rá, mint valami szerencsétlenség. Charles a cikkeiből ismerte meg. Érdekfeszítő riportjai, lüktető frásmodora és az íráson is átütő markáns férfiegyéniség magával ragadta. Mohón falta az alvilágról, banditákról, apacsokról szóló tudósításokat, végigborzongott egy-egy hajmeresztő kaland olvasása közben és képzeletében emberfeletlivé nőtt Gould alakja, hiszen ő volt az, aki mindezeket keresztülörte magát. Gyakran álmodta, hogy Gould oldalához simulva járja a sötét sikátorokat... Gould eltűnik mellőle, elszánt alakok veszik körül, két kéz nyúlik feléje, egyszerre hárman ragadják meg... kiáltani akar... nem tud... az utolsó pillanatban megjelenik Charles Gould és... és ő felébred... az álom hatása alatt mámorosan szorítja magához a kispárnát és elhalálozza, hogy Charles vagy senki...

Talán azért, mert olyan nagyon akarta, vagy mert az élet útjai csodálatosak, az álom megvalósult. Egy héttel megelőzt az álmai hőse vezette az oltárhoz és beteljesült az a kívánsága is, hogy Charles-al együtt végignézheti a híres kalandok színhelyét.

Már napok óta járják a sikátorokat, piszkos lebuajokban toprongyos alakok közé ülnek, hírhedt éjszakai kávéházakban táncolnak rikoltó olcsó zenére... Lilian tágra nyílt szemmel, mohó kíváncsisággal figyeli az alakokat, az életet, amely más, mint az ő szabályos, puha leányélete volt... Várja a szenzációt, a kalandot, a rejtelmeset, borzalmasat, amelynek láttára olyan jó volna Charles biztos karjába menekülni...

Semmi szenzáció... semmi élmény... ezek az úgynevezett apacsok rendszeren viselkednek... az egész negyed szegény és piszkos, de bűnnek, rejtélynek, borzalomnak semmi nyoma... Charles Gould és ifjú felesége éppoly bántatlanul sétálhatnak a sikátorokban, akár a City legelőkelőbb utcáján és Lilian kezdi látni, hogy Gould nem is az a hős, akinek gondolta. Jámbor és kényelmes férfiú, akár a többi társaságbeli férfiak, legfeljebb annyiba különbözik tőlük, hogy kissé több fantáziával van megáldva... Szerette volna most mindezt a fejéhez vágni... Kissé heves természet volt és az indulat most szinte fojtogatta, az apja is az eszébe jutott, a heves jelenet, amely megelőzte a házasságukat. Fülébe csengtek az apja felháborodott szavai:

— Ostoba kölyök vagy, Lilian... elbolondítottak azok a kalandos históriák... azt hiszed, hogy Gould csakugyan végigcsinálta őket?! Nevetséges! Ő is csak közönséges firkász, tán még fegyver sem volt a kezében...!

Ha Lilian most megszólal, talán szórul-szóra az apja szavait vágja az ura fejéhez, mert ezek a szavak ott égtek a lelkében azzal a keserű haraggal együtt, amelyet benne keltettek. Most már nem haragudott az apjára, gondolatban bocsánatot kért tőle, a pártjára állt és máris mint ellenség állt szemben az urával.

— Enni kéne valamit... — szólalt meg bizonytalanul Charles. Lilian nem felelt, hangtalanul mentek továbbra is egymás mellett, lélekben már mérföldekre voltak egymástól, amikor letelepedtek a kínai vendéglő asztalához.

— Miért mondd, hogy kínai vendéglő? — szólalt meg Lilian ingerülten... — Éppen olyan ez, mint a többi lebuaj, amint látom, a piszkos nemzetközi...

— Hát ebben igazad van, drágám... — nevetett kényszeredetten Charles... — de csak rajtad múlik, gyönyörűségem, hogy ne itt, hanem a legelőkelőbb hotelben együk végig a vacsoránkat...

— Miért? Egész bátran itt maradhatunk... nem kell félni valami veszedelmes kalandtól... Kalandok, rejtelmek, szenzációk ma már csak Charles Gould cikkeiben fordulnak elő... unatkozó asszonyok, ostoba, érzélgős kisleányok számára kitalált háborzongató históriák azok, de az életben... nem, igazán ilyesmi ma már első sem fordulhat... Most már magam is szegénylen, hogy valaha is hittem... hittem, hogy bátor és vakmerő és... és hős vagy...

Charles felelni akart valamit, pedig ezekre a gúnyos szavakra oly nehéz volt felelni. Nehéz felelni akkor, ha annak a szájából jön, akit imádunk... Szinte örült Charles, amikor a vörös függöny mögül kidugta a fejét Wang-Po, a kínai kocsmáros.

— Megbocsátasz, drágám... egy pillanatra odamegyek ehhez a kínaihoz... nagyon derék fickó, igaz, hogy sok van a füle mögött... de nekem jó barátom, persze csak addig, amíg ebben a hírhedt negyedben vagyok... ő nagyon hálás nekem, multkor valami szivességet tettem neki... megengedett esetleg, hogy idehozzam az asztalhoz?

— Nem, semmi szükség sincs rá... nem érdekel, de miattam ugyan odamehetsz hozzá...

Charles barátságosan szorított kezét a kínaival. Látszott mindkettőjükön, hogy jól megértik egymást.

— Gratulálom, nagyon szép lenni asszonyka... — és hamiskásan kacsintott egyet.
 — Oh, nagy bajban vagyok, kedves Wang... csalódott bennem az asszony...
 — No... no, azt már nem hinném! Egy ilyen kedves... derék fiatalember... az már nem lehet...
 — Pedig úgy van, ahogy mondtam... szegényke valahogy másnak képzelte, a cikkeimen keresztül szeretett belém és mi tagadás, csudáljal, hogy ilyen nyugodt az életem... Ő talán állandóan füsttőlögő revolverrel képzelte el, vakmerő lovagot, rettenthetetlen hőst látott bennem... persze, aztán kislát, hogy közönséges, békeszerető polgárember vagyok... még csak szenzációkat sem tudok neki mutatni! Na ne nevesen, kedves Wang... maga nem ismeri a mi asszonyainkat! Náluk minden az illúzió, egyiknek hárfát kell pengetni, a másiknak pedig revolveres szenzációkat, produkálni... és attól félek, hogy én inkább a hárfapengegéshez értek...
 — Ejnye... ejnye... sajnálom maga, kedves Mistor Gould... maga még nem tudja, hogy minden szép asszony lenni tigris... megszelídíteni sohasem lehet, de egy élelen át kell fékezni... Csak bízni Wangra... majd elintéznem...
 — Mit? Mit akar csinálni?
 A kínai nem felelt, csak mosolygott és a kopott vörös függöny már össze is csapódott mögötte.

★

Vacsora után mindjárt felálltak és kifelé indultak. Az ajtóban majdnem összeütköztek egy ügyetlen kínai pincérral. Ahelyett, hogy kitért volna, még közéjük furakodott. Úgy vitte a tálcát, hogy Lilian elegáns fehér ruhájára ráfröccsent valami sárgaszínű mártás. Bosszankodva kezdte tisztogatni a ruháját, mire feltekintett, Charles nem volt sehol.

Rémülten nézett körül, kisetett az utcára, megint visszajött, hiába, Charlesnek se híre, se hamva...

— Az urat keresni? — szólalt meg mögötte ugyanaz a kínai pincér, aki az előbb leöntötte ruháját.

— Miért? Látta talán? — kérdezte mohón Lilian.

— Ott... ott ment ki, tessék csak arra menni, ott lesz... — mondta a kínai és félrehúzott egy bíborszínű függönyt.

Lilian tétovázva lépett be a sötétes helyiségbe... hirtelen valami megmagyarázhatatlan rossz érzés fogta el, már vissza is akart fordulni... halk sikoly hagyta el az ajkát: a vörös függöny helyén szilárd falat talált.

Rémülten tekintett körül a szobában. Sehol egyetlen kijáratot nem látott... ablak sem volt sehol... bíborszínű függöny köröskörül, mögötte mindenütt fal... fal... fal... A szobában semmi bútor, csak egy alacsony kerevet és valami lámpásféle a sarokban... Egy pillanatilag bémult ijedség vett erőt rajta, de a következő pillanatban minden erejét összeszedte és két ököllel döngötte a falat.

— Oh... oh... minék az... csak megsérteni gyönyörű kis keze... Nagyon vastag lenni fal... hang nem menni keresztül...!

Lilian megfordult, hátrahőkölt. Wang Po állott előtte. Wang Po, az ura barátja... nem, ez más, egészen más most... nincs fekete európai ruhában, az arcáról eltűnt az üzletember udvarias mosolya... most sárga, himzett kínai öltözet van rajta, az ajka körül furcsa, kaján mosoly bujkál és ferde metszésű titokzatos szeme, mint az éhes ragadozóé.

Lilian hátrált a fal felé. Rémülettől meggörbült ujjai a falba mélyesztették a körmöket. Wang közeledett feléje... már egészen közel volt hozzá, már a lehelletét is érezte... — Ne... ne merjen hozzám nyulni... az... az uram...!

— Hja persze, az ura... jó, hogy említ... igen, hát majd attól is megszabadul.

Hármat tapsolt... valahol szétnyílt a függöny és a kínai pincér képe jelent meg. Wang furcsa nyelvélen hadart valamit, a szeme pedig valóságos szikrákat szórt. A szolgál börtönt és bő ruhájából hosszú kést vett elő...!

— Jaj... jaj csak azt ne... — sikoltott Lilian.

— Ne féljen, pár perc az egész... legalább nem lenni több baj... hehehe...!

Lilian hangtalanul esett össze. Magától állt újra talpra. A vörösfüggönyös szoba forgott körülötte... ő maga olyan gyenge volt, hogy alig állt a lábán, minden erejét össze kellett szednie, hogy el ne ájuljon.

Most újra szétvált a függöny és a kínai szolgál dugta be vigyorgó pofáját. A kezében ott a kés és most... most vér csöpög róla...!

Az asszony nekizuhant a falnak, velőtrázó kiáltás hagyta el az ajkát... aztán egyszerre érzett valamit... valami hideget a kezében... nem tudta, ki adta a kezébe... nem is volt ideje, hogy keresse a megmentőt... elsütötte a revolvert...!

Egyszer... kétszer... háromszor... Wang Po hangtalanul esett össze...!

Lilian nem nézett körül... elhajította a revolvert és rohant arrafelé, ahol a kínai szolgál undorító alakja eltűnt.

A függöny most szinte magától vált szét... a folyosó üres volt... Lilian rohant, mintha ezer furia üldözte volna... Most friss levegő csapta meg az arcát és valaki megállt előtte, nem... ez nem lehet igaz...!

— Charlie... hát... hát te élsz?

— Bizony, csuda, hogy még élek... majd megfagytam itt a rád való várakozásban... de hát hol voltál ennyi ideig, drágám... egyetlenem? Már az egész épületet végigkutattam utánad...!

— Jaj... jaj, ne kérdezz semmit... kérlek, nagyon kérlek, hozz hamar egy taxit... és el innen... a belvárosba menjünk... minél messzebb innét... jaj, hallani sem akarok többet erről a szörnyű városrésztől... — nyögte Lilian és kétségbeesett ragaszkodással simult Charleshoz, úgy, egészen úgy, mint bohó, furcsa leányálmaiban...!

Mire az autó előállt, Wang Po már le is húzta magáról a mandarin-kosztümöt, amely farsang idején egészen szépen kamatozott, Wang Po nem volt válogatós, jó pénzért bárkinek kölcsönadta a méltóságjeltes ruhadarabot.

— Igazán örülök, hogy végre én is tehettem egy kis szívességet ennek a derék Gouldnak... — mondta a szolgájának. — Kitűnő ember az, magam is nagy élvezettel olvasnám frásait... azonkívül meg nagyon becsületes ember is és kitűnő cimborá... hogy az asszonyokkal nem tud bánni?! Hát Istenem, ő is csak olyan mint a többi szegény fehér férfi...!

A képed

Hiányzol nékem?
Kérdezed tőlem.
Talán.

Csendes estéken,
Amikor szobám
Falán

Elnézem képed,
Hallgatlak Téged,
Beszélsz.

Ilyenkor érzem,
Hiányzol nékem
És élsz.

Szívemben mélyen
Ha el is hagyta,
Ma már.

Mindent bocsátva
Semit se bánva,
Úgy vár

A testem, a telkem
Mint egyszer régen,
Föltár

Előtted multat,
Jövőt vonultat
Aztán,

Búcsúzom tőled,
Elhagyom képed,
Hogy fátyol takarja
Égő emléked!

Olt Vera

Mindenkinek jól megy

Irta: Bodor Pál

Akárhová néz az ember, mindenütt sírnak.

Akinek nincs állása, sír, hogy munkanélküli. Akinek van állása, sír, hogy nem tud megélni a fizetéséből. A háztulajdonos sír, hogy a bérlő nem fizet, a bérlő sír, hogy magas a bér. A kereskedő sír, hogy nem bírja az adóterheket, az adóhivatal sír, hogy nem jolynak be az adók. Sír a fogasztó, sír a termelő és sír a kislány a Balaton partján.

Hát kérem szépen, itt valami nincs rendben. Már régóta sejtettem, hogy a sírás mögött ott bujkál a rejtett jólét és ezért elhatároztam, hogy cselekedni fogok.

Van szerencsém tehát ezennel bejelenteni, hogy megnyitottam Jólétkutató Intézetemet. Vállalkozásom célja tudományos úton kimutatni, hogy mindenkinek jól megy.

Itt van például Falas Antal, női fodrász. Éveken át szerény kis üzlete volt a Terézvárosban és folyton sírt, hogy a közterhek így, a közterhek úgy. Tóni bácsi reggeltől estig maga is szorgalmasan nyírta és ondolálta a női fejeket és ezért csak egyetlen segédet tartott: Vöcsök Ferit, akit a modern kor áramatainak megfelelően elkeresztelt Franznak, mondván: hogy a hölgyeknek csak német nevű segéd imponál. És hogy Franz egyéniségének még nagyobb jelentőségei adjon, nagy táblán hirdette, hogy:

FRANZ ITT DOLGOZIK.

Franz is folyton sírt. A hölgyek nagyon kedvelték, csinos borraivalókat adtak neki és épp ez fájt Franznak. „A jónőköm zsebeli be a hasznót, nekem csak morzsák jutnak” — gondolta egy napon. — „Miért dolgozzam másnak? Önállósítom magam!”

Igy is lett. Felmondott és megtakarított pénzeszkéből Tóni bácsi üzletével szemben megnyitotta modern gépekkel felszerelt műmárványportálos üzletét. Kiírta a kirakatba, hogy Franz, a Falas-jéle női fodrászterem volt sztárja megnyitotta saját üzletét és a n. é. hölgyközönség rendelkezésére áll. Miután pedig Tóni bácsinál egy pengő volt az ondolálás, Franz nagy betűkkel kiírta, hogy nála az ondolálás csak 80 fillér. Tóni bácsitól lassanként ki-maradottak a hölgyek és átmentek Franzhoz.

*

Tóni bácsi nem bírta a versenyt. Tönkrement, elárverezték a boltját. Átment egykori segédjéhez és elsírta neki baját. Franz alapjában véve jószívű fiú volt, segédnek alkalmazta üzletében Tónit. És hogy diadalát jenéig ki élvezze, büszke, nagy betűkkel kiírta:

ANTON ITT DOLGOZIK.

*

Tóni bácsi elégy szépen keresett, mert a hölgyek nem fukarkodnak a borraivalókkal, ha valaki megszépíti őket. Mégis folyton sírt, hogy más kegyerét kell ennie. Egy szép napon elhatározta, hogy ő bizony nem dolgozik másnak, újra önállósítja magát. Régi üzlete helyén most egy sajtakereskedés volt, elment a háziúrhoz, nagyobb bért ígért, mire a háziúr felmondott a sajtosnak és Tóni bácsi újból megnyitotta üzletét. Még modernbb gépekkel, még csillogóbb portállal és kiírta, hogy Falas Antal, a Vöcsök-jéle női fodrászüzlet volt sztárja és a Falas-jéle női fodrászüzem egykori tulajdonosa a modern kor összes követelményeinek megfelelően újra megnyitotta üzletét és az ondolálás csak 60 fillér.

*

Franz nem bírta a versenyt, elárverezték. Átment egykori segédjéhez, illetve jónőkéhez és elsírta neki baját stb. Tóni bácsi diadalittasan kiírta:

FRANZ MEGINT ITT DOLGOZIK!

Igy ment ez vagy harmincszor, ide és oda. Közben Tóni bácsi is folyton sírt, meg a Franz is.

*

Hölgyeim és uraim! Jólétkutató Intézetem megállapította, hogy e sok sírás mögött csak úgy duzzad a konjunktúra. Ugyanis:

1. Tóni bácsinak nincs semmi oka panasza, mert egy percig sem volt kereset nélkül. Alighogy tönkrement, mint mester, azonnal elhelyezkedett, mint segéd.
2. Feri, a segéd is ok nélkül sír, mert alighogy állástalan lett, mint segéd, rögtön elhelyezkedett, mint mester.
3. Jól jártak a háztulajdonosok is, akiknél Tóni bácsi és Feri időnként helyiséget béreltek, mert jó bérért kiadták üres üzletelhelyiségeiket.
4. Munkához jutottak a portálkészítők, a címtáblafestők, az ondolológypgyárosok, a fodrászkellékkereskedők, ésatöbbi ésatöbbi.
5. Jól jártak Tóni bácsi és Feri hölgyvendégei is, mert folyton olcsóbban jutottak ondoláláshoz.
6. Szépen kerestek a végrehajtók is, mert a végrehajtó is ember és csak akkor keres, ha állandóan van mit végrehajtani.
7. Jól jártak az árverési hiénák is, akik potom áron felvásárolták az üzletberendezéseket és jó pénzért túladtak rajta.
8. Jól jártak mindazok a pékek, mészárosok, hentesek, fűszeresek, szabók, cipészek, droguisták stb., akiknél a szépen kereső Tóni bácsi és Feri, továbbá a háztulajdonosok, portálkészítők, címtáblafestők, végrehajtók, árverési hiénák stb. vásároltak.
9. És végül én is jól jártam, mert fenti ügyből nekem is jutott egy krokira való.

Ügy mentél el...

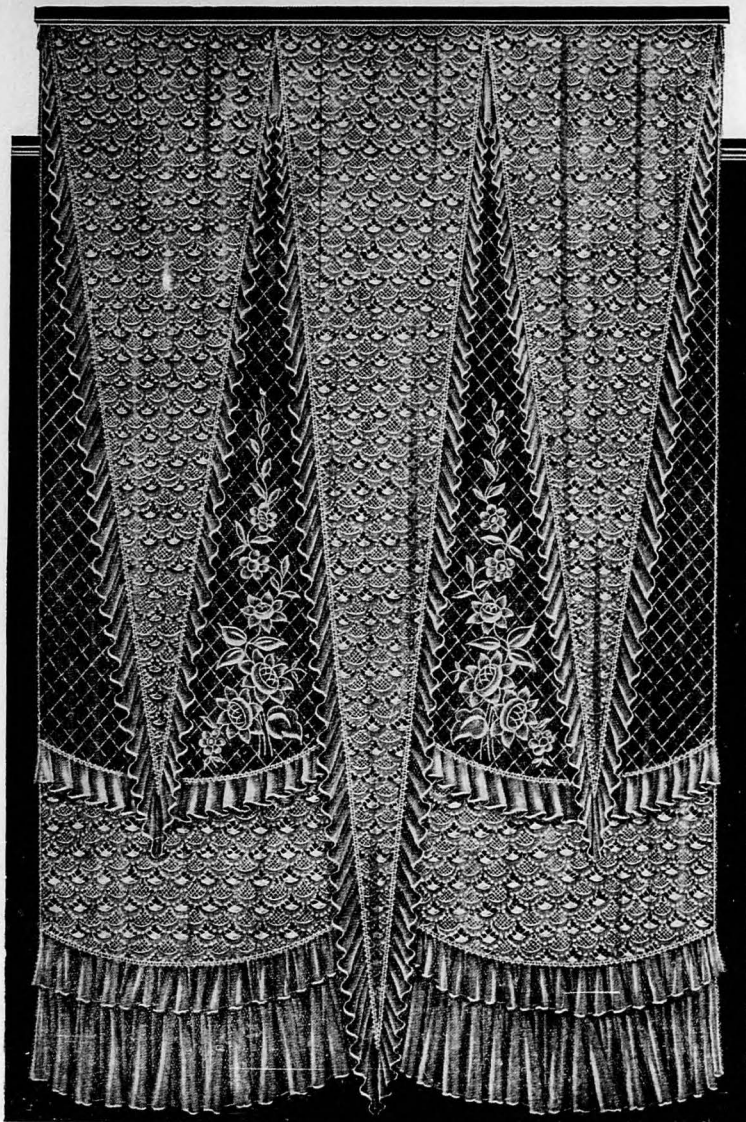
Ügy mentél el, miként az álom tűnik el minden ébredéssel, — nyugodt, normális érveréssel mentél el vígan, dacosan.

Ügy mentél el, miként a nappal tűnik el minden alkonyattal, — kacajos, büszke dalvonattal mentél el gyorsan, suhanón.

Ügy mentél el, miként a rózsák tűntek el egyszer udvarunkban és mi szomorú, bús magunkban maradtunk árván, egyedül.

Ügy mentél el, miként a vigság tűnik tova, ha jó a bánat, miként a lombja hull a fának szomorú őszön, csendesen...

KOVÁCS J. ELEK

Díszfüggöny úriszobába. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában Budapest, VI, Teréz-körút 6

A jégszekrényhasználat tíz szabálya

A szabályszerűen kezelt és lelkiismeretesen gondozott jégszekrény ma már szinte nélkülözhetetlen segítőtársunk a nagy meleg ellen való küzdelemünkben és az italféléknek frissen, az élelmiszereknek romlatlan állapotban való megtartásával, valósággal felbecsülhetetlen szolgálatot tesz a háziasszonynak. A gondatlanul kezelt jégszekrény viszont csak kárt és bosszúságot okoz: idegen illatokat kölcsönöz az élelmiszereknek, gyorsabban fogyasztja el a jeget és a benne elraktározott holmikat mégse tartja hidegen. Ha a rövid pontokba foglalt tíz alábbi jótanácsot megszívleljük és mindig szem előtt tartjuk, jégszekrényünk hosszú éveken keresztül kifogástalanul fog szolgálni bennünket, anélkül, hogy a legcsekélyebb panaszra is okot szolgáltatna.

1. Az ételeket soha ne helyezzük el melegen a jégszekrényben, hanem csak akkor, ha azok teljesen kihűltek. A jégszekrény tetejére se kerüljön meleg étel, mert a szekrényfedél a beléje húzódo meleget könnyen továbbadhatja a szekrénynek.

2. Se gyümölcsöt, se főzelékféléket, se más élelmiszert ne rakjunk közvet-

lenül a jégdarabokra, mert a jég — függetlenül attól, hogy természetes jeget vagy műjeget használunk — nem mindig kifogástalan tisztaságú. A természetes jég veszedelmes baktériumokat is tartalmazhat.

3. A húst tányérra vagy cseréptálra tegyük, de semmi esetre se fémtálra. Vizet, tejet, kávéét gondosan eldugaszolt palackokban a jégdarabok között is elhelyezhetünk. A főzeléket és gyümölcsöt rakjuk tálcára, mert ha tálca nélkül kerülnek be a szekrénybe, a belőlük kiválasztódó nedvesség megtámadja és tönkre is teheti a horganylemezt, amellyel a szekrény bélve van. A vajat vegyük ki a papírjából és tegyük tányérra vagy vajtartóba. A tejet, a zsirt takarjuk le fedővel, mielőtt a szekrényben elhelyezzük.

4. A vizet naponként kétszer, de egyszer feltétlenül csurgassuk ki a jégtartályból.

5. A szekrényt minden nap ürítsük ki és a rekeszek falait, úgyszintén a jégtartályt töröljük át egy tiszta kendővel. Hetenként egyszer mossuk le a horganyrészeket erős ecetes vízzel, a szekrényajtókat tárjuk ki szélesre és az ételeket csak akkor rakjuk be ismét a rekeszekbe, amikor a szekrény teljesen száraz már.

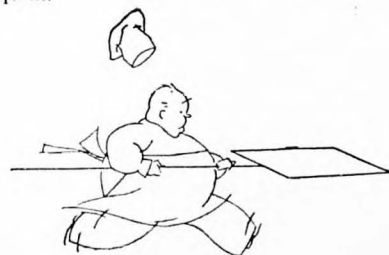
6. A jégszekrény álljon hűvös és lehetőleg sötét vagy homályos helyen, de semmi esetre se az ajtó vagy ablak közelében.

7. Csontok, vagy erős, átható szagú élelmiszerek még kivételes esetekben se kerüljenek a jégszekrénybe. Ha a szekrény az idők folyamán a gondatlan kezelés folytán dohos vagy fülledt szagot kapna, égessünk el egy kénlapot a belsejében, azután mossuk ki alaposan és csak két nap múlva vegyük ismét használatba.

8. Szerezzünk be egy-két emailtálcat, továbbá néhány olcsó, porózus cseréptálat és cseréptányért. Ez az egyszeri és nem is jelentékeny kiadás az áthűtendő és konzerválandó élelmiszerek megfelelő elhelyezése folytán busásan kifizetődik.

9. A jégszekrény csak italok és élelmiszerek frissen és hidegen tartására szolgál; hagyma, burgonya és más efélék nem jégszekrénybe való.

10. A jégszekrény csak akkor felelhet meg igazán kifogástalanul a hivatásának, ha nap-nap után rendszeresen használatban van. Ha csak alkalmoszerűen, bizonyos napokon töltjük meg jéggel, amellett, hogy hűtőképesége csökkentebb értékű, használata sokkal kevésbé gazdaságos. A szekrény fémrészei és faburkolata ugyanis, ha a tartályban nincsen jég, annyira átmelegsenek, hogy a rekeszek újabb lehűtéséhez sokkal nagyobb jégmennyiségre van szükségünk. De a jégszekrény ötletszerű és rendszertelen használatából nagyobb bajok is származhatnak. Ha a szekrény szárazon áll és fémrészei átmelegsenek, a horganyburkolat könnyen felpúposodhat, sőt hézagokat is kaphat.

A JÖVŐ FÉNYE

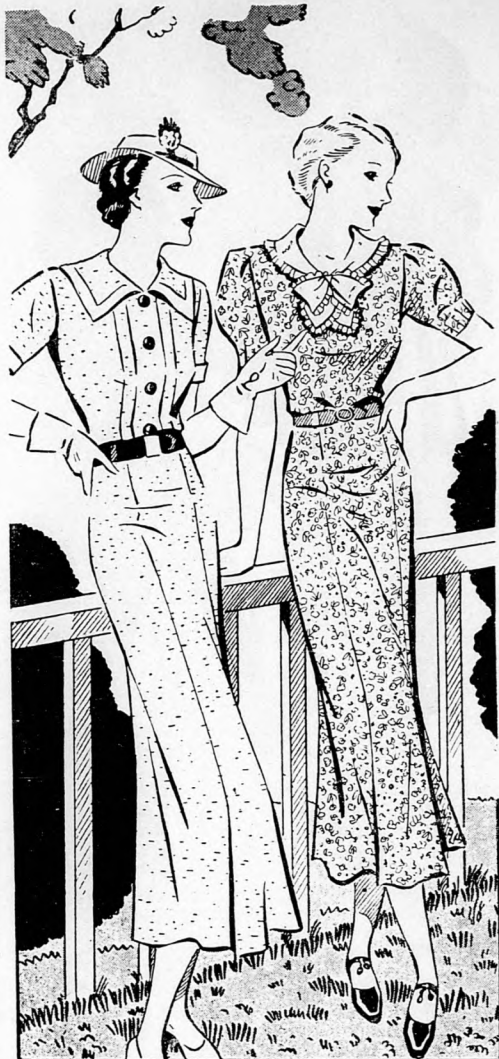
Újra összecsapódott s újra szétnyílt a kárpit: ember, kukkants a színpalankák mögé, jövőd világába, amelynek arcúlatá csak úgy festve van, mint a komédiásé, azzal a különbséggel, hogy te a festéket nem a magad arcújára, hanem a dolgokra, a viszonyokra, a helyzetekre, a körülményekre mázolod, amiket egy szóval így mondasz: Élet. Honnét veszed, honnét, mely rejtelmes ősforrásból bugyog ez a rikító rózsaszín festék? Vágyaid, sóhajításaid, álmaid örökkön-örökké választják ki lelkedből azt a kifogyhatatlan festőanyagot, amivel a Holnapot kiszínezed. A természetnek mily tökéletes szemfényvesztése: az elégtelenen Má-ból a ragyogó Holnap-ba menekszünk, hogy az elkövetkező Holnap újra mint Ma józanítson ki és csaljon tovább a Holnapokkal.

Miért reménykedel, miért sóvárogsz, miért harcolsz, ember? Hírért, dicsőségért, aranyért, csókért, gyermekért? Külön-külön is: drága, kívánatos mindenik. Családért, hazáért, emberiségért dolgozni, tudatlant tanítani, beteget gyógyítani, a kurta lét örömeit sokasítani, kigyujtani a szellem csillagait a homályos égboltozaton, lobogtatni a földi fátylakat, kergetni a sötétséget, az önzés, a gonoszság, a műveletlenség, a gyűlölködés északaját. Istenem, már hányadszor ismétlődik a história! A márványos római műveltséget barbárok taposták le és évszázadok kellettnek, míg a középkor kultúrája kiásta a pogányságában is fenntartott ókor Forum Romanum-át. S korábban: az antik hellén föld, Phoénicia! Mi maradt meg? Mint tékozló örökös dobálja szét az utókor a fukar hagyományozó kincseit s hozzá még a megvetés fintorával, avval az elbizakodottsággal, hogy amit ő alkot: szebb, jobb, maradandóbb.

Minden új korszakával az emberiségnek, minden új nemzedékkel, minden újszülöttel megtelik lelkünk éléskamrája a boldogság, a tökéletesség bődítő fűszereivel, mámorba ejtő italával. A «miért»-et alig is kereszük. Azt hiszem, a Föld ezerkétszázmillió emberi lény közül csak egy törpe hányad tudna olyan célokat megjelölni, amelyek az egyéni, vegetatív élet szintjén felülemelkednek. A száz- és százmillióknak több kenyér, több kényelem, kevesebb munka, nagyobb jólét kell. A mai szenvedések és nélkülözések határozzák meg akarataikat és formálják ki vágyaikat. A kulinak egy marékkanál több rizs, az eszkimónak zsírosabb foka, a muzulmánknak több kávé és dohány, a tisztviselőknak nagyobb fizetés, a gazdának kiadósabb termés, az alkalmazottnak, a munkásnak jobb bér kell. És minden emberfajta és minden foglalkozási kategória a maga életét szeretné könnyebbnek, örömtelibbnek, szebbnek látni. Ezért pislogunk szorongó szívvel, visszatartott lélegzettel a jövő kulisszái mögé. És a hevenyén összeeskábált díszletek résein keresztül visszapislogat egy fény, amely keskeny, mint kisleányok göndör hajában a szalag, biztatóan tűz a szemünkbe és mondja nekünk, akik fölfigyelünk:

«Ti jók voltatok és kemények. Nagyon a szeretetben, míg a szerencse napja süttött rátok és kemények a harcban. Ti gyöngédek voltatok egymáshoz s a veletek egy soron lévőkhöz, de a sorscsapás oly hirtelen ért, hogy már egymás iránt is gyanakvók lettetek. Dacosak vagytok, de a dac nem mindig erő. Nagyságtok, hivatástok útját az emberi lélek, a nemzeti bölcsesség legtündöklőbb ékkövei jelzik: szabadságért lihegők, szabadságot adók, a gyöngéket védelmezők, a hatalmaskodóknak ellentállók, odaadók, lelkesek, barátkozók, nyíltszívűek voltatok. Ami hiba és fogyaték volt bennetek, lassanként levetkőztétek azt. A keleti kényelemből végképp kibontakoztatok, ásó és borona, véső és pöröly, toll és kard dicsőséggel forgott kezetekben. Dolgoztatok magatokért, ugyanakkor a nemzetért dolgoztatok. Ti most mind valami szebbet, valami jobbat, valami mást vártok és csak úgy boldogulhattok, ha beleolvadtok a Szeretet, a Munka és a Türelem szent közösségébe, amely új verejtékkel teremti meg a Jólét és Boldogság magyar birodalmát. Szeressétek egymást, dolgozzatok, — ezt mondja nektek a fény a láthatáron.

Ugyelő

OTTHONOM

*Két kis meghitt szoba
Két igaz jóbarát
Körül csend, semmi zaj, se láрма
Igazi béke otthona
Nincs benne semmi pompa
Semmi cifra hihalkodás
Minden egyszerű, nemesen tiszta
Meglátszik rajt két szerető kéznek
Becéző gondja
Bárhova megyek, bárhol is legyek én
Körülvehet pompa, fény
Szikrázó ragyogás
Szívemnek ez mind-mind
Idegen tarka lom
Szeretni csak téged tud igazán
Egyszerű, csendes
Békés kis otthonom.*

Kalapos Istvánné

Mit szabad mit nem?

A helyes táplálkozás szabályai

Számos betegséget ismerünk, amelyek gyógykezelésénél a megfelelő táplálkozásnak döntően fontos szerepe van. Az orvos azonban, aki a panaszok megszüntetését célozza és a gyógyulást előmozdító diétát előírja, rendszerint csak az általános irányelveket jelöli meg és nem állapítja meg minden ételmiszterrel külön-külön, megengedett-e vagy tilos. De akármilyen részletes utbaigazítást adjon is, a beteg aligha tud minden aprólékos részletet megjegyezni és ezért igen gyakori eset, hogy egyik-másik étellel kapcsolatban kételyei merülnek fel. A részletes étrendi szabályok, amelyeket a *Magyar Uriasszonyok Lapja* következő számaiban közreadunk és amelyek során az egyes betegségekkel külön-külön foglalkozunk, minden kételyt és bizonytalanságot el fognak oszlatni.

BÉLRENYHESEG

A bélrenyheséget igen gyakran az okozza vagy mérgesíti el, hogy túlságosan könnyű ételeket fogyasztunk, amelyek már a gyomorban vagy vékonybélben felszívódnak. Ilyenformán a többi bélszakaszok nem jutnak megfelelő munkához és még jobban elerőtlenednek. Éppen ezért a bélrenyheség gyógykezelésének egyik legfontosabb szabálya, hogy étrendünket olyan ételek beiktatásával gazdagítsuk, amelyek a salakképződést előmozdítják.

Levesek. Megengedettek: burgonyaleves, gombaleves, gyümölcsleves, továbbá főzelékleves, de nem áttört főzelékekből készítve. Tilosak: dara, árpakása, árpa- és zabnyák, tápióka, rizs, szágó, bab, borsó, lencse és mindennemű levestésztá.

Tojás: Minden elkészítési módon megengedett, de a sok tojás nem ajánlatos.

Halak: Az összes halfajták megengedettek, marinírozva és olajban is, kivéve az angolnát és gadócot.

Húsok. Megengedettek: marha, borjú, disznó, ürü, őz, fogoly, fácán, tyúk, galamb, főve, párolva, sültve, kirántva, de csak kétszer-háromszor hetenként. Kevésbé ajánlatosak: nyúl, szarvas, liba, kacska, pulyka, máj, mirigy, de ha ezek közül választunk, a húst ne süssük át teljesen, vagy készítsük el pikáns mártással. A túlszíros és erősen fűszerezett húsételek tilosak.

Felvágottak: Az összes felvágottfélék fogyaszthatók.

Burgonya: Megengedett a főtt, sült, zsírban sült burgonya és a burgonyasaláta. A nehéz krumplicombóc tilos.

Hüvelyesek: Valamennyi hüvelyes tilos.

Főzelékek: Általában az összes főzelékek megengedettek, de a celler, zöldborsó, karfiol, kelbimbó, fehér- és vöröskáposzta, savanyúkáposzta, paprika kevésbé ajánlatosak. A főzelékeket azonban semmi esetre se készítsük sok liszttel.

Gombák. Megengedettek: csibegomba, úrigomba, vargánya, kenyérgomba, champignon, szarvasgomba, mindezek nemcsak frissen elkészítve, de ecetben, olajban is. Minden másfajta gomba tilos.

Saláták: Az összes saláták megengedettek, de az ugorka- és hússaláta kevésbé ajánlatosak.

Mártások: Az összes mártások megengedettek, különösen a majonézek. A sok rántással készített mártások azonban kerülendők.

Lisztek: Főleg gomba liszteket használunk, a nullásliszt használata tilos. Búzalisztet, árpát, zabot, kölest, rizst, szágót, tápiókat, darát, deréct csak keveset használunk.

Élesztő: Az élesztővel készült ételek csak szikkadtan fogyaszthatók, frissen nem.

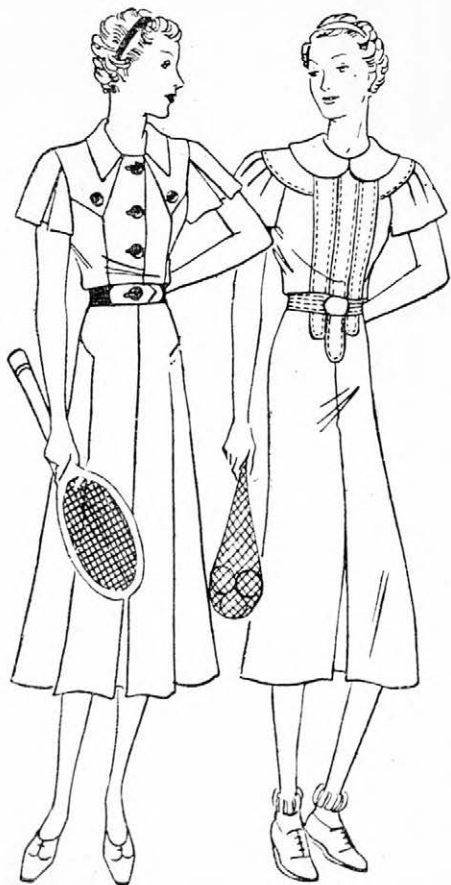
Tészták. Megengedettek: palacsinta sok lekvárral, gyümölcspudding, gyümölcsfelfújt. Tiltottak: metélt, makaróni, spagetti, gombóc.

Édességek. Megengedettek: mézeskalács, gyümölcskalács, gyümölcskenyér, mézestorta dióval, mandulával, mazsolával, gyümöslével, továbbá cukrozott gyümölcs- és savanyúcukor. A kakaó, csokoládé, vörösbőr és marcipán — még mint hozzávaló a süteményekhez is — tilos.

Kenyérfélék: Megengedettek: a gomba fekete kenyér, grahamkenyér, simonskenyér, pumpernickel, korpakenyér, köményes vekni. A fehér kenyér és finom péksütemény tilos.

Sajtok. Megengedettek: brie, gervais, camembert, emmentali, eidami, gorgonzola, roquefort, pogácsasajt, kecskesajt, túró, liptói túró.

Gyümölcsök. Megengedettek: alma, körte, sárgabarack, cseresznye, meggy, gömbölyű szilva, őszibarack, hosszú szilva, földieper, málna. Ezeket a gyümölcsöket héjastól, magházastól együk. Megengedettek továbbá: narancs, mandarin, grape fruit. Kompótnak, jamnek, gyümöslének, aszaltan és cukrozva is. Megengedettek a mandula, dió, mogyoró és gesztenye is. A fekete áfonya, vörös áfonya, a szőlő héjastól tilosak.

Fűszerek. A fűszerek használata megengedett. Az ételeket fűszerezük dúsán, de azért nem túlzottan.

Italok. Megengedettek: víz, ásványvíz, a nem tilos gyümölcsökből készített gyümölcslé, tej, kávé, aludttej, savanyú tejfől, édes tejfől, tejszín, 14 napos joghurt és kefir, fehér bor, sör, pezsgő. A kakaó, csokoládé, tea és vörös bor tilosak.

Egy egésznapos diéta példája:

A) HÜSTALAN NAP

Reggeli: tejeskávé, vaj, méz, grahamkenyér.

Tízórai: egynegyedkiló alma vagy őszibarack.

Ebéd: gombaleves, spárga vajjal, vagy főzelékszelet zöld salátával, gyümölcspudding meggyelével, roquefortsajt fekete kenyérral.

Összonna: joghurt, grahamkenyér málnaízzel.

Vacsora: tojásrántotta paradicsomsalátával, vagy liptói túró fekete kenyérral, földi eper, vagy sárgabarack.

B) HUSOS NAP.

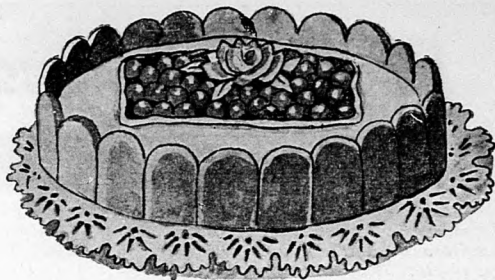
Reggeli: kávé tejszínnel, vaj, méz, fekete kenyér.

Tízórai: tíz szem aszaltszilva.

Ebéd: paradicsomleves, borjúsült burgonyakrokettel, vegyes főzelékkel és kovászos uborkával, gyümölcskenyér, camambert-sajt, egy negyedkiló alma.

Összonna: aludttej fekete kenyérral.

Vacsora: paraj tükörtojással, fejlessaláta, gorgonzola-sajt fekete kenyérral, almakompót.

Ünnepi torta

Valahol olvastam, hogy...

HOLLANDIÁBAN

az egykori és megvénült futballjátékosok megalakították az Öregek Klubját, amely szabályszerű futball-versenyeket szokott lefolytatni. A klub tagjai, igazi sportférfiakhoz illően, úgynevezett «sportszerű» életet kötelesek élni és minden kilengéstől tartózkodniuk kell. A klub vezetősége például megköveteli tőlük az alkohol élvezetének teljes mellőzését, ami Hollandiában, bizony, nem könnyű dolog. Ennek a célnak előlése érdekében és a tagoknak figyelmeztetése céljából, az Öregek Klubjának valamennyi termében a következő alkohol-tilalmi szabályzat van kifüggesztve:

1. §. A tagoknak nem szabad alkoholtartalmú italokat fogyasztaniuk, kivéve zsíros ételek élvezése után.
 2. §. Zsíros ételnek minősítettik minden étel, az úgynevezett tojás-ételek kivételével.
 3. §. Az Öregek Klubjának tagjai szigorúan el vannak tiltva minden tojásétel élvezésétől.
- Ily módon a tagoknak valóban nem okoz különösebb nehézséget a «szigorú alkoholtilalom» betartása.

★

LONDONBAN

az egyik adóhivatal főtisztviselője, nem törődve a szigorú hivatali titoktartás megszegésével, kollégáinak megmutatta az egyik polgár adóvallomási ívét. Ezen az íven a kiállító polgár a bevételek rovataiba ezt a megjegyzést írta:

«A karácsonyi pudding belsejében talált 6 pence.»

Az adóhivatal főtisztviselője ezt a férfiút minősítette az egész angol világbírodalom — legbecsületesebb emberének.

★

CSIKÁGÓNAK

új szenzációja van: a Központi Törvényszék egyik nagytermében, fél dollár beléptidő mellett, minden este 6 és 7 között közszemlére állítják ki a vizsgálati fogságban lévő bankrablókat. A cél nem a beléptidő címén befolyó összeg megszerzése, hanem az, hogy Csikágó polgárai megismerjék és alaposan az emlékezetükbe véssék ezeknek a közveszélyes egyéneknek arcvonásait.

★

INDIÁBAN

az egyik maharádzsa meg akart nőszülni, de nem tudott választani a három szépséges hajadon közül, akik egyformán tetszettek neki. Elhatározta tehát, hogy próbára teszi őket. Mind a három leánynak egy-egy tenyérnyi, drága zafirkövet ajándékozott. Az első ezt válaszolta:

— Milyen kedves tőled. Nagyon köszönöm.

A másik így szól:

— Ó, mily csudálatosan szépek! Ha még néhány darab gyémántot is kapnék, a leggyönyörűbb nyakláncot készíteném belőlük!

A harmadik viszont eltolta magától a drágaköveket és ezt mondta:

— Nincs szükségem rájuk. Nem kérek egyebet az élettől, mint igaz szerelmet!

A maharádzsa most már tudott választani és — csodálatosképpen — feleségül vette az első.

TUDOMÁNYOS APRÓSÁGOK

MIÉRT ESZNEK FÜVET A KUTYÁK... — Az a népi babona, hogy a kutyák és macskák azért esznek fűvet, mert ily módon akarják, az embereknek megővendőlni a rossz időt, a tudósokat ennek a különös ténynek oknyomozó vizsgálatában helytelen útra terelte. Ez idő szerint az állatorvostani kutatók egyik csoportja szerint: a kutyák és macskák vitamínszükségleteiket elégítik ki ezen a szokatlan módon, a kutatók másik csoportja szerint: elrontott gyomrukát kúrálják ezzel a szerrel. Néhány hét előtt egy erdész tette közzé megfigyeléseit, amelyek szerint: a kutyák és macskák azért esznek fűvet, mert veszélyes, zsíros csontok kerültek a gyomrukba. A lenyelt fű a gyomorban rácsavarodik a csontok veszélyes hegyére, betakarja azokat és megakadályozza, hogy a beleket megsértse. Az állatok ösztönös védekezése tehát pontosan megfelel az úgynevezett „savanyúkáposzta gyógymód“-nak, amit gyermekeknek alkalmaznak, ha véletlenül szűrős idegen tárgyakat nyeltek le.

HALAK, AMELYEK CSAK FORRÓ FÜRDŐT HAJLANDÓK VENNI. — Az általános szólásmondás, hogy „hideg, mint a hal“, egyáltalán nem vonatkoztatható a trópusi folyamok halaira, amelyek számára az akvárium vizét is bizonyos hőfokra kell felmelegíteni. A rikordot ezen a téren a 2—5 centiméter hosszúságú, úgynevezett „killi“-halak tartják, amelyek Kalifornia és Nevada egyes folyamainak forrásvidékein élnek. Ezek a források nagyon mélyről, vulkánikus rétegeken keresztül jönnek föl, miért is vizük, mielőtt a hideg folyókkal egyesülne, legalább is 50 Celsius-fok. Ilyen forró vízben, amit az emberi bőr már nem képes elviselni, élnek a „killi“-halak. San-Francisco akváriumában a vizet ennek a hal-fajtának számára 53 Celsius-fokra forralják föl. Rendkívüli nehézségekbe ütközik a halaknak az akváriumba való átszállítása, mert azonnal súlyosan meghűlnek, ha a víz hőmérséklete a szállító edényekben 50 fok alá süllyed.

★

ARANY METEOR. — Mexikó államban, nem messze Paebela városától, sokméter mély kráterből sikerült kiásni egy meteorot, amelynek lezuhanási helyét hosszú heteken keresztül hiába keresték. A meteor, amely körülbelül két kilogram súlyú, tudományosan megvizsgálták. Kiderült, hogy majdnem színarany, nagyon kevés más fémmel és meteorkövel keveredve. Ilyen összetételű égitestet még sehol a földön nem találtak. A nagyértékű meteor Mexikó-Citybe szállították és az Állami Földtani Múzeumban helyezték el.

Hóry László

LEVELE

A szarvasi öregdiákok ötvenéves találkozójára befutott egy hatalmas amerikai luxusautó. Nagy volt az öröm az öregdiákok közt. Egy hírneves szarvasi diák, Hellebranth János, a békebeli mágnás-világ egykori ügyvédje érkezett meg két világhírű festőművész nő lányával, Bertával és Elenával, feleségével és fiával, akinek jólmenő szanatóriuma van Amerikában. Hellebranthék talán a legismertebb magyarok odaát, akik még Rooseveltnél és Fehér Ház-beli estélyeire is meghívót kapnak. Szoros barátság fűzi őket Borah, Dawis szenátorékhöz és Dougherty kardinálisához. Szarvasról a Hellebranth-család autótúrára indult, hogy bejárja az ország legszebb pontjait.

*

Hatásos és finom szobrot készített a kormányzóéról Törzsök Károly szobrászművész. A szobor úgy ábrázolja a főméltóságú asszonyt, hogy szívére szorít egy kérvényt, amelyben segítségért fohászkodik.

*

Magyar jülnek szokatlan az ilyen beszámoló, mint amit egy előkelő angol úr mondott egy kedves magyar barátjának: — Hogy kerültél Pestre ilyen váratlanul? — kérdezte a magyar úr az angoltól. — Szombaton reggel azon törtük a fejünket egy barátommal, hogy hol vikendezünk? Eszembe jutott, hogy tavaly néhányszor kitűnően éreztem magam Budapesten. Felültünk szombat délben a re-

pülőgépre, hogy Pesten töltsük a vasárnapot. Sajnos, pechünk volt az úton. A csatorna felett sűrű ködbe kerültünk. Eltvedtünk. Nem ismertem ki magam, tehát leszálltam. Kiderült, hogy Belgiumban jártunk. Ebéd után folytattuk útunkat. Már jó messze voltunk Belgiumtól, amikor útítársam észrevette, hogy az ebédélőasztalon felejtette a pipáját. Erőszakoskodott, hogy forduljak vissza a pipáért. Azt már nem! Inkább leszálltam Münchenben, hogy vegyünk egy új pipát. Ott meg a katonai repülőtéren ereszkedtem le. Majdnem letartóztattak. Amikor azonban megtudták, hogy miről van szó, beküldtek egy katonai autót a városba és kihoztak két remek pipát. Újra felszálltunk. A barátom a levegőben vette észre, hogy óra nélkül jött el hazuról. Addig erőszakoskodott, amíg leszálltam Bécsben és vittünk egy órát. Így aztán jókora késéssel érkeztiünk Budapestre. Hát nem kedves? Magyarországon nincsen hasonló problémája senkinek.

Erről az előkelő angol úrról még egy bájos esetet jegyezhetek fel. Pesti barátja megkérdezte, hogy mért nem látja délelőtt fél 12 előtt sohasem? Sokáig alszik? — Szó sincs róla, — felelte az angol. — Reggelenként fürödni járok... — Hová? — Siófokra — felelte a világ legtermészetesebb hangján.

*

Előkelő és érdekes vendége volt gróf Cziráky József volt főispán, felsőházi tag,

nagybirtokosnak. I. G. Tappouni, Kelet bíboros-patriarchája látogatta meg a gróftól dénesfai birtokán, ahová személyes kapcsolat fűzi a főpapot. Unokaöccse, dr. Hayatt ugyanis gróf Cziráky József birtokának igazgató-titkára évek hosszú sora óta. I. G. Tappouni Budapesten gróf Széchenyi László vendége volt néhány napig.

*

A környékbeli villatulajdonosok és utcai járókelők gyakran megálltak mostanában egy elegáns napraforgóutcai villa előtt. Egy háziasszony öltözött gyönyörű holgy festette a kerítést nagy szakértelemmel. Ez a hölgy, aki kedvvel végezte munkáját, nem volt más, mint a villa kegyelmes tulajdonosnője, gróf Csáky Károly nyug. honvédelmi miniszter felesége. A kegyelmes asszonynak nincs rá szüksége, hogy ilyen munkával járadjon, szórakozásból csinálja, mert nem akar elmaradni férje mögött, aki szenvedélyes kertész és sajátkezűleg foglalkozik a villa szép virágival.

*

Rassay Márta, a bájos pesti bálkirálynő leérettsgéizett a bécsi Terezianumban.

*

Gróf Lázár Imrét, Szendy Károly polgármester népszerű titkárát a Nemzeti Kaszinó fölvette tagjai sorába. Vele egyidejűleg még két urat vettek fel. Névszerint báró Schell Józsefet és Ostffy Lajos felsőházi tagot.

*

Hosszú távollét után hazatért Argentínából Szalontay Sándor. Meséli, hogy az első időben azt hitte, tönkbe van az ország magyarokkal. Sőt büszke volt, mert rengeteg Baross-, Garay- és hasonló nevű utcát talált. Kiderült azonban, hogy nem kiváló hazánkfiai neveit viselik ezek az utcák, hanem tösgyökeres argentinokét. Próbaképpen elment például egy hírneves, Kassay nevű művészfényképészhez. Legnagyobb ámulatára egy japán úr jelentkezett mint Kassay, aki azt se tudta jóformán, hogy Magyarország a világon van.

*

Áldják a diákok Pavetits Ede községi tanárt, aki a semmiből gyönyörű diákudület és menedékházat létesített. Ha kirándulni mentek, mindenki vitt egy téglát. Amikor így összegyűlt a téglák, az épületjét hordták össze hasonló módon. Végül a konyhafelszerelést és a berendezést gyűjtötték össze.

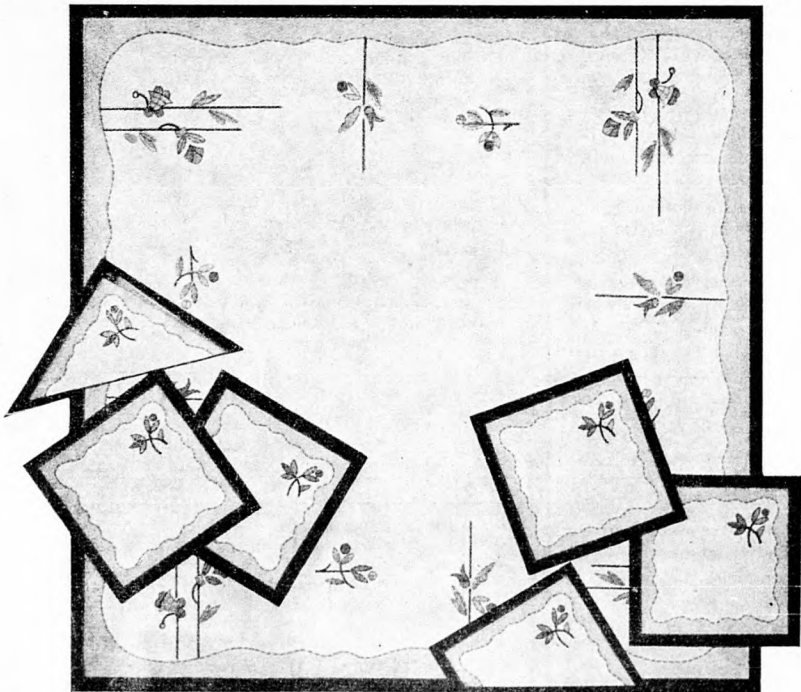
*

Szokatlan módon zajlott le a viszálykodás két ismert vidéki úr között. A hirdetőt tett közzé a helybeli újságban: „Tudomására hozom mindenkinek, akít illet, hogy B. urat nyilvánosan inzultáltam.”

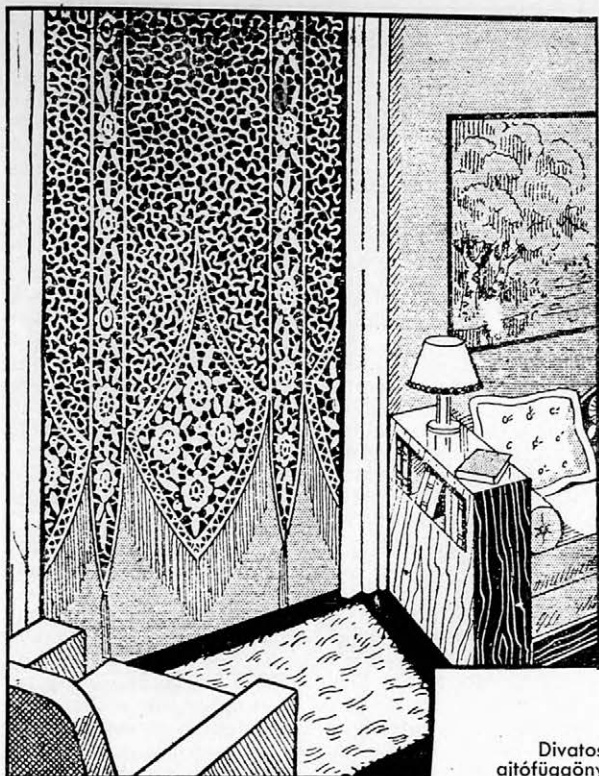
A lap következő számában B. válaszolt: „Ézúton jelentem ki, hogy engem senki sem inzultált.”

Ettől kezdve izgatottan figyelte mindenki a fejleményeket, amelyek nem sokáig vártak magukra... A. a bevált módon fordult a nagyközönséghez. Leadta az esedékes hirdetést: „B. urat kénytelen lesznek újra nyilvánosan inzultálni, hogy ne lagadhassa le.” A következő vasárnap azután épületes látvány tárult a békés vidéki város korzói elé. Elöl szaladt B., mögötte hangos kiáltózással A., kezében botot forgatva. Azóta csodálatosképpen nem jelent meg újabb nyílttéri közlemény a helybeli lapokban.

Lehet, hogy vége a csatának...

Zsűriertő és szalvéták, színes rátétdíszítéssel. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában VI, Teréz-körút 6

Divatos
ajtófüggöny

A hálószoba egészségfana

Már Balzac, a nagy francia regényíró, meg akarta írni az eszményi hálószoba esztétikáját, de az ő kezében az egészségtől valami poétikus dolog lett és a „házastársi kedveskedés teóriájá"-vá változott. Pedig kár, hogy ezzel a kérdéssel már korábban nem foglalkoztak sem az írók, sem a szakemberek. Hiszen köztudomású tény, hogy az emberek úgyszólván fele-életüket a hálószobában töltik el. De még maguk az építésszek is kevés figyelmet fordítottak erre. Talán egyedül a bútorasztalosok voltak azok, akik ötleteiket és kezűgyességüket a hálószobák berendezésére is fordították. Arra a kérdésre, hogy nagy, vagy kicsiny legyen-e a hálószoba: minden embernek a legsemélyesebb élet- és tér-

érzéke adhat csak helyes és őszinte feleletet. Fontos azonban, hogy jól fűthető és szellőztethető legyen. A fűtetlen szobában való alvást nyugodtan átengedhetjük a — filozófusoknak. A legkellemesebb atmoszféra abban a szobában keletkezik, ahol a légáramlat úgy szabályozható, hogy a fűtés következtében gyöngye szellőjárás támad. Ez a legkönnyebben úgy érhető el, ha a kályha, vagy a fűtőttest az ablak közelében van. Az ablakot természetesen kinyitjuk, biztosítólánccal lerögzítjük, legfeljebb tízcentiméteres nyílásra, amit megfelelő fűtés esetében, a legnagyobb hidegben is el bírunk viselni.

Az ablakfüggönyök problémája ezidőszerint még megoldatlan. A világozságot ki kell zárniok, de a levegőt nem. A legtöbb esetben azonban a levegőt is teljesen kizárják. A legjobb megoldás a kék, piros, barna vagy zöld szövetfüggöny, amely eléggé porózus és a levegőt nem zárja el teljesen. A hálószoba falait olyan színűre kell festetni, ami hasonlít a nap fényéhez, tehát semmi szín alatt ne válasszunk hideg sárgát, hanem okkersárga tónusú, a tojás-héjához hasonló színű festéket. Ha szürkét választunk, feltétlenül vegyünk hozzá rózsaszínt, tehát: szürke falak és rózsaszín ágyterítők.

Sok embernek alvás közben szorongó érzése támad, az éjszaka abszolút sötétségétől. Könnyen segíthetnek ezen, ha a mennyezetre rózsaszín, homályos üvegű körtét szereltesnek, ami meleg, enyhe fénnel árasztja el a szobát, az önbizalmat fokozza és eloszlatja az egyedülvalóság döbbenetes érzését.

Természetes, hogy az ágy mellett megfelelő olvasólámpa is legyen, amelynek ernyője csak lefelé sugározza a fényt. Arra is ügyeljünk, hogy kellemes és szórakoztató olvasmányok álljanak a rendelkezésünkre — semmi szín alatt nem súlyos problémákkal foglalkozó alkotások, — amikhez menekülhetünk, ha elkerül az álom. Ne kényszerítsük és ne erőszakoljuk az elalvást, úgysis hiábavaló. Minden kísérletezés — számolás egytől százig stb. — eredménytelen és csupán arra jó, hogy fokozza az álmatlanság kínját. Aki nem bír elaludni, olvasson olyan sokáig, amíg a könyvet kénytelen lesz letenni. Az a talán kevés óra, amit alvással tölt el, még mindig felülditőbb, mint az álom hasztalan és eredménytelen kergetése.

Az éjjeliszekrényen mindig legyen kevés tiszta alkohol, vagy kölnivíz és kevés konyak. Akit szívbántalmak kínoznak, sürgősen forduljon orvoshoz. Addig pedig nem tehet okosabbat, minthogy — ellentétben az eddigi rossz szokással, éppen — a szive oldalára fekszik. Ha így sem sikerül elaludnia, rakjon a szive fölé kis alkoholos borogatást. Az éjszakai szorongó érzés pedig majd mindig tökéletesen elmúlik, ha az illető lehajt egy pohárka konyakot. Ha azonban még ezek a szerek sem használnak, nem marad hátra más, mint az — imádkozás. Tessék elhinni, hogy ez nagyon komoly és megszívlelendő tanács. A bensőséges áhítattal végzett ima mindig segít.

Az ágy ne legyen nagyon magas, de ne legyen nagyon puha sem. A matrácok alatt levő sodrony ne nyikorogjon. A nyikorgó sodronyon egyébként könnyű segíteni egy csavarhúzóval. Legjobb alvás esik egy vagy két színes gyapjútakaró alatt, amely fehér huzatba van begombolva. A láb melegítésére pedig a legcélszerűbb egy kisebb párna, amit a takaró fölé teszünk.

A legfontosabb követelmény pedig az abszolút nyugalom. Aki hálószobájában ezzel rendelkezik és ennek ellenére sem tud aludni, feltétlenül és sürgősen forduljon orvoshoz, mielőtt rászokik valami altatószerre. A nők pedig soha ne feledjék el, hogy több alvásra van szükségük, mint a férfiaknak. Mert az alvás a legkitünőbb szépítőszer.

A hálószobával kapcsolatban pedig gondoljunk mindig Schopenhauer bölcs mondására, aki sajátmagára vonatkozóan megállapította, hogy minden olyan napot, amely előtt tökéletesen ki nem aludta magát, bátran kitörölhet az életéből, mert az ilyen nap eredménytelenül fog végződni.

A KÖNYV

amely 692 nyelven
jelent meg. 480 millió
Biblia van a világon

Londonban, a Queen Victoria Streeten áll a „Bible House“ nevű épület, amelynek tulajdonosa a „British and Foreign Bible Society“, a világ legnagyobb biblia-szállítója. A társaságot 1804-ben alapították, és pedig abból a célból, hogy Isten igéjét az egész világgal megismertessék. Rengeteg alapítvány hozta össze a hatalmas összeget, ami lehetővé teszi, hogy a biblia-kiadványokat jóval az önköltségi áron alul oszthassák szét.

Ha végiglapozzuk a biblia-társaság 130 éves beszámolóját, rendkívül érdekes adatokra bukkanunk. A bibliát 700 nyelvre és tájszólásra fordították le, amit körülbelül 480 millió példányban jelentettek meg. A londoni központnak magának 1200 utazója van, akik a legnagyobb önjeláldozással, vesztéssel küzde hordják szét Isten Szavát olyan vidékekre, ahol az Ige eddig még ismeretlen.

A londoni központ természetesen nem csupán az illető népek nyelvéhez, hanem írásmódjához, könyvnyomtatásához és technikai izléséhez is alkalmazkodik. Misszionáriusok és a társaság barátai együtt dolgozzák ki az új és új kiadványokat. Sokszor áthidalhatatlan nehézségekkel kell megküzdeniök, mert előfordul, hogy ez a biblia-kiadvány lesz az illető néptörzs első irodalmi produktuma. Különösen így van ez Afrika néger törzseinél és a déltengeri szigeteken. A társaság évenként 10–10 nyelven jelentet meg új, javított és tökéletesített kiadványokat. Érdekes, hogy az utóbbi években a mohamedánok között fogynak el a legtöbb példány. Perzsiában 33.000 példányt, Irakban pedig 10.000 darabot vásároltak egy év leforgása alatt.

Oroszország részére 20 dialektusban kellett elkészíteni, hogy az egyes népfajok megértsék. Középfrika számára 200-féle változat készült. Külön nehézséget okoz az Írás szentségének primitív nyelveken való visszaadása. Ausztrália északnyugati vidékein például nincs megfelelő szó a „bűn“-re. A Vorosában élő Love tiszteletesnek végre mégis sikerült egy megfelelő körülírást találnia, amely a „bűn“ fogalmát úgy, ahogy megközelíti. A „bűn“ szó helyett ő a „kigyó“ szót ajánlotta, amelyet ott „immurá“-nak mondanak és amelynek legalábbis életentő és visszatérő fogalma nagyjából megfelel az eredeti szónak. Északafrikában a szuaheli négek oly sokféle tájszólást beszéltek, hogy alig értették meg egymást. Ma már nagyjában kialakult az egységes nyelvi, amelyet Lukács Evangéliumának köszönhetnek. Mombassa négeri is megértik most már a belga Kongóban lakó testvéreiket, mert egy hittérítő megtanította őket a standard nyelvre, Szent Máté Evangéliuma alapján.

A biblia-kiadványok 7-féle cigánynyelven, szlankszlul, a Távoleket valamennyi dialektusán, az indiánok, a pápuák és az eszkimók nyelvén, szóval összesen 692 nyelven jelentek meg eddig. Összesen pedig 480 millió példányban, ami olyan zűrzavaros nagy szám, hogy a világírodalom legnagyobb sikerű alkotásai együttvéve sem közelítik meg.

V.

Az alkony opáios szürkületében Piri egyedül ült a panzió halljában. Vörös fények, fekete árnyékok hatoltak át a nagy üvegajtó függönyén. Piri firkésző szemmel kísérte a felismerhetetlen alakok árnyékát, amik ideszorultak e kicsi, szűk, szomorú világba. Ebben a félig álomszerű állapotban lévő hallba nyitott be Gémes. Piri nem tudott menekülni a meglepetésként ható ijedség érzésétől és mintha támadás ellen kellene védekeznie, sikoltva ugrott fel. A mérnök megjelenése váratlanul és izjesztően hatott rá s nem tudta lecsillapítani egész testén elhatalmasodó remegését. Gémes még szánalmasabban nézett ki, mint azelőtt. Sápadt, beesett arcából különös fényben égő szemei világitottak. Szakála borotválatlan, ruhája gyűrött, cafatokban lóg rajta. Fehéreműje szennyes, mintha utca csavargója volna. Gémes észrevette Piri megdöbbenését.

— Felesleges rémüldöznie. Maradhat nyugodtan. Hivatalosan megállapították, hogy nem vagyok örült. Sőt, veszeljes sem vagyok. A tébolydában levizsgáztatnak. Nagyszerűen feleltem minden kérdésükre: hogy kinek a fia volt Nagy Sándor és hogy mikor volt a westfáliai békekötés? Hibátlanul elvégeztem a különböző számtani feladatokat, felsoroltam Európa fővárosait és más efféle érettségi dolgokat. Azután én kérdeztem az orvos urakat, hogy miért nevezik az embernek embernek, mikor sok állatban több a hűség, több a fajtája iránti ragaszkodás és hogy miért adnak az embernek diplomát, ha nem tud vele semmit sem kezdeni? Megkérdeztem, hogy az én szorgalmammal, szerénységemmel, becsületességemmel és tudásommal miért nem kereshettek meg annyit sem, hogy kultúrához méltó életet élhessek? És az orvos urak az én kérdésemre nem tudtak megfelelni, mire azt mondtam, hogy kénytelen vagyok őket elbuktatni és az egész társadalommal együtt valamennyiüket örülteknek nyilvánítani. Azt hitték, vicelek velök és nevettek, pedig én halálos komolyan értettem.

— Kedves mérnök úr, ne izgassa magát ezekkel a kérdésekkel! Biznia kell, hogy az ön kiváló képessége és tehetsége, hiszen tisztában van a saját értékével, minden nehézségen győzedelmeskedik.

— Nem! Én ezuttal sok mindennel leszámoltam! Engem már nem lehet elméletekkel elintézni! Láttam a harcúren katonákat, akik nem is sebesültek meg, csak végigvágódtak a földön és azt mondták: nem bírom tovább! A szívük felmondta a szolgálatot. Vagy talán nem akartak tovább élni. Ráztluk, emelgettük őket, az orvos — ha volt közelben — beléjük szúrta az injekciós tűt, ez sem használt semmit. Lejártak, mint a felhúzott vekkeróra. Az ember túlbelsőüli önmagát és aztán elfárad. Mi értelme volna a további küzdésnek? Kiért? Miért? Talán ha egy magához hasonló növel hozott volna össze a sorsom... akiben annyi jószág és megértés van... akkor minden másképpen alakulhatott volna. De én azt látom, hogy az ember csak saját magának érték, nincs társa s különösen a szegény embernek nincs senkije, mindenki fél és menekül tőle. A szegény ember ma egy nagy semmi, levegő, köd, lim-lom. Rögeszmém volt, hogy a tehetségemmel és munkámmal utat török, utat mutatok és becsületes, istenes, nagy magyar eszmék harcosa leszek. Ami erő és fantázia volt bennem, mind a munkámba ölttem. És mások csináltak karriert vele. Tehetségem szétkapkodták, az érte járó elismerésekben sütkéreztek, nekem még egy jó szót, egy kézfogást sem juttattak. A szívemet elcsitítottam, mert csak tanultam, hogy komoly, egész emberre képezsem magam. Ha néha felbukkant egy-egy nő az életemben, futó ismeretség volt, ami soha nem válhatott azzá a nagy, szent érzéssé, ami egy egész életre szól. Nem tanultam meg az udvarlás mesterkedéseit, nem volt soha játékos kedvem, hogy szerelmi játékokkal szórakozzam és szórakoztassak. Keszű és rideg volt az életem, olyan keserű, hogy még maga is irtózáttal menekül előlem.

— Dehogy, Gémes úr, szó sincs róla! Csak épen az élet nem adhat mindent, de azért nem szabad elkeseredni.

— És meg merne csókolni? — rohanta meg kérdésével Gémes.

Pirit meglepte és megijesztette a kérdés. Zavarában önkénytelenül védekező mozdulattal emelte karjait maga elé. Gémes gúnyosan felnevetett, mint akinek sikerült a terve és megijesztette Pirit.

— No, miért fél? Látja elárulta, hogy nem bízik meg bennem és feltételezte, hogy visszaélek a helyzettel s talán még erőszakoskodom is. Annyi rémség után, ami reám szakadt, jól esett volna a bizalmas s a boldogtalan embert megsimogató szűzies melegsége — ne értsen félre, csak szeretetre gondoltam — a szó legfőbb értelmében. Emberfeletti kínlódásomban a lélek beteljesületlen vágya, kétségbeesett szenvedélye, a boldogságot kívánó forrósága suhant át lelkemen.

— Mérnök úr... én értem önt, de...

— Oh, kérem, ne mentegetőzzék! Igaza van, az álom és valóság két ellentétes pólusról szakad reánk. Bocssáson meg. — Aztán közömbösen kérdezte: — Remélem, a szobám, luxus lakosztályom még nincs kiadva? Úgy-e? Egyet még alhatom benne?

— Igen... hogyne... természetesen.

— Köszönöm! Elhíheti nagy szükségem van a pihenésre!

Furcsa mosoly suhant át az arcán, fekete árnyék sötét szemében, ami érezeti a bánatot és reménytelenséget, a végzet kikerülhetetlenségét. Piri szinte hipnotizáltan nézett Gémes után, aki eltűnt a folyosó mélyén.

Lassan-lassan népesedni kezdett a hall, ami azt jelezte, hogy az üzleteket bezárták, az irodákban letették a tollat, az írógépek elcsendesedtek. Itt az este. Kigyultak a villanyfényből komponált reklámok. Színházak, mulatók és kávéházak hívogatólag bocsátják ki a járókelők felé fénycsapjaikat. Kezdődik az 1938-as év ópiumtól terhes éjszakája. Motlár úr füttyörészve lépett be a hallba. Ő a panzió leggazdagabb vendége. Most intézik legénylakása bebútorozását. Csak átmenetileg lakik itt. Jól táplált, szuszogó, ordináré ember. Mészárszék reklám. A Józsefváros szegénynegyedében áruháza van. A Fidzsi-szigetek kannibáljainak szállítottak valaha a cserekereskedést űző fehér emberek hasonló rongyokat, amilyeneket Motlár úr áruházában árúsít. Nála már tíz fillérért zsebkendőtt lehet kapni, nyolcvanért ingeket árúsít, kátránnyal festett befőttek, rabszürke flanelek, pléh evőeszközök, szétmálló sapkák, átlátszó, vékony rongyok, borzalmas alakú kiselejtezett galériók, a pesti rakartárak évek óta porladó szemeze van összezúfolva áruházában két emelet magasságban. Fojtott, bűzös levegő terjeng a dohos textilek felett. Sápadt, éhes, elkínzott elárusítóleányok kínálhatták pillanatonként a zoknikat, papírretikülöket, műselymnyakkendőket. Úgy fogdosták és halászták ki a ropant kazlakból, mint a döglött halakat a poshadt bűzös tóból. Ebben az óriási áruházban, minden hulladék volt. Koldusok ilyenek képzelhetik az örök szegénység paradicsomát, ahol minden megvan, de minden rongy, vacak, szemét. Az ember elnyűtten és fakón veszi az új dolgokat is. Nem fenyegeti a megúnás, a megszokás veszedelme, pár nap múlva vehet másikat. Így néz ki a «Külváros őrző angyalához» címzett nagy áruház.

Reggeltől estig hömpölygött a nyomorral eljegyzett tömeg ebben a szörnyű boltban. A külváros reménytelen szegénysége hordta ide keservesen összekuporgatott filléreit, fejfájást okozó bűzös szappanokért, pulóverekért, melyekben úgy nézett ki, aki magára húzta, mint egy Sing-Sing-figyenc. Motlár úr nyolcvan fillér napidíjat fizetett a reggel nyolctól este hatig dolgozó elárusítóöknöknek. Azt mondta, nem adhat többet, mert hiszen a filléres árukon jóformán semmitsem keres. Ez persze nem igaz. Motlár úr a selejtes partiárukat készpénzen vette s a csödtömegek szemétdombra való hulladékait szinte ingyen vásárolta össze. Akármilyen olcsón adta, mégis rengeteget nyert. A készpénz, a tőke, nagy hatalom. Motlár úr a dolgozó embert lenéző göggyével alig biccentett Piri felé. A hirtelen meggazdagodott parvenü szűk látókörével érezte a pénz fölényét. Csak Őfensége a Pénz hatalmát respektálta, előtte hajolt meg. Nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy meg ne alázza azokat, akik bármilyen viszonylatban függő helyzetben voltak vele szemben.

— Nézze kérem, izé... hogy is hívják... a fürdőt kérem! — mondotta Pirinek foghegyről.

Motlár sietett mielőbb lemosni magáról a nyomor szagát, ami a boltjában átjárta. Valóságos parfümben fürdött, mintha ezzel azt a sok lelki piszkot is lemoshatta volna magáról, ami főként azóta rakódott rá hámozatlanul vastagon, mióta rátalált a pénzszerzés egyszerű és jól sikerült nyitjára. Imádtá a pénzt és a pénz mind nagyobb tömegben vándorolt kasszájába. A szegényemberek fillérei a kamatok kamatjával sokasították vagyonát.

Motlár pedig minden este szmókingot öltött és a legdrágább helyeken vacsorázott. Tüntetőleg a legjobb helyeket kereste. Dupla borraivalokat fizetett a pincéreknek, akik hajlongva nyitottak ajtót előtte s hétrét görnyedve segítették le kabátját, vetkék el kalapját. Szerette azt a csillogó, fényes, hazug, mámoros éjszakai életet és minden gyönyörűséget meg akart vásárolni, amit pénzen meg lehet szerezni ezen a koldus világon.

*

Virágné is megérkezett. Az özvegy feltűnően vidáman és izgatottan viharzott be. Elfutalva a lépcsőjárásról, — a liften még nem mert feljönni — behullott a legközelebbi fotóbjé és mint egy kis töltött galamb pihegett, turbékolt, mintha párját hívná. Piri üdvözölte, akit Virágné rögtön magához intett és sugdosni kezdett a fülébe:

— Na, találja el, drágám, hol voltam délután? Na, hol? — kérdezte titokzatosan,

VITAMINOS KRÉM Sporthoz, Napozáshoz, Bőrápoláshoz

A FÉRFIAK hibáiról és értékeiről szóló NŐI IRÁS

Mi nők, nagyon jól tudjuk, hogy a férfiak — bizony! — nem mások, mint hosszúnadrágos kislúk. (Ha nekem nem hisznek, tessék megkérdezni akármelyik okos és világosan látó asszonyt. Mind bizonyítani fogja, hogy a felnőtt férfi komoly öltözéke alatt az örök — kislú bujik meg.) Sőt: a legtöbb férfi szívében örök gyermek marad. Teljesen mindegy, hogy milyen idős. Van benne valami, ami az évek mulásával sem tud megöregedni.

Első bizonyíték: a férfi — hogy is mondjam csak? — nem monogám-teremtésű. Tekintete állandóan keres és kutat. Egy új arc, egy új személy rögtön lebilincseli. Nem is kell különösebben szépnek, vagy érdekes egyéniségnek lennie. Elég, ha — új, ha — más. Azért van ez így — azt hiszem — mert a férfi hosszúnadrágosan is kalandvágyó kislú marad. Ha örök hűséget is esküdött egy nőnek, még ez sem gátolja meg abban, hogy bele ne bolonduljon egy másik nőbe. Ami egyáltalán azt is bizonyítja, hogy milyen egoista.

A férfi másik főhibája, hogy a fájdalom szemben úgy viselkedik, mint egy — kislú. Ha egy komoly családapa a kalapáccsal véletlenül ráút a saját mutatóujjára: az egész lakás tele lesz jajgatásával. Ha pedig légy repül a szemébe, rögtön azt képzeli, hogy meg fog vakulni.

A harmadik súlyos férfihiba: a másik tehetőségére féltékenykedés. Nem bírják elviselni, ha olyan valaki, aki hasonló cél felé tör, náluk nagyobb és szebb eredményt ér el. Ezt aztán palástolni igyekeznek, még önmaguk előtt is és erre kitűnően megfelel: beképzeltésük. Alig van férfi, aki bizonyos mértékben ne lenne beképzelt.

Talán túlságosan őszinte vagyok és súlyos kritikát mondom a férfiakról. De igazságos akarok lenni és nem csak a hibákat, hanem értékeiket is sorra veszem.

Ilyen férfi-érték például: nincs olyan türelmes nő, mint amilyen türelmes tud lenni, még az átlagos intelligenciájú férfi is. Igen, a férfi képes arra, hogy beilleszkedik másnak az álláspontjába, még akkor is, ha teljesen ellenkező a meggyőződése. A férfi elég önálló tud lenni ahhoz, hogy jó véleményét mondjon másról. (Föltéve, hogy az illető is jó véleményűvel van róla.) A férfi sokra becsül a barátságát. Nem csupán arra tartja alkalmasnak, hogy

együtt igyának és szórakozzanak, hanem arra is, hogy egymásért dolgozzanak és egymást segítsék. Régi barátja mellett akkor is kitart a férfi, ha törtenesen már rosszul megy a sora, vagy ha súlyos beteg. Iratlan férfi-törvény ez, amit éppen ezért szigorúan betartanak.

A férfi mindig hűen kitart amellett, akiből él, vagy akivel él. Előfordul, hogy maguk között talán panaszkodnak munkaadó-jukra, vagy feleségükre. De próbáljon meg ilyen véleményét kockáztatni egy kívülről, azonnal készek a késhegyig menő harcra. A férfiak általában méltóbbak a bizalomra, mint a nők. Tessék valamit „bizalmasan” elmondani egy férfúnak, nyugodt lehet, hogy nem fogja másnak a „fülébe sütni”.

A legfőbb értékük azonban az, hogy a férfi jobb, előzékenyebb és beldóbb munkaadó, mint a nő. Ismerjük be, hogy még a legszörösebb férfit-főnök is haza fogja küldeni azt a nőalkalmazottját akiről észreveszi hogy fáj a feje. A pozíciót betöltő nő azt képeli, hogy mindenki őt figyeli: vajjon jól vége-e dolgát mert — csak nő. Éppen ezért és túllicitálva a férfiakat, sokkal keményebbszívú viselkedést fog tanusítani.

És most hadd árulom el: legyen az a férfi, akit igazán szeretni tudnak a nők. Bevallom, hogy nem érjük be átlag-férfival.

A férfi legyen szellemes és okos. (Ami azt jelenti, hogy legyen véreke a humor iránt, de mégse untasson érzet nem érő vicceléssel.)

Legyen hű a barátaihoz, de legyen hű — önmagához is. (Ennek pontos körülrítését rábírom a férfakra, hiszen mégis ők az okosabbak.)

Nem olyan férfiről álmodunk, aki piederstára emel bennünket, hanem aki — a karjaiba vesz. Aki úgy bánik velünk, mint emberi lénygel, nem pedig, mint egy — pogány istennővel, akit csak alázatosan imádni mer. Nem kívánjuk, hogy megbolonduljon értünk. Hanem szeressen úgy, hogy közben saját egyéniségét ne veszítse el.

Szóval: olyan férfit akarunk, aki velünk együtt tud kacagni, de velünk együtt — sír is, ha muszáj. (Ami más szóval azt jelenti, hogy ne legyen se magasabban, se mélyebben, mint mi, hanem pontosan — velünk egy szinten legyen.)

Ha ilyen férfit találunk, annak aztán — de csak a magunk jószántából! — boldogan leszünk a rabszolgánkje is.

sok sejtetéssel és hamiskásan hűnyorított hozzá. Azután be sem várva Piri választát, a fülébe sügta: — Jósnónél! Érti? Jósnónél!

Mutatójúját jellegzetesen felemelve bizonyítgatta, hogy jósnónél jár!

Piri zavarban volt. A jósnók tudománya felől nem volt tisztában. Mint aki nem tudja, hogy tulajdonképen miről is van szó, bizonytalanul kérdezte:

— Igazán? És mit mondott?

— Ajánlom magának is, drágám, menjen el hozzá! Csuda egy nő ez. Álmban meglátja az ember jövőjét. A két kezemet megfogta, így ni, ahogy én most a magáét, rám nézett, azután reszketni kezdett, majd rángatózott, azt hittem, nyavalyatörős szegény, de amikor fel akartam ugrani, rámszólt, hogy maradjak, mert ő most transzban van és látja a jövőmet. Képzheti, hogy vert a szívem, majd kiugrott a fűzöböl. Aztán egyszerre meglátta.

— Kit... Kit?

— Őt! Igen, őt! Akire annyit gondoltam, akit úgy vártam: a jövődöbelimet! Azt mondta, gyönyörű szép ember. Barna, magas és csak harmanchat éves. Kérdeztem, hogy hol találok rá? Hosszan gondolkozott és azt mondta: a Kovács Andor irodájában. Ő tartja raktáron!

— Miféle raktáron?

Virágné közel hajolt Pirihez és bizalmasan árulta el a nagy titkot.

— Kovács szenzációs házasságközvetítő. Tudja, szívem. Novákné az egyedüli jós, aki mindig meglátja, hogy hol van az a férfi, akit a sors nekünk, szenvedő asszonyoknak rendelt. Az enyém Kovács Andornál van számontartva. Fénykép is van róla. De látott Novákné már férfit tengerparton is. Egy háztulajdonosnót Abbáziába küldött és előre megmondta, hogy milyen férfivel fog a strandon találkozni. És a hölgy meg is találta azt a férfit. A házasságkötés napja már ki is van tűzve. Csuda egy asszony ez a Novákné. Okvetlenül el kell mennie hozzá magának is. Képzlje el, az én jövődöbelim nevének a kezdőbetűit is megmondta: B. P. . . . Tudja, én nem vagyok elfogult, de ez az eset meggyőzőtt, hogy fenntartás nélkül higgyek benne. Különben a B betűt szilveszterkor magamnak ki is ötlöttem ölbömből. Természetesen, mint egy szerelmes kislány, rohantam a Kovács-irodába és mondtam, hogy férjhez akarok menni. Kikérdeztek, hogy hányad osztályú igényem van? Mert tudja, ott-előkelőségek szerint vannak osztályozva az urak. Kijelentettem, hogy csak első osztályút akarok. Kovács úr kiállított egy nyugtát ötven pengőből, ennyi az első osztály tarifája. Lehet ugyan már húszért is ismerkedni, de csak ötven éven felüliekkel. Gondoltam, harminc pengő differenciát megér az ember jövődöbeli boldogsága! Az ötven pengő díjat lefizettem s erre egy listát tett élm. Bőngésztem a neveket s egyszerre csak azt érzem, hogy szédülök, elsapadok, majd csupa tűz lett az arcom, ott láttam: Bor Péter, ingatlanforgalmi tulajdonos. . . Az én B. P. betűm. Istenem, milyen szerenese.

— Talán ismeri Bort?

— Ismeri a csoda. Hát nem emlékszik mit mondott a jósnó? B. P. monogramja a jövődöbelimnek. Bor Péter. Csakis ő lehet. Kovács úr megnézte a személyi adatait és kiderült, hogy: harminchat éves, vagyonos, érettségizett. A Sautében van az irodája. Pirikém, holnap együtt megyünk oda. Drágám, ne ellenkezzék, ezt meg kell tennie. Én olyan izgatott vagyok, el is ájulnék, ha maga nem volna mellettem.

— De hogyan képzeli? Csak úgy beálltunk: itt vagyunk, legénynézőbe jöttünk? Virágné mindenttudóan mosolygott.

— Dehogy, szívem, el van az már rendezve. Kovács úr kioktatott. Azzal megyünk be, hogy pesti ingatlant akarok vásárolni. Ebből mindjárt megtudja, hogy van pénzem. másodsor feltűnés nélkül szemügyre vehetem. Hígyje el, Pirike, semmi kétségem sincs afelől, hogy a megtetszés kölesönös lesz. Ő harminchat éves, én meg annyinak látszom. . . éppen így képzeltem el a jövőmet! Érettségizett úr, csinos, szimpatikus, jövedelmező iroda, szeretjük egymást. . . Kell ennél több? Mindig ez volt az álmodom. . .

Tárkány, a porcellánkereskedő jött be a hallba. Virágné diszkréten meglökte Pirit és oda sügta:

— Mondja meg neki, hogy menyasszony vagyok és nagy szerencsét csináltam. Hadd pukkadjon, amiért elszalasztott!

Tárkány feltűnő udvariassággal üdvözölte a hölgyeket. A hóna alatt szorongatta az elvághatatlan mintatáskáját. Pontosan úgy viselkedett, mint máskor, a molya sem volt egy fokkal sem melegebb és mégis egészen rendkívüli dolog történt. Tárkány megállt az egyik asztalnál, kinyitotta táskáját és egy kis ibolyacsokrot vett ki belőle. Azután Piri felé indult és átnyujtotta a csokrot.

— Az első ibolyák. Itt árulták a ház előtt. Boldog volnék, ha örömet szerezhetnék vele. Piri rózsapirosra váltan, mosolyogva nyúlt a virág után.

— Nagyon köszönöm. . . igazán kedves! — dadogta.

Tárkány meghajolt és ment tovább a szobájába. Virágné gonoszul mosolygott, mint aki olyan titkot fedezett fel, amit nem lett volna szabad senkinek sem tudni.

— Hát így állunk? És nekem meg sem mondta, hogy maguk értik egymást?

— Kérem, ne bántson. . . Esküszöm, nem is értem, hogy ez a kis virágcsokor miért idézett elő ilyen nagy konsternációt! Semmi jelentősége nincs, tisztán csak udvarias figyelmesség Tárkány úr részéről.

— Ugyan, csak nem mentegeti magát! Előttem? Miért? Ha valaki ilyen csinos

kis nő, mint maga, akit a gazember ura itt hagyott és göröket hajkurász Amerikában, akkor jól is teszi, ha visszafizeti a kölcsönt!

Piri belátta, hogy további magyarizálásnak nincs helye, mert mélyebben rántaná le ez a fúria őt magához, mintha hagyja, hogy gondoljon, amit akar. Majdnem fizikai fájdalmat okozott, hogy tovább is hallgatnia kell a fecsegő özevegy gyanúsítgatásait és nem utasíthatja rendre, nem védheti meg a becsületét. Eddig úgy érezte, hogy ez az ügy az ő magánügye, ahhoz nincs köze senkinek és most az történik, hogy Virágné könnyű kis nőnek tartja, akit elhagyott az ura és ezért szabad préda. Úgy érezte, hogy csak egy báb az élet színpadán, akit dróton rángatnak. Szeretett volna visszavonulni szobájába, egyedül maradni a reménykedés rózsaszínű gondolataival s megfejteni azt a titokzatos rejtvényt, amit ez a drága, illatos, friss ibolyacsokor jelent. Tárkány ibolyái? De vajjon, jelent-e igazán többet figyelmességénél? Hiszen ő maga mondta, hogy nem több és most mégis azt szeretné, ha üzenetet tolmácsolna. Ha a jövő boldogság záloga volna minden szál ibolya, amit a kezében szorongat.

Motlár zavarta meg. Selyem-pizsamában tetszelgett magának.

— A teámat! — rendelkezett Annához fordulva. — Hozzon egy üveg Martell-konyakot is és Gerbeaud-mignonokat. Készíttessen néhány szendvicset. Lazacsal, libamájjal és majonézes borjúnyelvel. És kérem a délutáni lapokat!

Elnyújtózott a kandalló melletti legkényelmesebb fotójában és szivarra gyújtott. Kényelmesen pőfékelt, mint aki a legteljesebb mértékben meg van elégedve a világgal, de legfőként saját magával. Legalább hatszáz pengőre becsülte az napi nyereségét. Csak az rontotta az örömét, hogy az újságok «Mindentudó» rovata szerint Alpár Gitta nyolcszáz pengőt keres esténként. Azzal igyekezett vigasztalódni, hogy Alpár nem énekel mindig, ő ellenben egész évben nyitva tartja a boltját és van olyan nap is, amikor a tiszta nyereség a másfélszer pengőt is eléri. A külváros hálás. Viszi a bolthba a pénzt, mint az árvíz a szennyes hulladékokat.

Anna hozta a teát és a szendvicseket. Motlár egyszer sem mulasztotta el, hogy ne a hallban fogyassa el uzsonnáját. Minden uzsonna külön élményt jelentett. Kéj volt számára, hogy a vendégek látták és irigyelték lakmározását. Gyorsan és mohón falta a szendvicseket, mintha attól tartana, hogy valaki eleszi előle. Ez a szappanpótlék tudta élvezni a pompás falatokat. De hirtelen kéjtelmetlen érzése támadt. Mintha valaki kitarthatóan őt nézné. Felpillantott tányérjáról és egy gyűrött, kopott férfi merev, szinte kihívó tekintetével találkozott szemé. Borotvátlan, sápadt, sovány, lázastekintetű ember állott pár lépésre tőle és nézte őt, mintha rá akarna ugrani. Tartása és tekintete a tigriséhez hasonlított. Motlár feszengett az öblös fotójában. Ki ez az ember, hogy kerül a panzióba, mit akar tőle, hogy merészezi őt ilyen kihívóan fixirozni? Idegesen kapkodta a fejét. Annát kereste, hogy felvilágosítsa erről az alakról. Annát azonban sehol nem találta. Piri állt néhány lépéssnyire tőle és az ibolyáit rakosgatta egy kis pohár vízbe. Gémes hidegen, gúnyosan nézte az egyre jobban idegeskedő Motlárt. — Úgy látom, nem tetszem önnek. — kérdezte élesen.

Motlárnak majd a torkán akadt a lazacos szendvics.

— Mit akar tőlem? — kérdezte falfehérré váltan. — Kicsoda maga?

— Kérem. direktíriz, — fordult Pirihez — ki ez az úr? És miféle modor uralkodik ebben a panzióban?

— Csodálom, hogy nem ismer, — folytatta kegyetlen nyugalommal Gémes — a kereskedők ismerni szokták a vevőiket. Én vagyok a kundschaft, a vevő, a Külvárosi Áruház számára. Vagy talán a külsőm ellen van kifogása, nem talál eléggé bizalomgerjesztőnek? Rongyos az ingem és a nyakkendőm sem kifogástalan? Azelőtt a Belvárosban szereztem be felhőneműimet, de a háborúban kissé megrokkantam, nem lehetett belőlem kiváló sportfiú, akiért lelkesednek az emberek s főként a gazdag hölgyek. De úgy látom, ön nem annyira bölcs, mint Vespasiánus császár volt, aki mikor a szennycsatornákat megadóztatta, azt mondta az így befolyt pénzre, hogy annak nincs szaga! Ön fintorgatja a kényes orrát, amikor összerakerül vevőivel. Igazán, kedves Motlár úr, ez nem szép magától! Lám-lám, milyen hamar megfélemedeznek a vevőkről! A vevőt meg kell becsülni, még abban az esetben is, ha nincs divatos ruhába öltözve. A vevő a kereskedelem alapja. Vagy önnek más a véleménye, Motlár úr?

— Direktíriz — kiáltotta Motlár felháborodva — vitesse az uzsonnát a szobámba és vegye tudomásul, hogy még ma elköltözöm innen!

— Felesleges! — jelentette ki Gémes és odaállt közvetlenül Motlár elé, aki vissza hőkölt, mintha attól tartana, hogy ez az ember rögtön a torkába harap. — Mi ketten itt e helyen — megnyugtatom — nem találkozunk soha többé. Csak véletlen, hogy most is szerencsém volt önhez. Véletlen szerencse! Fuldokoltam a szobámban. Nem a levegő miatt, hanem a belém fojtott szavak szorították a torkomat. Valakinek meg kell valamit mondanom... Magának! Jelzem, nem általánosítok! Sőt becsülöm a sok, tiszteletreméltó kivételt!

— Nekem akar valamit mondani?

— Igen! Magának és a magához hasonló embereknek, akikben nincs egy parányi emberszeretet sem. Akik kigúnyolják és lemosolyogják a jóságot. Lenéznek a becsületes, munkás, dolgozó embert, amiért nem tudnak annyi pénzt keresni, hogy

És a tuha

SOKFÉLE
VÁLTOZATBAN

SZÖVETKEZETI BOLT
ARÚHÁZ A HANGYA KÖTELÉKÉBEN
RÁKÓCZI ÚT 36. BORÁROS T. 1.

Angol humor

EDMUND BURKE

a kiváló angol szónok és heves ellenzője a francia forradalomnak, egy alkalommal Pitt, a nagy miniszterelnök vendége volt a Downing-Streeten. Burke megkísérelte, hogy Pitt figyelmét felhívja a francia forradalom agresszív elveire és főként hatalmas propaganda szellemére, amely egyre nagyobb arányokat öltött. A miniszterelnök azonban mindebben semmiféle veszedelmet nem látott:

— Anglia és az ő jelenlegi államformája az Utolsó Ítélet napjáig fog tartani!

— Úgy van, — felelte Burke. — Én csupán attól a naptól rettegek, amikor már nem lesz több ítélet!

*

BIRGLE

kapitány, az angol alsóház tagja 1675-ben, híres volt maró szarkazmusáról. Legnagyobb ellenfele Sir Edward Seymour volt, ez a gőggjéről közismert főúr, aki azt képzelte, hogy a kapitánnyal folytatott élelénk vitájában feltétlenül győzelmet arat, ha csipkédő és sejtető megjegyzéseket tesz ennek egykori kocsis mivoltára.

A kapitány azonban egyáltalán nem jött zavarba, hanem hűvös hangon így szólt:

— Sir, mindaz igaz, amit ön állít. De áldhatja a sorsát és szerencsését, hogy ön soha életében nem volt kocsis... Mert, ha véletlenül így történt volna, akkor ön még most is kocsis lenne!...

Lohr Mária (Kronfus)

Ugytisztító-kelmefestő
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

HAZI KOZMETIKA

A szépítő sportok

Irta: Dr. Földes Miklósné (Juno kozmetikai intézet, IV., Károly király-út 24. sz.)

Korunk szépségápolása a modern test- és egészség-ápoláson nyugszik. Nem elégszik meg a szépség hibák elfedésével és palástolásával, hanem a harmonikus formás és egészséges szervezet kultúrájának csúcsteljesítménye az ápolat arc.

Mikor a modern test- és szépségápolásról megemlékezem, ki kell emelnem a sportok fontos szerepét a modern test- és egészségápolásban. A modern leánynevelésben a sportok a leányt gyermekkorától az iskolaéveken és bakfiskoron át a férjhezmenésig végig kísérik. Sőt kell, hogy hű kísérői legyenek, a modern életben a nőnek a legmagasabb életkorig, mikor a feleség, anya és a társasági duma szerepeit tölti be.

Ki kell emelnem azt a tudományos megállapítást, hogy a női szervezet felépítésénél fogva gyengébb, mint a férfié. Kevésbé alkalmas sportrekordok elérésére. Hiszen a komoly orvostudományi felfogás is elveti a korunkban annyira divatos rekordörületet, hogy annyi szív-bajnok az okozója.

A testformák harmoniózára való tekintettel tartsa szem előtt a sportoló nő, hogy az egyoldalú izomgyakorlatok bizonyos izomcsoportok egyoldalú megvastagodását idézik elő.

A legegészségesebb női sport az úszás. Helyesen űve, a testformák arányosodása, minden nő vágyálma, a karcsúsodás várható tőle. Ha egyoldalúak az úszógyakorlatok, a mellkas aránytalan megerősödése, a láb vagy kar megvastagodása lehet az eredmény. Pedig az úszóspórt nap- és légfürdővel kombinálva a bőr felhígulását és megújulását célozza. De ne mulassuk el a védekezést a napfény káros hatásai ellen. Nőies sport a torna is. Mai felfogásunk háttérbe szorítja az egyoldalú szerzőgyakorlatokat és inkább a szabadgyakorlatokat részesíti előnyben. A túlzásba vitt turisztika is sokszor hátrányára van a szép lábformáknak. Ugyanez a szempont a táncnak, mint sportnak a megítélésénél.

A legtöbb sportág felhígító, testformáló és fiatalító hatásával a legtermészetesebb módon szolgálja a női szépséget.

Kozmetikai üzenet:

«Juci.» Arcápolása helyes. Hetenként egyszer nyomja ki a mitesszereket, előzetes gőzölés után. De ne mulassza el rendszeres használatát egy porúsösszehúzó, zsírtalanító arcreszesnek. Arcisztábilanságaira való tekintettel, táplálékát főként fűszermentes főzelék és gyümölcs képezze.

Arckrémiét, kézfinomítóját, hajápolóját stb. szépítőszereit fillérékért elkészítheti odahaza a tudományosan elismert és jól bevált «Juno» kozmetikai alapanyagokból. Egy doboz alapanyag az összes receptekkel 4.— P. Gyártja és szétküldi: DR. FOLDESNÉ «JUNO» KOZMETIKAI LABORATÓRIUMA, IV., Károly király-út 24. szám.

dőzölhessenek, hogy selyemrongyokba öltözhesse nek. Vannak emberek, akik nem felemelni, hanem még jobban elnyomni és eltiporni igyekeznek az eseteket és az összezsott, tüdővézes testükön keresztül emelkednek a meggazdagodás csúcsára. Mondja... megszólalt egyszer a szíve azoknak a nyomorúsága és két-sége miatt, akik kérve, könyörögve nyújtották ki reszkető kezüket segítségért? Magát a könyv, a művészet nem érdekli. Kinek imponál a korgó gyomru művész, akinek kopott a ruhája! A szellemi értékek reprezentánsai éhenhalhatnak fűtetlen otthonukban, a maga lelkében nem talál viszhangra nélkülözésük, segítségére nem hajlik a keze. Ilyen emberek miatt kallódunk el mi, gyengék és becsületesek, akik nem értünk a trükkös élethez, mi, akik a tudásban, a szorgalmas munkában látjuk a boldogulás lehetőségét...

— Elég! Fogja be a száját! Örült! — üvöltötte Motlár magánkívül.

— Nem vagyok örült! Ellenkezőleg, éppen most kaptam orvosi bizonyítványt nagyon is éles elmém épségéről. És én most ép elmével, életem tapasztalatának eredményeképpen kiáltom magának: szégyelje magát!

Gémes vézna, hosszú karja, mint egy ostor nyult ki és a magasba lendülve suhintott Motlár arcára. Píri felsikoltott. Motlár megtántorodott és az asztalnak zuhant, melyről csörömpölve hullottak le az edények.

— Rendőr... segítség! — üvöltött tovább Motlár.

A panzió vendégei — élükön Kardossal — feldult arcokkal rohantak ki szobáikból. Ijedten nézték a tomboló Motlárt, aki felragadva a gyümölcshámozó kést, rohant Gémes szobája felé.

— Megölöm a nyomorultat! — ordította.

Dühödten, szitkozódva ráta Gémes szobája ajtaját, de az zárva volt. Kardos hiába igyekezett lecsillapítani Motlárt, annál vesztetlenebb kiáltozott. Szemei vérbeborultak, kidagadtak s mint egy fenevad, akit a legérzékenyebb részén sebzett meg támadója, nem látott, nem hallott, csak bosszúszomját akarta kielégíteni. De mivel Gémeshez nem férközhetett, Kardosnak rontott.

— Maga felelős, hogy ez az ember ilyen szemtelenül megtámadott! Maga a panzió tulajdonosa! Magának kell megválogatnia, hogy milyen embernek ad ki szobát!

— Kérem... kérem, nem én foglalkozom ezzel, hanem a feleséggel!

— Majd felelek mind a ketten ezért a hallatlan inzultusért, ami engem itt, a maguk panziójában ért! Majd olyan elégléltet adnak, hogy soha el nem felejtik! Disznóság így banni el egy úrral! No, ezt megkeserülük mindnyájan!

Motlár kiáltásába hirtelen feltörő hangzavar kapcsolódott bele. Sikoltozás, szörnyülködés, csegetés, dörömbölés terelte el a figyelmet Motláról. Anna reszketve a házfelügyelővel az ajtóban, mögöttük a lakók tömege áll rémült, fakó, kikelt arcokkal.

— Telefonáljanak azonnal a mentőknek! — kiáltotta a házfelügyelő.

— Mi történt megint? — kérdezte elfehéredve Píri.

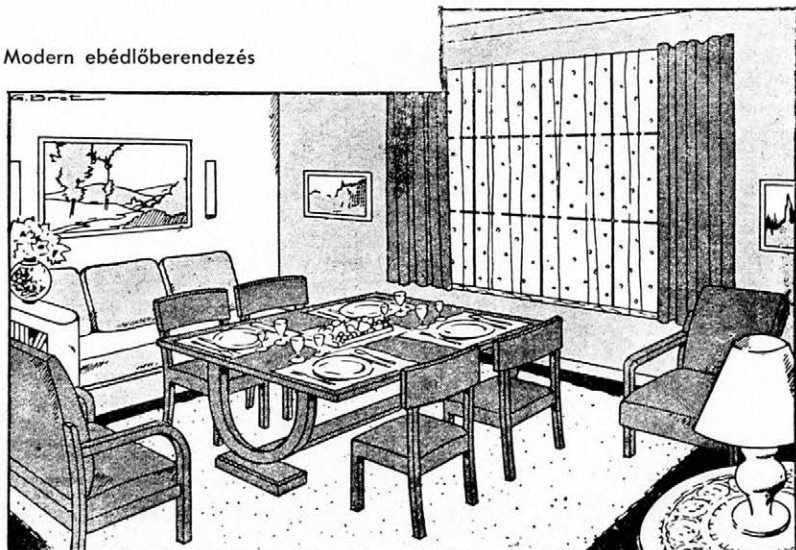
— Egy férfi innen a panzióból a világító udvarra ugrott... Meghalt.

Halálos csend támadt. Mindenki megdermedt, senki sem tudott megmozdulni. Senkisem tudott bizonyosat, csak annyit, hogy az öngyilkos férfi lakott a világító udvarra nyíló ablakos kamrában s néhány perc előtt heves összeszólalkozása volt Motlárval.

— Mit akarnak tőlem? — kérdezte félelmében remegve Motlár. — Ő támadt nekem. Az ember még csak nem is uszonnázhat békésen... A direktkriz a tanum, hogy én csöndesen ültem és az uszonnámat fogyasztottam a hallban! Örült volt, bizonyosan örült!

Motlár a szobája felé hátrált. A főbejáratnál ekkor tüntek fela rendőrök s jelentették, hogy a panzió Gémes nevű lakója halálra zúta magát. (Folytatása következik.)

Modern ebédlőberendezés

A TÁRSASÁGBÓL

A KORMÁNYZÓ ÚR

Öfelméltósága 70 esztendő. Egy nagy lélek, egy nemes szív, egy páratlanul férfias jellem egyszerűségével háritotta el magától az ünnepeket. Ez a szép gesztus azonban nem némíthatja el a nyolcmillió magyar szív ünnepi dobogását, áhítatos fohászát és lelkes ujjongását, amellyel azt a férfit öleli körül, aki szenvedő népünket új életre hívta az üszkös romok közül és tovább vezette az élet, a történelem útján. Horthy Miklós neve már régen ott ékeskedik a magyar história legfényesebb lapjain, kormányzói működése az egész művelt világ elismerését és hódolatát vívta ki. A mi szívünkben, millió és millió igaz magyar szívébe lángbetűkkel írta bele nevét, mert szerencsétlen nemzetünket újra megtanította hinni a jövőben. Ezen az ünnepnapon millió és millió magyar fohásza száll az Eggek Urához, millió és millió magyar száj rebegi el az imádságos sóhajt: áldja meg az Isten a mi Kormányzó Urunkat, hogy teljes egészségben, boldogságban és békeségben érje el aratását annak a természetnek, amit ő vetett el a magyar ugarban.

BESZÁMOLÓ

Gyomai-Gojzer Györgyöt, lapunk illusztris munkatársát, akinek izes, humoros és magyartárgyú novellái lapunk olvasói körében hatalmas sikert értek el, pedagógiai munkássága jutalmazásául a szolnoki el. iskola igazgatójává nevezték ki. Kinevezéséhez a magunk és kedves olvasóink nevében ösztintén gratulálunk. — Ifj. székasi Sacellary Györgyné, lapunk munkatársa, június 23-án (csütörtökön) 4 óra 15 perckor a rádióban a „Magyar konyhá”-ról tart felolvasást, amelynek főtemája, hogy a magyar asszonyok a mai diétás és fogykúrás világban lassan elfeledkeznek a magyar konyháról. — A keszthelyi m. kir. Gazdasági Akadémia abszolvt hallgatói kitüntően sikerült „sárgulási táncestély”-t rendeztek, június 12-én, nagyon előkelő közönség jelenlétében. — Baracsi Kiss Júlia „Sötétben” cím alatt gyűjtötte össze és adta ki finom, értékes költeményeit, amelyeknek minden sorából Isten felé hajló nagy szeretete muzsikál.

BUD JÁNOS: „A MUNKA MITOSZA”.

A magyar politikai és közgazdasági élet kimagasló egyénisége: Bud János, volt miniszter, ebben a kötetben gyűjtötte össze az utolsó két év alatt írt publicisztikai munkáit. Írásainak, célkitűzéseinek és jövőbe mutatósainak külön értéket ad egy mélyen gondolkodó agyvelő acélos optimizmusa. Ez a vasos könyv valóban a munka mítosza, mert kitűnő írójának lelki izzása és gondolatainak gyémántos villogása, piederesztálra emeli fel a munkát, amelyet eddig lenéztek az emberek, vagy kedvetlenül végeztek el, de aminek ilyen mitikus magaslatra kell helyeződnie, ha azt akarjuk, hogy „az idegrocnes” Európa újra megtalálja az újjáépítéshez, fejlődéshez, sőt békésen kiegyensúlyozott élethez vezető utat. Bud János hatalmas munkája a teljes kérdéskomplexumot öleli át. Az intellektualizmus vergődésében, a világgazdasági válságban vajdud Európát, a bölcs tanácsok és okos tervek felvázolásával vissza akarja vezetni a józan útra. Minden sorából kihangzik a döntő jelentőségű princípium, hogy „csak azok a népek érhetnek célt, amelyek jövőjükkel a jelenen keresztül benne gyökereznek a multban”.

ANGYALKÁK ÉRKEZÉSE.

Balla Ferenc és neje Schéder Mária, újpesti kedves előfizetőink, boldogan jelentik, hogy kisleányuk született, aki a szent keresztységben a Marika Aranka nevet kapta. Keresztszülők: Gór Nagy Illés és neje, szül. Scheider Aranka. — Siklósi István cs. törzsmester és neje Farkasdi Etelka, bakonycserenyi kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy házasságuk első évfordulójára az Eg Úra fiúgyermekkel áldotta meg őket, aki a szent keresztységben az István Ferenc nevet kapta. Keresztszülők: Varga Margitka és Siklósi Ferenc rk. kántortanító. — Kubinyi István és neje Tuksa B. Anny, kispesti kedves előfizetőink örömmel tudatják, hogy házasságukat a jó Isten kisleánnyal áldotta meg, aki a szent keresztységben a Marianne Ilona Irén Ottilia nevet kapta. Keresztszülők: Szalay Béláné gyógyszerész neje és Beuer Róbert, Wien. — Reményi Lajos hitelszövetkezeti könyvelő és neje, Kovács Juci magyarbánsági kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy kislányuk született, aki a szent keresztységben a Lajos István nevet kapta. Keresztszülők: Kovács István és Kárpát Anna. — Szőke Sándor m. kir. csendőrmester és neje Molnár Mária, szombathelyi kedves előfizetőink, örömmel közlik, hogy házasságukat az Eg egészséges leánygyermekkel áldotta meg, aki az Edit Mária nevet kapta.

HIMEN-HÍREK.

Nagylázi Plotényi Jenő ny. m. kir. főerdőmérnök és felesége Goehde Annaliese leányát, nagylázi Plotényi Szibillát a Deák-téri evangélikus templomban oltárhoz vezette téesói Möriz Béla vezérkari százados, lapunk régi illusztris munkatársa, vitéz téesói Möriz Kálmán cs. és kir. kamarás, ny. ezredes és felesége, gyulai Gaál Irén fia. Tanuk voltak: vitéz nagylázi Rätz Jenő gyalogsági tábornok, honvédelmi miniszter és kézdívsárhelyi Nagy Gyula tábornok, csendőrfelügyelőhelyettes. — Straub Anna tanítóné, bpesti kedves elő-

fizetőnk és Orbán Lajos ev. lelkész, a Deák-téri ev. templomban házasságot kötött. — Burghardt Ilona budapesti kedves előfizetőnk és Csčka József főerdőmérnök örök hűséget esküdött a Rezső-téri rk. templomban. — Szabó Júlia, bpesti kedves előfizetőnk és dr. Értekes Ferenc orvos, a bpesti ref. Emlékezet-templomban házasságot kötött. Az esketést Szabó Imre korm. főtan. esperes végezte. Tanuk voltak: dr. Ferenc Pál főorvos és dr. Szendrey Imre orvos. — Paál Annie, szegedi kedves előfizetőnk eljegyezte Poór Imre, a Magyar Távirati Iroda munkatársa, Szeged. — Csepregi Irén hőmezővásárhelyi kedves előfizetőnk és Polónyi Géza m. kir. számított örök hűséget esküdött a hőmezővásárhelyi ev. templomban. Tanuk voltak: Andrey Béla, Hőmezővásárhelyi polgármestere és dr. Faragó István ügyvéd. — Taba Erzsébet, dunapataji kedves előfizetőnk eljegyezte Kársz József, járási m. kir. gazd. felügyelő. — Eördögh Irén okl. tanítóné, miskolci kedves előfizetőnk eljegyezte Mécser Ernő Mávg-tiszt, Diósgyőr-vasgyár. — Hofbauer Stefi és Bognár Elek örök hűséget esküdött a tabáni rk. plébánia templomban.

NYARALÁSI HÍREK.

Kedves előfizetőink közül dr. Rác Béláné jogakad. tanár neje Fonyód-Bélatelepen, Szabó Ottóné Domonon, Kovács Gyuláné Budakeszin, özv. Berger Károly Lajosné Tamásin, Eszényi Lászlóné ny. pü. főtanácsos neje Balatonszéplakon, dr. Major Béláné h. ezredes neje Balatonújhegyen, Nagy Imréné Kaloacsán, Valkó Mária Toranadaskán, Vajdics Lelhelné Erdőparkvárosán, Kirchmayer Ödön ny. min. szünyv. igazgató Balatonlellén, Martinák Rózi Pakson, Hajnos Sándorné Csillaghegyen, dr. Csörgy Tituszné Ábrahámhegyen, Méry Istvánné Szombathelyen, Thén Jolán Budapestben, Keresztessy Józsefné Leányfalun, Baracs Józsefné Csillaghegyen, Rau Jenőné Olaszországban, Nagy Károlyné Budakeszin, Musztetz Jánosné Siófokon, dr. Paulay Gusztávné Erdélyben, Vass Gyuláné Szigetszentmiklóson, Valkó Viktorné Csillaghegyen, Schmith Gyözöné Balatonakarttyán, vitéz Hunfalvy Györgyné Nagyréden, báró Thoroczky Viktorné Bodajkon, Levius Ernőné Balatonfüreden, Almássy Istvánné min. tan. neje Badaacsonban, Pálmay Zita e. ü. védőnő Kistarasán, Molnár Jánosné főjegyző neje Budapestben, J. Jókuthy Ervinné Felsőgödön, özv. Várady Gyuláné Salgótarjánban, Wagner Gizella Budapestben, Várkonyi Lászlóné Hévízfürdőn, Kun Lászlóné mérnök neje Sopronban, Kratovel Mária Sashalmon, dr. Hulín Béláné r. főtanácsos neje Paradfürdőn, Klein Borbála Őtházhután, dr. Kelenen Béláné Hőmezővásárhelyen, dr. Csürös Ferencné Balatonbogláron, Ruth Lajosné Balatonalmádiban, özv. Ruchietl Lajosné Vityapusztán, Szics Izabella Szegeden, Bendsten Henrikné Klotildigetén, özv. dr. Bajor Lajosné Svábhegyen, dr. Buda Lászlóné Balatonfenyvesen, Ember Elekné Lirczen, Gallus Ferencné sórgyár

Dr. Bud János, ny. miniszter

HÜTŐSZEKRENYEK

jégre és villanyra. Figyelem! Cégünk ujdonsága. Különleges szigetelésű, külső és belső színes zománc, pala- és üvegburkolatú háztartási jégszekrények. HENNEFELD Jégszekrénygyár Rt., Bpest, Ó-utca 6. T.: 1-120-26, 1-156-46

ig. neje Parádfürdőn, Gazdik Kálmáné Balatonakarattyan, Honfy Pálné Erdligetén, özv. Marosán Györgyné Csillaghegyen, Oláh Sándorné Máriaemetén, Somody Józsefné Pesterzsébeten, Glancz Sándorné Erdővárosban, Rozgonyi Pálné Balatonzamárdiban, Kiss Gyözőné Rákosszentmihályon, özv. Váczy Nagy Jánosné Balatonfűréden, dr. Hécey Lajosné Görömböly-Tapolcán, Tiszai Viktorné Kőszegen, Lisznyai Damó Elemérné Balatonlellén, Lichtfuss Ottóné Balatonederiesen, özv. Hajmássy Imréné Zalaegerszegen, Molnár Istvánné ref. lelkes neje Balatonfűréden, özv. Halden Józsefné Keszthelyen, Szemere Gézáné Balatonakarattyan, dr. Kelemen Elemérné Máriaemetén, Kemény Lajosné Erdén, Kelecsényi Andor Budapesten, ifj. Balogh Sándorné Püspök-ladányban, vitéz Tóth Lajosné m. kir. műszaki tan. neje Lickóvadamon, Danóczy Gáborné Karcag, Sucin Györgyné Budapesten, Szelényi Ernőné Hévízen, Schultz Lilly áll. tanítónő Batán, H. Griffith Tedd Szentesen, Vészi Emilné Fonyódligetén, Kiszely Mihályné Cegléden, ifj. Farkas Lajosné Tasson, Fischer Henrikné Mátrafüreden, Gábor Istvánné Gárdonyiban, Schieder Jánosné Balatonfűréden, dr. László Gézáné Balatonújhelyen, Tellér Mária Szentendrén, Vajnay Mátyásné Erdőparkvárosban, dr. Várady Gáborné Mátraházán, Valnicsek Károlyné Vecsésen, Havasi Jenőné Gyömrő-Tőfűrdőn, bernátfalvi Földváry Imréné Balatonzamárdiban, Mellári Andrásné Hévízfürdőn, Celley Antalné Alsógödön, Elek Dezsőné Csillaghegyen, Sebeszta Gyuláné Balatonzsalbaöfűrdőtelepen, Polónyi Andorné Balatonfűréden, Drahos Sándorné Rácalmáson, dr. Kravits Károlyné Szántódón, Párthi Mária Balatonberényben, Kovács Istváné Balatonmáriafüreden, Németh Istvánné p. műsz. ellenőr neje Balatonzamárdiban, Sulyok Józsefné Pócsmezgyeren, vitéz Berényi Istvánné ny. tábornok neje Budapesten, Grófcsik Gusztávné Gárdonyfüreden, dr. Kádár Mihályné főorvos neje Klotildigetén, dr. Nagy Barnáné Kaposváron, v. Rétsághy Béláné Esztergomban, Nagy Andorné Dunaharasztin, Kröbl Miksáné Balatonvilágoson, Biró Béláné Hévízfürdőn, dr. Suda Dezsőné Balatonlellén, Kónyi Józsefné Máriaemetén, özv. Érsek Gusztávné Balatonakarattyan, ifj. Szauer Ferencné Rákosszentmihályon, Baán Julianna Mesterháza, özv. Hauszmanniger Albertné Balatonfűréden, Paszulyka Jenőné pedig Kispesten élvezi a nyaralás örömeit.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy KÁRPÁTI KÁROLYNÉ szül. Galambos Irma 42 éves korában, Rákospalotán, hosszas szenvedés után csendesen elhunyt.

LOVAG LÁSZLÓNÉ szül. Szuchy Gizella 27 éves korában, Nyíregyházán, az Úrban csöndesen kiszenvedett. Örökké gyászolják bánatos férje, Lacika és Livia gyermekei. Kovács Pálné magyarbányai kedves előfizetők fájdalmas szívvel közli, hogy fia,

KOVÁCS SÁNDOR életének 23-ik évében, rövid szenvedés után, a békéscsabai kórházban elhunyt.

H Á Z T A R T Á S

Rovatvezető: ifj. székasi Sacelláry Györgyné

Nálunk is meghonosult és rendszerré vált az angoloktól átvett, kitünő szokás, hogy „weekendeket” tartunk, ami abból áll, hogy minden szombatban hivatal és munka után, az egész család a szabadba rándul. Egész héten tervezget az ember, hogy hová és merre menjen, hogy minél kellemesebb legyen a szabadban eltöltött idő. A háziasszonyra hárul a feladat, hogy mit is készítsen — és főzzön jó előre, ami jó is, nem romlik és nagyon kiadós, mert tudvalévő dolog, hogy a friss levegő, nagy séta, meghozza a jó étvágyat és ilyenkor jó sok ételről kell gondoskodni előre. Nem beszélnek azokról, akiknek megadatott, hogy nem okoz fejtörést, melyik vendéglobbe térjenek be útközben és mit fogyasszanak. Gondolok a nagyközönségre, akinek vendéglőre nem telik. Őszintén megvallva azt tartom, hogy nem is kirándulás az, ha az ember nem az otthonról hozott jó házi ételt cheti a nagy gyaloglás után, a fűbe terített papír-, vagy fehér kendőről, kis bicskával a kézben. Ilyenkor kitünően izlik az otthonról hozott jó falat és aki ezt nem próbálta és nem vett részt ilyen kirándulásban, az nem is tudja, milyen felesleges öröm a szabadba való kirándulás. Jó volna most egy nagy asztal köré ülni kedves asszony-olvasómmal és megtárgyalni a kirándulási ételek összeállítását. Nem is hiszik, mennyi kitünő háziasszony van, aki ilyen kirándulási ételek összeállításában igazán nagy mester. Ne gondolják, hogy ez könnyű feladat, előre elkészíteni mindent úgy, hogy kint a szabadban csak elő kelljen venni a kosárból vagy hátizsákból az ételt és a farkas-étvágyú társaság azonnal hozzáláthatson. A jó háziasszony újabb és újabb ujdonsággal lepi meg a családját, például új-fajta kevert túrót készít (aminek a receptjét közlöm), hideg tojásételeket stb. Azután a csomagolás is egy művészet, mert újból arra kell hivatkoznom, hogy nem mindenkinek állnak rendelkezésére a modern kiránduláshoz szükséges kosarak s a különböző bádógedények, meg termoszok. Örömmel vennék, ha kedves olvasóink közölnék velünk a kirándulásra szánt ételek receptjeit, mert biztos mindegyiküknek van valami tapasztalt, kipróbált jó hideg

ételreceptjük, ami alkalmas ilyenkor és főleg nem romlandó. Közöljük ezeket velünk és mi lapunkban továbbítjuk olvasóinkhoz, mert szívesen tanulunk újat és jót.

Mi legyen a hátizsákban? Fontos a hátizsák vagy kosár pakolása, mert ügyelni kell arra, hogy az ételek össze ne keverődjenek és az édes sütemény ne legyen együtt a sós ételekkel. Minden ételt külön csomagoljunk be jól papírba, vagy tiszta ruhába. Kenyeret felszelve, de nem megszeve csomagoljunk be. Vajat ne vigyünk, mert a nagy melegben megromlik és megolvad. Kevert túrót kis bádógedobozban vagy zsíros papírba csomagoljunk. Ovakodjunk olyan felvágottaktól, ami romlandó. Száraz kolbászt, sült húst, rántott húst, főlt tojást, kemény sajtfélét vihetünk, de ne csomagoljunk salátá- vagy uborkafélét, aminek a leve kicsorog és az egész besomagolt ételneműeket elrontja. Tésztákat, linzerféléket, vagyis nem krémmel töltötteket vigyünk. Só és paprika kis tartóban vagy papírban okvetlenül legyen. Papírszalvéta, fogvájó, kis papírtálca, amit pár fillérért beszerezhetünk, nagyon jó szolgálatot tesz, mert izléselesen rátehetjük az ételt. Ha szalonát akarunk a szabadban sütni, úgy előre már otthon készítsük el a kis puhafából fargott nyársakat, ami nem sokból áll és így megkímélünk egy szép bokrot vagy fát, amit a nyársak miatt meg kellene csonkítani. A szalonnaszételeket szintén készítsük el otthon, mert vékonyabban tudjuk otthon deszkán felválni és a szabadban csak fel kell húzni a nyársra, az elkészített tűz fölé tartani és jó ropogásra sütni, persze a kitünő zsírját a kenyerünkre csepegtetjük. Ezek után jó weekendeket, ragyogó időt kívánunk kedves olvasóinknak!

Kirándulási ételek receptjei

Kevert juhtúró. 25 dkg túró, 10 dkg vaj, 2 keményre főlt és apróra vágott tojás, 2 szardínia, 3 dkg apróra vágott szalámi, 2 kávéskanál mustár, finomra vágott metéltölgyma, tetszés szerint kömény, feke-

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

ÉTREND

1938 június hó 21-től június hó 30-ig

KEDD	
21	EBÉD: kalarábéleves, lecsós sertéskaraj, burgonyapüré, saláta, ceszesnyés pikótalapény. VACSORA: hirtelen sült sertéskaraj, saláta, gyümölcs.
R. k. Gonz. Alaj. Pr. Alajos	
SZERDA	
22	EBÉD: vegyeszöldség-leves, paraj tökörtőjással és bundáskenyér, juhtúrós galuska. VACSORA: spárza tejfelesen, saláta, sajt, gyümölcs.
R. k. Paulin pk. Pr. Paulina	
CSÜTÖRTÖK	
23	EBÉD: gombaleves, borjúsült, tejeles kapos tökfőzelék, meggyorta. VACSORA: meleg füstölt oldalas tormával, vágott, mustáros fejessaláta, vaniljakrém.
R. k. Editrud Pr. Zoltán	
PÉNTEK	
24	EBÉD: zöldborsóleves, rántott hareszalet tartármártással burgonyával, rizsfelfújt csokoládé öntettel. VACSORA: gomba tojással, zöldsalátával, kevert túró, reték, madártej.
Rk. Jézus szíve Pr. Iván	
SZOMBAT	
25	EBÉD: húsleves májgombóccal, főtt marhahús, töltöttburgonya, egresmártás, ribizliszlet. VACSORA: paprikásburgonya virslivel, saláta, gyümölcs.
R. k. Vilmos hv Pr. Vilmos	
VASÁRNAP	
26	EBÉD: csirkeragu-leves, kaszintótojás, rántottésirke, vajásburgonya, tejeles uborkasaláta, dobostorta, eper tejszínhabbal. VACSORA: hideg borjűpecsenyé, francia saláta, sajt, vanilifagyalt piskótával.
R. k. János és P. Pr. B2 János, P.	
HÉTFŐ	
27	EBÉD: ceszesnyeles, párolt-felső, zöldbabfőzelék, gyümölessaláta. VACSORA: gombásomlet, sajt reték, gyümölcs.
R. k. László kir. Pr. László	
KEDD	
28	EBÉD: májpuréleves, töltött paprika, vajburgonya, diós-mélt barackkizel. VACSORA: lecsó tojással és kolbászsztelekkel, zöldsaláta, hidegrizs málnaszörpvel leöntve.
R. k. Iréneus Pr. Arszlán	
SZERDA	
29	EBÉD: raguleves vajgaluskával, aprólékrizott reszelt sajttal, kacsapecsenyé sültburgonyával és tejessalátával, oroszkrémorta, szamóca. VACSORA: hideg sültmáj, tepertő, vaj, zöldpaprika, jégbe-hűtött sárgadinye.
R. k. Szt. P. és P. Pr. Péter és Pál	
CSÜTÖRTÖK	
30	EBÉD: paradicsomleves, darálthúsogása, zöldborsópüré, csusztotott palacsinta. VACSORA: sajtos, sonkás eszétsta, saláta, gyümölcs.
R. k. Pál emlék. Pr. Pál	

tekávéskanál szardellaspasza, só, paprika. Mindezek nagyon jól elkeverendők.

Főtt magyarsonkával töltött tojás. Kemény tojásokat főzünk, kihűtjük és ruhával megszáritjuk. A tojásokat közepén kettévágjuk, a sárgáját kikotorjuk és szítán áttörjük. 5 tojáshoz 10 dkg darált sonkát veszünk, kis tálban kevés tejfelletel, sóval jól elkeverjük és megtöltjük vele a fél tojásokat, összeillesztjük úgy, hogy egész tojás legyen belőle. Kovászos uborkát jól lecsepegtetünk, hosszában ketté-

vágjuk, a puha belsejéből keveset kikotorunk és a tojás két oldalára elhelyezük. Minden egyes tojást zsirpapírba csomagolunk.

Vasalt rozskenyérszelet. A rozskenyérből vékony tenyéryni darabokat vágunk, külső kemény héját levágjuk róla és szép sarkosra megformáljuk. Jó meleg vasalóval tisztá ruhán keresztül rávasalunk, de vigyázza, nehogy a ruha megégjen, a vasalónak inkább jó melegnek mind forrónak kell lenni. Ha a kenyérszeletet mindkét oldalán így megvasaltuk, vékonyan megkenhetjük vajjal és ugyanakkora sonkszeletet teszünk, két kenyérszelet közé, újra rávasalunk és zsirpapírba csomagoljuk. Sajt vagy libamájzséletet is tehetünk bele.

Kis burgonyapogácsa. 25 dkg lisztet, 25 dkg vaját, 25 dkg főtt, szítán áttört burgonyát, sót, jól eldologozunk deszkán és jó ujjnyi vastagra kinyújtjuk. Likörös poharakkal, amit lisztbe forgatunk, kis pogácsákat szagatunk, tepsibe rakjuk, tojássárgájával megkenjük a tetejét és nem túlforró sütőben megsütjük.

Csokoládé-szalámi. 13 dkg reszelt csokoládét, 13 dkg kukrot, 13 dkg tisztított és apróra felvágott mandulát, 1 egész tojást, jól összegyúrunk deszkán, szalámiformára alakítjuk és cukorporba hempergetve 1 napra száraz helyre állítjuk.

ifj. székasi Sacelláry Györgyné receptjei

Almaleves hidegen. Öt almát meghámozzunk, a magját eltávolítjuk és kevés citromhéjjával, cukros, fehérboros vízben puhára főzzük. Egy kávéskanál lisztet vízzel simára keverünk, a leveshez öntjük, egy deci tejszint keverünk bele, jól felfőzzük, és jégre állítjuk.

Snidling-koeca levese. Négy tojás sárgáját habosra keverünk 8 dkg vajjal. Egy csomó snidlinget nagyon finomra megvágunk, hozzáteszünk 4 evőkanál lisztet, elkeverjük, lassan hozzáadjuk a tojás habját, sót, borst. Egy kisebb tepsit kikenünk, lisztezünk, beleöntjük a keveréket és megsütjük. Mikor megsült, deszkára borítjuk és apróbb kockákra felvágva elosztjuk vagy tányérokba vagy csészékbe, rásűrjük a húslevest és forrón tálaljuk.

Halmaradékból gombóc. Ha egész halat főzünk és fejét, farkát nem adjuk fel, vagy halmaradékat vásárolunk, ezeket jól felhasználhatjuk és kitiünó böjti ebédet vagy vacsorát készíthetünk belőle. A haladarabokat sósvízben megfőzzük jó puhára, szálkáit kiszedjük és finomra megvágjuk. Ugyanannyi megfőtt, szítán áttört burgonyával, 1 egész tojással a kiszálkázott halat összekeverjük és pogácsákat formálunk belőle. A halpogácsákat szítalt morzsába forgatjuk és forró vajban vagy zsirban szép pirosra sütjük. Tetszés szerinti mártással tálaljuk.

Töltött tők paradicsommal. Fiala, 3-kilós tököt megtisztítunk, szélességében kettévágjuk, evőkanál segítségével kivágjuk és sósvízben óvatosan megfőzzük. Ha megfőtt, szítára tesszük. 1 kg disznócomb megtisztunk, ledaráljuk, tojást, kevés törött borst, sót és 1 tejbent áztatott zsemlyét adunk hozzá, jól eldologozzuk a tölteléket, megtöltjük vele a tököt. Sütőlére vagy tűzálló tálba helyezük és 1 liter kissé sózott és cukrozott paradicsommal öntjük le. 10 dkg vaját vagy zsirt teszünk rá és ¼ óráig sütjük. Ha megsült a töltött tök, fészteleljük, a mártás egy részét ráöntjük, a többiit eszéhen adjuk fel mellé. Ugyanígy készíthetjük paradicsom helyett tejfelletel is.

GYÜMÖLCSIZ, JAM KÉSZÍTÉSÉHEZ. Finom aroma, kitünó koconyasódás, tüzell, idő és anyagmegtakarítás. Próbálja meg. Kapható szaküzletekben.

Egres-mártás. Fél liter zöld egrest megtisztítva, 1 evőkanál zsirban puhára párolunk kevés víz hozzáadásával. Ha már jó puha az egres és pépszzerű, 1 kanál liszttel megszórjuk, kevés húslevert feleresztjük. Két evőkanál tejfelt, 2-3 kockacukrot adunk bele és felforraljuk. Négy szemlére elegendő.

Palacsintás paprikácsesirke. Palacsintákat készítettünk cukor nélkül. Paprikácsesirkét készítettünk bőven lével és a csirkét apróbb darabokra vágjuk a rendesnél. Két palacsintával kibéleljük a tűzálló vagy egy ép zománcú lábost, a többi palacsintát metéltre vágjuk, kettő kivételével, amivel a végén az egészet betakarjuk. Egy sor csirkedarabot, egy sor palacsintát rakunk, míg a készlet tart, a legfelső sor az egész palacsinta legyen és erre öntjük rá a jó paprikácsesirke levét. 10-15 percig sütjük jó meleg sütőben. Az adagolást pontosan nem lehet megállapítani, mert ez a személyek számától függ.

Töltött borjumell. A borjumellről, hogy megtölthessük, a bőrt ügyesen alányalva felemeljük és a következő töltelékkel töltjük meg: 1 kg húsa számitva 10 dkg zsemlyét, 2 egész tojást, 5 dkg zsirt vagy vaját, 5 dkg petrezselymen párolt gombát, 4 dkg kockára vágott pirított szalonant. A zsemlyét kevés tejbent áztatjuk és szítán áttörve adjuk a már jól zsíralt kikévert tojáshoz. Most adjuk hozzá a bevalókat és sózva, borsozva az egészet jól elkeverjük és megtöltjük a borjumellel. Ha van összetűző tünk, azzal vagy cénával összevarrva sütőtepsibe helyezük, forró zsírral leöntve, ¼ óráig lassan sütjük folytonos öntözés mellett.

Nyári tészták, kréme, fagyaltok edessége

Jó rétestésza készítése. Fél kiló lisztet jól eldologozunk a gyúrótáblán egy egész tojással, diónyi vajjal, kevés sóval, kávéskanál ecettel és annyi langyosvízzel, hogy kissé lágy tésztát kapjunk. Ezt a tésztát 10 percre folyton fölemelve és utána lecsapva a gyúrődeszkához csapkodjuk, azután kerek cipőt formálunk a tésztából és lábossal letakarva, ½ óráig pihentetjük. Az asztalra rétesabroszt teszünk, meghintjük liszttel és a közepére helyezük a pihent cipőt. A cipőt megszírozzuk vagy megvajazuk, sodrófalával kevés kisorodjuk, azután kézzel alányalva, igen óvatosan, mindig körben kihúzzuk, míg az asztal egész vékonyra kihúzott tésztával be nem borítottuk. Az asztal szélén túllógó tésztát körben lecsavarjuk. 15 percig száradni hagy-

Ízlése szerint tervezek és készítek

butorokat

vállalok átalakításokat (modernizálást)

RADNAI LÁSZLÓ

okleveles lakásberendező iparművész
asztalmester Rákospalota, Bocskay-u. 53. — TELEFONSZÁM. 295-089

juk, azután előre megolvastolt zsírral, a kenőtoll segítségével, jól belocsoljuk. Az előre elkészített, tetszés szerinti töltéket ráhelyezük a tészára, bőven meglocsoljuk zsírral és az abrosz végét felemelve, felsodorjuk a rést. Tepsibe téve, tetejét megkenjük zsírral és jó meleg sütőben 1/2 óráig sütjük. A lecsavart réstészát szintén kihűzhatjuk és megtölthetjük.

Cseresznyés-rétesnél a tészát szírozás után bőven meghintjük cukros darált dióval, azután rászörjük a kimagozott fekete édes cseresznyét vagy meggyet és bőven megcukrozzuk. Aki kedveli, kevés törött fahéjat is keverhet a cukor közé.

Túrós-rétesnél a túrót szítan áttörjük, tojás sárgáját, pár kanál tejfölt, mazsolát és bőven cukrot adunk a töltékekbe. Ha kaprosan készítjük, akkor a túrót megszózzuk, jó marék apróra vágott kaprot keverünk bele és úgy töltjük. Cukrot nem teszünk bele.

Szamóca-krém. Fél liter szamócat szítan áttörünk, utána szűrőpapíron átszűrjük. 14 dkg cukorral, 1/2 dkg fehér zselatinnal összekeverjük, 1/2 liter felvert tejszínhabot könnyedén adunk hozzá. Mandulaolajjal kikent formában befagyaszjuk.

Eperfagyalt. Egy kiló friss epret szítan áttörünk és 35 dkg cukorral jól felfőzzük. Ha a felfőtt eper kihűlt, 1/2 liter tejszínrel összekeverjük és formában megfagyaszjuk. Kivéve a formából, felvert tejszínhabbal és eperdarabokkal díszítjük. Málnafagyalt ugyanígy készül.

Meggytorta. 10 dkg vaj, 10 dkg cukrot, 3 tojás sárgáját és 1 egész tojást jól elkeverünk. Hozzáadunk 1/2 citromlevet és kevés reszelt héjat, 2 dkg szitált morzsát, 1 szel reszelt csokoládét, 3 dkg lisztet, 4 dkg hámozott, darált mandulát és 4 tojás habját. Kikent és lisztezett tortaformába öntjük, félig megsütjük. Kimagozott meggyet bőven szórunk rá és visszatéve a sütőbe, a tortát teljesen megsütjük.

Rizsfagyalt készítése. 20 dkg rizst, 1 liter tejben puhára főzünk és áttörjük szítan. 3 deci felvert tejszínhabot és 25 dkg cukrot keverünk el könnyedén a rizsszel. Tetszés szerint ízesíthetjük rummal, narancsvagy más szörppel, vagy apróra felvágott gyümölcsdarabokat szórunk bele. Fagyaltgépbe öntjük és megfagyaszjuk. Felvert és vaniliával ízesített tejszínhabot adunk rá.

Pezsgőnélküli málnából. 2 liter málnát friss vízben megmosunk és mindjárt szűrőkanállal kiszedjük a vízből. Egyharmad-részt tálra tesszük, jól megcukrozza és jégre állítjuk. 1 kiló cukrot 1/2 liter vízzel jól felfőzzük és forrón ráöntjük a málnára, így 3 órán keresztül letakarva, jégre állítjuk. Azután szítan áttörjük, 2 liter jó fehérbort és 1 citromnak levét öntjük rá, hozzáadjuk a jégre állított málnaszemeket és így tesszük tálalásig jégre.

BEFŐZÉS

Rétesnek való meggy és cseresznye eltevése. A kimagozott gyümölcsöt szörzsítára tesszük, hogy jól lecepegjen a leve. Az üveg aljára egy sor porcukrot teszünk, rá egy sor gyümölcsöt és így folytatjuk, míg az üveg megtelik. Fontos, hogy a tetejére bőven kerüljön cukor. Kávéskanál rumban kevés szalicil keverünk el és öntözük meg a legfelső sort vele. Kössük jól le és 10 percre gőzöljük ki. Lehetőleg úgy tegyük üvegekbe, hogy az felbontva egyszerre, mindjárt el is használjuk.

Rumos cseresznye-befőtt. 1 kiló kimagozott cseresznyéhez 1 deci rumból, 1 deci víz-

ből, 90 dkg cukorból 20 percig szirupot főzünk. Ha a szirup felfőtt, beletesszük a gyümölcsöt és kétszer-háromszor egymás után felforraljuk. Harmadszori forrás után félretesszük és letakarva hűvös helyre állítjuk, míg kihűl. Szűrőkanál segítségével a gyümölcsöt üvegekbe rakjuk, a szirupot felforraljuk, ráöntjük a gyümölcsre és mikor kihűlt, lekötjük. A forrástól számítva 20 percre gőzöljük és levéve a tűzhelyről, csak akkor szedjük ki az üvegeket, amikor a víz teljesen hideg.

Zöld mandula eltevése. A zöld mandulákat leszedjük a fárról. Közönséges mosósóddal lugot készítenk és mikor a lug forni kezd, beledobjuk a mandulákat, de utána azonnal le vesszük a tűzhelyről és lefőved 1/4 óráig állni hagyjuk benne. A forró lugból kivéve, a pelyheket, ami a mandulán van, kefe segítségével letisztítjuk. 1 rész víz és 3 rész ecetből keveréket készítenk, felforraljuk, beledobjuk a mandulákat és ha azt akarjuk, hogy haragoszöld színű legyen a mandula, egy 1/2 lencseszemmi kékkel dobunk — az ecetesvízbe. Forrás után kiszedjük az ecetes vízből a mandulákat és 5–6 hő, hideg vízben jól lemossuk és szítára rakjuk. 1 kiló mandulához 1 kiló cukrot számítva, jó sűrű szirupot készítenk. Ha a szirup forr, beledobjuk a mandulát és egyszer felforraljuk. Levéve a tűzről a mandulákat üvegekbe rakjuk és kihűtjük s csak azután öntjük rá az újra felmelegített szirupot. Lekötjük és a forrástól számítva 10 percre gőzöljük. Zöld kajszi naracokot ugyanígy tehetünk el.

Gyümölcseltetés tölire cukorbetegeknek. A szirupot szaharinnal készítenk. A szaharin jelzését megnezzve, mindig abban az arányban vegyünk belőle. Például 1 liter vízhez 60–70 dkg cukrot vennénk, ilyen arányban vegyünk a jelzéses szaharinból. Ha az elkészített szaharinos szirup langyos, ráöntjük az üvegekbe berakott gyümölcsre, a tetejére kevés szalicil teszünk, légmentesen lezárjuk és a forrástól számítva 20–22 percre gőzöljük.

DAN TESTVÉREK IV, Váci-u. 6. (sarok) Ezüstírókák, nerzek, kepek

Gyors kovászosuborka. Az uborkákat jól megmossuk, két végét levágjuk és egy megfelelő bőséző üvegbe rakjuk, aminek az aljára nagy csomó kaprot tettünk. Langyos sósvízrel teletöltjük az üveget, az uborkák tetejére megint kaprot és egy tenyérnyi pirítottkenyeret tegyünk. 1–2 evőkanál jó ecetet öntünk rá, kis tányérral takarjuk le az üveg száját és tegyük napra. 3–4 nap múlva kész a kovászosuborka. Legjobb ha elkészül, egy másik üvegbe tenni az uborkát, a levét részürni és jégre állítani. Meghámozva, kevés jégdarabkával és kappalal díszítve, üvegtálon adjuk fel az asztalra.

Zöldbab eltevése. A zöldbabot megtisztítás után, ízes szerinti darabokra vágjuk és gyengén sósvízben felforraljuk. Leszűrve üvegekbe rakjuk és gyenge ecetes vízzel felöntjük. Légmentesen lezárjuk és gőzbe tesszük.

Málnaszörp készítése. A teljesen érett málnát porcellántálon jól összetörjük, lehe-

tőleg új fakanál segítségével, 5–6 napig szítával letakarva nem tülhűvös helyen tartjuk, 6 nap után szörzsítan áttörjük, de csak gyengéden, hogy csak a leve menjen keresztül. Minden liter málnához 1 kiló cukrot veszünk és 12 percre forraljuk. A habját leszedjük, üvegekbe töltjük, jól lekötjük vagy dugaszoljuk és 20 percre gőzöljük.

Cseresznye és meggy cukorban. Nem túl-érett, friss, hibátlan cseresznyét vagy meggyet megmosunk, megtisztítunk szárától és magjától. Szirupot készítenk, 1 kiló gyümölcsöshöz 80 dkg cukorból és annyi vízből, amennyit felvesz, 15–20 percre forraljuk, beletesszük a tiszta gyümölcsöt és a forrás kezdetétől számítva 10 percre főzzük. Nem szabad keverni, csak a lábot rázogatni. Üvegbe rakjuk, lekötjük és 20 percre gőzöljük.

Cseresznyelikör. 1/2 kiló nagyszemű fekete cseresznyét magostól együtt porcellánmózsárban jól megtörünk, ha jól szétzúrtuk, adunk hozzá 15 gr tört fahéjat, 18 gr szegfűszeg és 1/2 kiló sárga kristálycukrot. Működés 2 liter alkohollal fől-eresztjük és négy hétig a napra állítjuk. A négy hét telte után szűrőpapíron átszűrve, üvegekbe töltjük és jól ledugaszolva eltesszük.

Egresszörp. Nagyszemű, de még nem egészen érett egrest megmossuk, megmossuk és bő vízben puhára főzünk. 1 liter egreshez 1 liter vizet veszünk. Ha az egresszemek egészen szétfőttek, leszűrjük finom szörzsítan. A lecsurgatott léhez, vagyis 1 literhez 1/2 kiló cukrot veszünk, összekeverjük és 1 óráig főzzük, közben a habot mindig leszedjük róla. Ha jól felfőtt, üvegekbe tesszük és lekötve félre-állítjuk.

Diópálinka. 10–15 szem zöld diót négy részre vágunk, 1 literes üvegbe tesszük, 1/2 liter alkoholt, 1 evőkanál porcukrot öntünk rá és teletöltjük hideg vízzel. Az üveget lekötjük és napos helyre állítjuk és 2 és fél hónapig otthagyük.

TANÁCSOT? KERNEK

Kérem kedves olvasótársnőim szíves tanácsát, hogy a „Péti só” néven ismert növény-tápsóval való földjavítás, illetve föld-táplálás hogy történik? A fehér, illetve szürke por feloldandó vízben és egy liter vízhez mennyi használandó belőle? A feloldás mennyi időt vesz igénybe és feloldás után ez az oldat szűrőn keresztül öntözhető, vagy csak a növények gyökerére szabad önteni? Minden növény táplálható ezzel, vagy csak egyesek és melyek ezek a virágok és gazdasági növényfélék? Nagyon hálás volnék, ha szak-szerű felvilágosítást kaphatnék. Szíves sor-aitkal „Szeretek kertészkedni” jelgére a kiadóba kérem.

Kedves olvasótársnőmet kérem, ki volna szíves felvilágosítást adni a páfrány miken-ti kezelésére vonatkozóan, hogy úgy kertidísznek, mint szobadísznek felhasználható legyen. Több éven keresztül kísérleteztem úgy a kertemben, mint a szobában páfránnyal, de mindkét helyen csak egy ideig virítottak, zöldültek, azután el-satnyultak és végül is, nem tudom mi az oka, hogy nem maradnak meg. Kérem szíves, tanácsukat, mit tegyek, hogy ezt a ked-vett zöld dísznövényt otthonomban meghonosíthassam? Szíves üdvözléssel és kö-szönettel várom levelüket. Dr. A. Sán-dorné, Budapest.

Dralle

A nyírfahajvis (Birkenwasser) valóban pompás készítmény

Már a fejbőr első bedörzsölésekor érezzük, hogy a haj szinte ujjászületik.

Kedves olvasótársaim közül keresek olyan 28–32 éves intelligens leányt, aki szívesen levelezne velem és néha 2–3 napra meglátogatnók egymást. Leveleket „Búzavirág” jellegre kérek.

Melyik vigkedélyű kedves olvasótársnőm lenne nyaralópartnere 38 éves tisztviselő-nőnek, hogy pár hetet mérsékelt panziójú fürdő-, nyaralóhelyen kellemes együttlétben tölthetnének. Alkalmazkodó, teljesen egészséges, nyugodt nő vagyok. Szeretettel várom annak levetét, aki hajlandó a nyár örömeit így kettesben élvezni. Leveleket „Nyaraljunk együtt” jellegre kiadóra kérek.

ÜZENETEK

Parasztlány. Visszatérünk ehhez a kedves jelleghez, amelyen első ízben üzentünk, mert közelebb áll hozzánk, mint a másik, amelyen valakinek már üzentünk és nem szeretnők, ha egyetlen szavát is magára vonatkoztatná. Igaz szívvel köszönöm „meleg hálával s szeretettel fűtött gondolatait”. Öszintén sajnálom, hogy ígéreteim eddig még nem válhattam be, pedig eredeti, a természettel együttérző, mintegy beleolvadó költeménye stílusával, gondolatvilága exkluzivitásával magasan kiemelkedik a legjobb versek közül is. Nagyon büszkék vagyunk a mi kedves „parasztlány” barátunkra, akinek érezzük, hogy „nagyon nehéz a sorsa, nincs ideje levelet írni, sőt még újságot is alig olvashat, a fizikai munkától holtfáradtan fekszik este s hajnalban a napnál korábban kel”. Az élet hőse maga, kedves kis barátunk. A jövő reménysége, vigasztalása, aki nem siránkozik, hanem dolgozik, legelől vezet a munkában is és intelligenciájára való hivatkozással nem veti meg a nehéz fizikai munkát, hanem büszkén vállalja azt a helyet, ahová a sors állította és ott első a legjobbak közt is. Az a keresetlen, egyszerű őszinteség, ami a szellemileg kiváltságos emberek tulajdonsága, mindig átsegíti a megelégedés termékeny atmoszférájába és soha csalódás nem érheti. Mert nem az a csalódás a legfájdalmasabb, ami mások által ér, hanem az, ami bennünk megy végbe, s ez az önmeg-hasonláshoz hasonló állapot akkor következik be, ha nem adni, hanem kapni akarunk. Ezt izejünk, mint a szívünk üzenetét. És a meglepetés, amelyet a legközelebbi számra tartogatunk, meggyőzi nemcsak arról, hogy költeményeit büszkén vállalhatja, hanem a barátságunk arról az értékéről, amiről nem szoktunk beszélni. Hálásan köszönjük, hogy szeretetébe fogadott és áldott jó munkát kívánunk. Szív. üdv. köszöntjük. Szerk.

Ilu. Nem bíztam magában és nem bíztam bennünk sem, hogy nem írta alá nevét. Ide tartozónak vallja magát, a mi nagy családjunkhoz és mégis titokban akar maradni. Ne haragudjon, hogy érdemlegesen nem válaszolhatunk levelére és természetesen a versével sem foglalkozhatunk. Engedje meg nekünk azt a szerény kívánságot, hogy szeretünk szemtől szembe állni azzal, akivel beszélőnk van, vagy legalább is a neve helyettesítse azt, aki igénybe akarja venni szolgáltatunkat. Mi szívesen állunk rendelkezésre, de ismételtül, csak szemtől szembe. Szív. üdv. Szerk.

BALATONLELÉN Univer Leány-Urinothonokban (5 villában) teljes ellátás heti 22.—pengő. Főszobában heti 28.—pengő. Tanulóknak kedvezmény. Teréz-körút 18. III 1. Tel.: 14—25—70.

P. Istvánné. Igaz örömmel diecsünk el Nagyságos Asszonyunk kedves soraival, mert akcióterítőknek ajándékozta meg elismerésével. „Igen tisztelt Főszerkesztő Ur! A szép pipacsvirágos zsúrterítőt a régi szalvétával megkaptam. Igazán meglepődtem, oly szép, izléses. Nagyon örülök neki, s még hozzá névnapomra érkezett s a vendégeim is el voltak tőle ragadtatva. Többben is megrendelik! Az előfizetésem után esedékké vált kis terítőt is megkaptam, nagyon szépen köszönöm. Szívesen üdvözlettel P. Istvánné.” Hálásan köszönjük ezeket a kedves szavakat, el sem mondhatjuk, milyen nagy örömet szerzett vele. Igaz hálával Szerk.

Szepségápolásra Földes Margit-crème

E. J.-né. Betegségélyző-járulékot köteles fizetni az után a bejárónó után is, aki naponta csak négy órát dolgozik háztartásában. Szív. üdv. Szerk.

Reménykedő. Jól esik tudnunk, hogy verse megjelentetésével örömet szerezhetünk. Színes, hangulatos verseit mi is szívesen olvastuk. Sajnos, olyan sok a hasonlóan mély érzésből fakadó vers, hogy a gyakoribb közlésre ígéretet nem tehetünk. Türelemmel kell kívánni, míg sorra kerülhetnek. Szív. üdv. Szerk.

Kedves előfizetőink szíves figyelmét felhívjuk ezen számunk zsúrta-sablón-mellékletére, amely az alább felsorolt mintákat tartalmazza: 1. számmal jelölt mintával hálószo-bába, toillet-asztalkára, szekrényekre, stb. készíthetünk tüllterítőkcsket, melyeknek a közepére nyomtatandó elő a minta és tömött himzéssel, mul'néval, vagy berlinerrel himzendő, vagy akár ve-

gyesen berlinerrel és mul'néval. A terítő lehet tetszés szerint ovális, négyszögű, téglalakú, vagy köralakú, mert ezen minta mindenik díszítésére alkalmas. A terítő széle kész pikóval fejezendő be. A levelek és száruk három árnyalatú zöldszínű, a virágok rózsaszín, kék, sárga, lila több színű árnyalatával hímzendők. A pontocskákat bronz színnel, a türe csavarva készíjük. Nagyon szép és hatásos díz-terítőcskéket készíthetünk ezen könnyű és hatásos mintával. 2. Ezzel a búzavirág, pipacs és margaréta virágokból összeállított kis csokorral magyarstíli ruhákat díszíthetünk. A fehér granadinból készült alját telehintjük egymástól 20—25 cm távolságra ezzel a virágcsokor mintácskával, úgy azonban, hogy ne szimmetrikusan nyomtassuk elő, hanem mindeniknek a szára ellenkező irányban legyen elhelyezve. Az ingváll puffos ujját is ezzel díszíjük, amelyhez kék vagy piros pruszlikot készíjtünk. A hímzéshez mosható mulinét ajánlunk. 3. Női és leányka kombiné díszítésére szolgáló madeira-hímzés-sel és aszurral készíjtendő minta. Színes anyagon díszíthetjük a kombiné anyaga színével azonos színű mulinével, vagy tetszés szerint más színnel. Hímzéséhez mulinét, vagy hímzőpamutot használunk. 4. Buzsáki minta terítő, divánpárna, falvédó stb. díszítésére. Vastagszálú fehér- vagy ekrűszínű vászonra nyomtatandó elő és a minta folytatható az anyag hosszúsága szerint. Divánpárnát úgy díszíjtünk vele, hogy a hosszabbik oldalon alul és szembe vele fölül is előnyomatjuk s így a minta szélessége megduplázódik, vagyis közötté 3 cm hézagot hagyva, 32 cm lesz a dízítés szélessége. A hímzéshez piros-, kék-, sárga-, zöldszínű gyöngyperlét használunk. Falvédó díszítésére a divánpárnához használt kétszeres minta nyomtatandó elő hosszában mind a két oldalon, hogy a díszítés 64 cm széles legyen. A Ts, Js és IJ monogrammal ágyneműt, az NK monogrammal asztalterítőt és szalvétát, az RI monogrammal pedig zsúrterítőt jelzünk. A zsúrta-sablon használatára, alábbiak szerint történik. Síma felületi asztal leterítünk egy vastagabb ruhával, amit vasaláshoz használunk és erre teríjtük rá az előnyomatlandó anyagot, melynek megfelelő részére ráhelyezjük a zsúrta-sablon-mintát. Hogy a zsúrta-sablon ne mozduljon el a dörzsölés közben, az egyik

Kacserúság édességgel!

...mindig szűkebbre veheti derékövét. Egmol csokoládé kacsursáv tesz. Nincs vele bajlódás vagy előkészület. Olyan könnyű bevenni, mint a finom csokoládét. PATIKÁBAN KAPHATÓ.

Egmol

Burchard-Béla Erzsébet a MONTESSORI nevelésről TANFOLYAMOT TART.

Érdeklődni lehet a Montessori iskolában
I. KRISZTINA KÖRUT 155

nem használt szélét lenyomatjuk valami nehezéssel, vagy hideg vasalóval és ezután egy posztó- vagy filcdarabot belemarkuk az előnyomatáshoz szükséges két poszta és az érdes felületével fölül levő szuissablont négy-ötször átdörzsöljük, majd felemeljük a szuissablont s ha a minta az anyagon tisztán látszik, eltávolítjuk, hogy azután spirittusszal befújjuk a mintát, ami állal odarögzítődik az anyaghoz és rövid idő múlva már hozzá lehet fogni a kézimunkázáshoz. Egy csomag két por kézimunkaboltunkban 80 fillérért beszerezhető.

Pécsi előfzető. A pikkelyes sömört eredményesen a következőképpen gyógyítottam: hat egymásután következő napon keresztül 5%-os jódtinkturával vékonyan beecseteltem, napközben Höfer liladobozos hintőporral beporoztam. Ez alatt az idő alatt a sebet lehetőleg víz ne érje. Tíz nap múlva a sömör teljesen eltűnt, nyoma sem volt látható. Orvosa tanácsát feltétlenül kérje ki. Üdvözlettel

„Régi előfzető“.

Akáévirág. Kedves fiatal barátom, a sors sokkal komolyabb problémákat dob a mai fiatalság elé, amelyekkel okvetlenül meg kell küzdenie a mindennapi kenyérért folytatott harcban és feltétlenül diadalt kell aratnia, ha azt akarja, hogy a nyugalom révébe bevezessen. A mai élet nem romantikus játék, hanem nagyon is súlyos küzdelem a létért. És akkor, mikor teljes erővel ostromolják az élet kapuját, akkor az ilyen „ügyetlen“ szerelmi problémák ellankasztják egyesek erejét, amelyre egyedül számíthatunk. Nem akar ez leckéztetés lenni, kedves barátom, mert ki ne időzne szívesen a fiatalság szerelmi problémái mellett, amely mindenkor meghatódottságot és megértést vált ki belőlem. Ki ne tudna gyönyörködni a tavasz bimbófakadásában és kit ne szomorítana el az örökös tél zimankós zuzmaráival? De most valahogy úgy érzem, hogy minden érzésünk beleolvad mindnyájunk reménykedésébe és minden más eltörlül mellette. Kis ellentétek, sürűlódások: nem problémák s ha akarjuk, a síron innen minden jóvátehető. Az a kislány, mint leveléből megállapíthatam karakterét, a szó szigorú értelmében igaz derék „katona“ leány. Egyszer, frappans válasza méltó hozzá és büszke lehet, aki meg tudja hódítani. Hogy miként lehet hozzá méltó és hogyan hódíthatja vissza, erre Önt nem kell kitanítani. Annnyit májden bizonyosan megállapítottam, hogy az elhidegülés csak látszólagos, mert különben nem engedte volna meg, hogy to-

vábra is meglátogathassa. Tehát Öntől függ, kedves barátom, hogy ebben a komoly kisleányban tud-e maga iránt olyan érzést ébreszteni, amely még a szerelemnél is több. Megmondhatom, hogy az a kislány nem azt várja magától, hogy szüntelen szerelmi tirádákat zengjen, hanem elvárja, hogy e mellett a probléma mellett az életet szolgálja szívének, lelkének és tudásának minden parányi atomjával, hogy boldogság lélege sugározza be azt az utat, melyen két fiatal szív egymáshoz közeledhet. Szív. üdv. Szerk.

Nyár. Még gyermekkoromból hozdozom magamban imakönyveimből ezt a gondolatot: „Isten kezében a nevelés eszköze, a büntetés“ s mi, akik értjük ennek az igazságnak mély értelmét, tudjuk, hogy a legkedvesebb gyermekeinket is meg kell feddjük, ha okot szolgáltat a fedésre, azért, hogy rávezessük a hibáira. Nagyságos Asszonyom, őszintén bevallom, sajnálom, hogy kénytelen voltam Önnek fájdalmat okozni, de nem sajnálom, hogy kiméletlenül érintettem legérzékenyebb pontját: hiúságát. Ön még mindig nem érti intenciómat s nem érti, hogy a megszokott, udvarias hang, amely Ön szerint mindenkor csak simogatni, vigasztalni szokott, most az egyszer miért lett szigorú. Szigorútnak kellett lennie, hogy megközelítse az Ön téves utakon, nemesebb cél nélkül bolyongó lelkét. Bocssáson meg, hogy fel mertem háborodni azon az életprogramon, amelynek őszintésében nem kételkedhettem, hiszen Ön követett el indiszkrétciót saját magával szemben, amikor én sem tudom, hogy milyen célból, megismertett vele. Hígyje el, nagyon türelmes vagyok és megértem azokat is, akik a könnyű életet választották, akik kivonják magukat előkelő társadalmi állásukkal járó szent hivatásuk és kötelezettségeik alól és reggeltől estig, estétől reggelig hajszolják a szórakozások különböző nemeit és a lelkük zárva van a nagy áldozatok, a nemes érzések előtt. Ezért történt, hogy kiméletlenül vetítettem szeme elé egy üres, szomorúan üres asszonyi életprogramot, hogy megriadva ismerje fel, szabad-e továbbra is ezen az úton „vágatni“, szabad-e ma és egyáltalában szabad volt-e a multban félreállni a magyar asszonyokra háruló nagy feladatok elől, amely nemesek abban teljesedhetik ki, hogy kényelmesen alamizsnát adjanak, hanem abban, hogy résztvegyenek a nemzetmentés szent, magasztos munkájában és előljárjanak a szeretetben, nagy feladatok megoldásában, keresztülvitelében. A kényszerű téltenségben vesztlegl kezeknek munkát kellene adni, összefogni és a szenvedők angyaloként elvinni a szeretet testvériségét oda, ahonnan kipusztította a mostoha sors. Ez a hivatás az asszonyok szívére vár, hogy megmozduljon, magához térjen és magára találjon. De vajjon magára talál-e az Ön szívében, nagyságos asszonyom, aki nincs hozzászokva, hogy ilyen hangon szóljanak hozzá, hanem csak „a legnagyobb előzettséggel, udvariassággal és a legmélyebb tisztelet hangján“. (Bocssánat, újból hibáztam és ismét tudatosan!) Meny-

nyivel könnyebb és mennyivel kellemesebb volna nekem is finom, hízélgő udvariassággal szólni, ha nem érzém azt, hogy Ön, akit különleges szerencsés körülmények közé helyezett a sorsa, nemesebb életre, méltóbb feladatokra hívatott. Ha csak szimpla karakterű nőnek vélném, nem tartanám érdemesnek foglalkozni Önnel, de bizonyosan hiszem, hogy megdobban a szíve, felmelegszik a lelke, csodálat fog látni a szeme és elfelejti a tegnapot, hogy új holnappal kezdjen új életet, méltót a magyar úriasszonyhoz. Ez az én kérésem Önhöz, nagyságos asszonyom. És ne nehezeltjen, hogy kívánságát nem teljesítettem. Szív. üdv. Szerk.

Hivatalnokleány. Gyantával való szörte-lenítés csak erősíti a hagymákat és a ször-zet utánpótlását gyorsítja. Ezért csak a villannyal való végleges hajlétváltoztatást ajánlom. Üdv. Szerk.

„Kedves Főszerkesztő Úr! A gyönyörű aján-dékat megkaptam, fogadja érte hálás kö-szönetemet. A kedves és szép „Magyar Üriasszonyok Lapja“-t nagyon szeretem és mindig örömmel várom megérkezését.
Dr. M. Károlyné.“

Gordiusi eszmó. Nem foghatjuk a sors fatális alakulására a történeteket, amiknek irányítása mégis csak elhatározásunktól függ. Ha úgy gondolja, hogy súlyos áldozatot kérek, mikor azt tanácsolom, to-vábbi elhatározását ne a szívtől tegye függővé, hanem gondoljon az esküjére, amit nyolc évvel ezelőt tett, feleslegessé válik minden további mondanivalóm. Az én véleményem a házasságról megdönthe-tellen. A házastársak viszonyában nem ismerek alkudozást, sem semmiféle men-tőkörülményt, még a szív jogaira való hi-vatkozást sem és talán ezt az ön esetében a legkevésbé fogadnám el a házasság fel-bontásának indokál. Feltétezem, hogy a szívére hallgatott akkor is, mikor há-zasságra lépett. Súlyosabb panaszt nem emlí férje ellen s mégis azt várja, hogy biztatást nyerjen egy új házasság kötésé-hez. Nem, Nagyságos Asszonyom, az eskü-jét senki sem veheti le úgy, mint egy ruhát, hogy másikat vegyen fel helyette. Nagyságos Asszonyom akkor lesz hú ön-magához, ha ezt az új érzést megtagadja, még akkor is, ha lemondásába kerülne, ha szenvednie miatta. A tiszta látásunkat elhomályosító illúziókat szét kell szaga-gatni, hogy elcsendesüljenek az érzések viharai. Akinek nyolc év alatt nem volt panaszja, az felelősséggel tartozik élettársa további nyugalmáért, akivel egy volt gon-dolatban. Ez a megállapítás ezerszer el-hangzott közhely, de mindig felmerülő aktualitása bizonyítja megdönthetetlen igazságát. A szív kilengéseit az ész van hívatva rendeznivalózni és a kitörni ké-szülő érzések ártját vissza kell vezetni az élet ritmikusán folydogáló medrébe. Aki nem számol a valóság elengedhetetlenül bekövetkező kiábrándulásaival, azt ha-sonló esetben igen fájdalmas megaláztatások érhetik. Szeretnék a nyugalmát fen-yegető vihar elé vitorlát vonni, hogy fel-fogjuk, megmentsük az elmerülés veszély-től. A legsötétebb színekkel szeretnők megfesteni a veszedelmeket, amelyek ér-hetik, hogy összehasonlítást tehessen a mostani békés, nyugodt élete és egy má-sik élet között, amellyel képzelete kápráztatja. Ha úgy gondolja, hogy az eddigi nyolc év nyomtalanul mult el és a lelké-ben nem maradt utána semmi, akkor meggyőződése szerint intézheti sorsát. De ha csak egyetlen gondolata bekapcsoló-dott az elmúlt évek sorozatába és nem tud úgy elszakadni, hogy önvádát ne érez-

OSZOM CRÉM

aszepő, májfolt, pattanás, arctisztatlanságok ellen. Szépsít, fiatalít. Próbátéglé 80 fillér, nagy 1.80 előre fizetve. Utánvételt drágább. Rács M. János gyógyszerész, Kiskunhalas.

Elköltözött Goldstein S. szűcs

IV., Apponyi-tér 1, félemelet alá

Telefonszám: 18-36-54,
(ezelőtt Király-utca 1. sz.)

HAJFESTÉS!

KOMOL hajfestékekkel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektus küld.

Vezérképviselet:
VI. Mussolini-tér 3. I.

zen, igen megfontolandónak tartom, hogy melyik érzését kövess: a mostanit, vagy a nyolc év előtti. Elítélendő vandalizmusnak tartom, aki önzön tapos át mások életén. Mielőtt bármiképpen döntene, — hiszen nem akarom befolyásolni elhatározását, — kérem, gondoljon házassága nyolc évére s ha férjében csak egyetlen jó tulajdonságot fedez fel, amelyet becsülésre érdemesít, úgy hiszem, nem lesz nagy áldozat, ha továbbra is hűséges társa marad. Ekkor elmondhatjuk, hogy van olyan gordiusi csomó is, amelyet nem kell kettévágni, önmagától is megoldódik. Szív. üdv. Szerk.

DAN TESTVÉREK IV, Váci-u. 6. (sarok)
Ezútrókká, nerzek, keppék

„Igen tisztelt Szerkesztő Úr! Engedje meg, hogy soraimban pár gondolatban hozzá-szóljak ahhoz a praktikus kérdéshez, ami napjainkban az érdekelték nagyon széles körét izgatja, de épp, mert az „érdekelték” tárgyalják, igyekeznek a közönség körében, meg a maguk körében is antiszociálisnak feltüntetni. A férjzett nőknek a hivatalokból való elbocsátásáról akarak szólani (amit én már, mint „érdekelt”, oly epedve s oly régen várok) s írásom címüül azt is írhattam volna: „A férjzett nők elbocsátása, mint családvédelem!” Ugyanis sokan merényletnek nevezik kormányzatunknak azt a készülő ténykedését, hogy a férjes nőket az állammal viszonzosságban álló állásokból elbocsátja, a családvédelem ellen. En, az örök idealizmus s elmélet embere, nem sok észreket tudok magamban a praktikumok iránt, már gimnazista koromban az volt egyik tanárom rövid aposztrofálása rólam: „... a reális élethez kevés érzéke van...” de úgy érzem, ha ehhez a kérdéshez a magam való, konkrét, tehát reál esetemet főzöm, akkor épp kellő mértékben leszek praktikus s nem filozófok. A dologhoz tartozó teóriák felállítását a hozzászólókra hagyom. Az állammal viszonzóságban álló tisztviselő-pár vagyunk. Ugyanaz a pálya munkarésze férj is, feleség is. Feleségem havi fizetése állampénztárból 184 P., az enyém ugyanonnan havi 254 P., azaz a kettőnké havi 438 P., vannak gyermekeink s egyikünk sincs még 35 éves, tehát esztünk egészen a mai világól való. Ennél-fogva, mint „érdekelt” szólhatok a kérdéshez. Diákszerelmből nősültem, 22 éves koromban. 50 éves koromban, amit egy magamfajta egészséges ember általában nagyobb százalékban megér, ha már a 30–32 éves évtől kezdve, a legnagyobb fiam 27 éves, a középső 25, a kislányom 23 éves lesz, tehát szárnyukra engedhetem őket — úgy érzem, e tekintetben praktikus voltam a házasságomban szándékosan nélkül is — no és azzal a „fenenagy” szerelmemmel meg úgy álunk, hogy — még ma is, 10–12 év után is diáknak, szerelmes diáknak érzem magamat s ha előlőrl kezdémem, épp így kezdeném!

Ha valaki eddig olvasta soraimat, azt mondhatja, nincs nálunk semmi baj! Örüljek s imádkozzam, hogy minél később jöjjön az a nőket állásukból elmozdító kormányi szél!

...Ezelőtt mintegy 10 évvel szolgálatunk, hivatalunk különválasztott bennünket, azóta nem tudtunk összekerülni. Pórt jó, amikor 200–250, majd 100, jelenleg 20–25 km távolság ékelődött közénk. Az állás, a páros állás miatt. Megkezdődött a kettős háztartás, a külön konyha, majd a naponkénti utazgatás, hajnalról estig való távollét: feleségem részéről az a gyanu — nem mondom: féltékenység —, hogy én nem hivatalosan töltöm időmet részemre pedig az a kínos választás, hogy vagy hivatalom rovására többet ülök otthon vagy a hivatali megbecsültetésért „valamieskét” otthonomból áldozok fel. Mindezt a páros állás miatt. A hűséges tólányok, a cselédek rendbentartották otthon a gyerekeket, a lakást, ha feleségemet ide, engem oda szőlított a hivatal, a pórt jó! (De megtörtént az is — tán a 101. cselédnél —, hogy távollétünkben, hogy ne legyen rájuk gondja, a pincébe zárta 3–5–7 éves gyermekeimet, amit persze csak a szomszédoktól tudtam meg!) Még ez nem minden: volt úgy is, hogy ötven ötfelét voltunk s csak husvétkor, karácsonykor jöttünk össze, amikor a nyuszi, meg Jézuska jött. Most velem él két fiam, feleségemmel kislányom. Feleségem nem hajlandó állását elhagyni, mert hisz mások is páros állásra törekzenek. A hivatali főnök azt mondja, ha feleségem önként nem megy, nincs az a hatalom, ami nyugdíjba kényszerítse. Mindezt csak külsőleg elbeszélés, de egy mélyebb lelki életet élő férfinak bizony érzelmi vonalon is bántó, ha azt látja, hogy nem ő a fon-

Orvosok ezrei
ajánlják a Togat-t

rheumatikus és köszvényes fájdalmak ellen, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, tag-és izületi fájdalmaknál, valamint meghűlésekes betegségek ellen. Tegyen meg ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Teljesen árthatatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

tos, hanem a páros állás (most nem a feleségemről beszélek), — az önálló nő a fontos! Velem egy hivatali helyiségben működik 16 pályatárs. Mind állami! Megcsalásuk: 2 férfi, 14 nő. A nők közül leány: 8 (közülük 30 éven aluli 4); elvált asszony: 3; férjes asszony 1; külföldi: 2. A 14 hölgynek összesen 9 gyermeke van. (Meg kell jegyezni, hogy egyik hölgynek magának 6 gyermeke van ebben a 9-ben.) Az állampénztár havonta ennek a 18 tagú tisztviselő-körnek 2925 P-t fizet ki s ezzel az összeggel szemben a magyar jövőt 9 gyermekkel szolgálja 14 önálló keresettel bíró magyar hölgy. Jut-e minden magyar gyermek életére hazánkban úgy, mint ezeknek átlag havi 300 P? Azt hiszem, ha az én drága, jó kollégánőim nem volnának önálló keresettel bíró hölgyek, akkor nem maradnának lányok, nem élnek külön, nem válnának el s a 14 hölgynek körülbelül 28–30 gyermeke lenne! En se élnek így az egy állásból! Szerkesztő Uram! Azt hiszem, a családvédelem, az egyke elleni küzdelem, az új Magyarország megszervezésének legelső, de könyörtelen és igen sürgős lépése kell, hogy legyen — elbocsátani a férjes nőket!

Egy érdekelt!

APROHIRETÉSEK

Sok pénzt fizetek ékszerért, zálogjegyéért, fogaranyért, szőnyegért és régiségért. Baross ékszerház. Baross-utca 83. Telefonáljon 134—70.

Budaestre érkezünk. „Üri otthon!” nyujtok. Hajdúné, ny. máj. föntözök neje, Erzsébet-körút 2. III. 19. Lift. Telefon: 132—900.

Rövid, fekete gyakorlózongora kettős-z, külföldi négyosz, valódi Bösendorfer ötszáz pengő. Garantiáltak, jó karban. Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, tisztviselőknél előlegnélküli legcsekélyebb részletre, Rákóczi-út ötven. Zongoraterem, Erzsébet-körút sarak.

Budai hölgyek szives pártfogását kéri felsőruhaszalon. Mestervizsgákra előkészít. Kalocsay, II., Medve-u. 17. Telefon 366—869.

Felsőruha-és fehéremű varróról házaköz ajánlkózik, olcsó napidíj mellett. Szíves meghívást kér Tóth Ilonka, IX., Bokréta-u. 3. II. 29.

Grimm József aranyéremmel kitüntetett zongorakészítő mester. Nemzeti Zenede, Müegyetem hangolójának zongoraterme, József-körút 65. Világmarkás zongorák, pianinók legolcsóbban fizetéskönyvitással, garanciával. Telefon: 137—666.

„Déva” szőrtelenítő krém teljesen elmulasztja a szőrzetet, fiatalító krém. Különbözleges kozmetikai cikkeket kaphatok: XIV., Hungária-körútkörút 116. f. szm 2. Thököly-út mellett.

Zongorák, pianinók, előlegnélküli legkisebb részletre. Tisztviselőkedvezmény. Fenyőné zongoraterme, Erzsébet-körút huszonhat.

Budaestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásokban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianinót. Telefon: 140—206. Fenyőné, Erzsébet-körút 26.

Szabás-varrástanítás. Emőd Tamásné nőruhaszalon. Szent István-park 17. Telefon: 119—518.

Csilárútdűlő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó penzó. Prospektus. Csilárútdűlő, Mátraszőlős.

Perfekt német és zongoratulással róm. kat. tanteret keresek azonnalra, aki gimnáziumba járó gyermekek iskolán kívüli korrepetálását és foglalkoztatását végezt. Francia nyelvismeret előnyben. Rutich püspöki jószágl felgyelő, Pécs (Papnövelde-u. 11).

Június, július hónapokra bérbeadnám Balatonmária-fürdő megálló levő nyaralómát. Három szoba, konyha, élléstár, nyitott veranda, balkon berendezve. Közvetlen a vízparton, saját strand, csendes hely, gyermekeknek kiválóan alkalmas sekély, homokos part. Ar megegyezés szerint. Rumi Imréné, Máza, Tolna m.

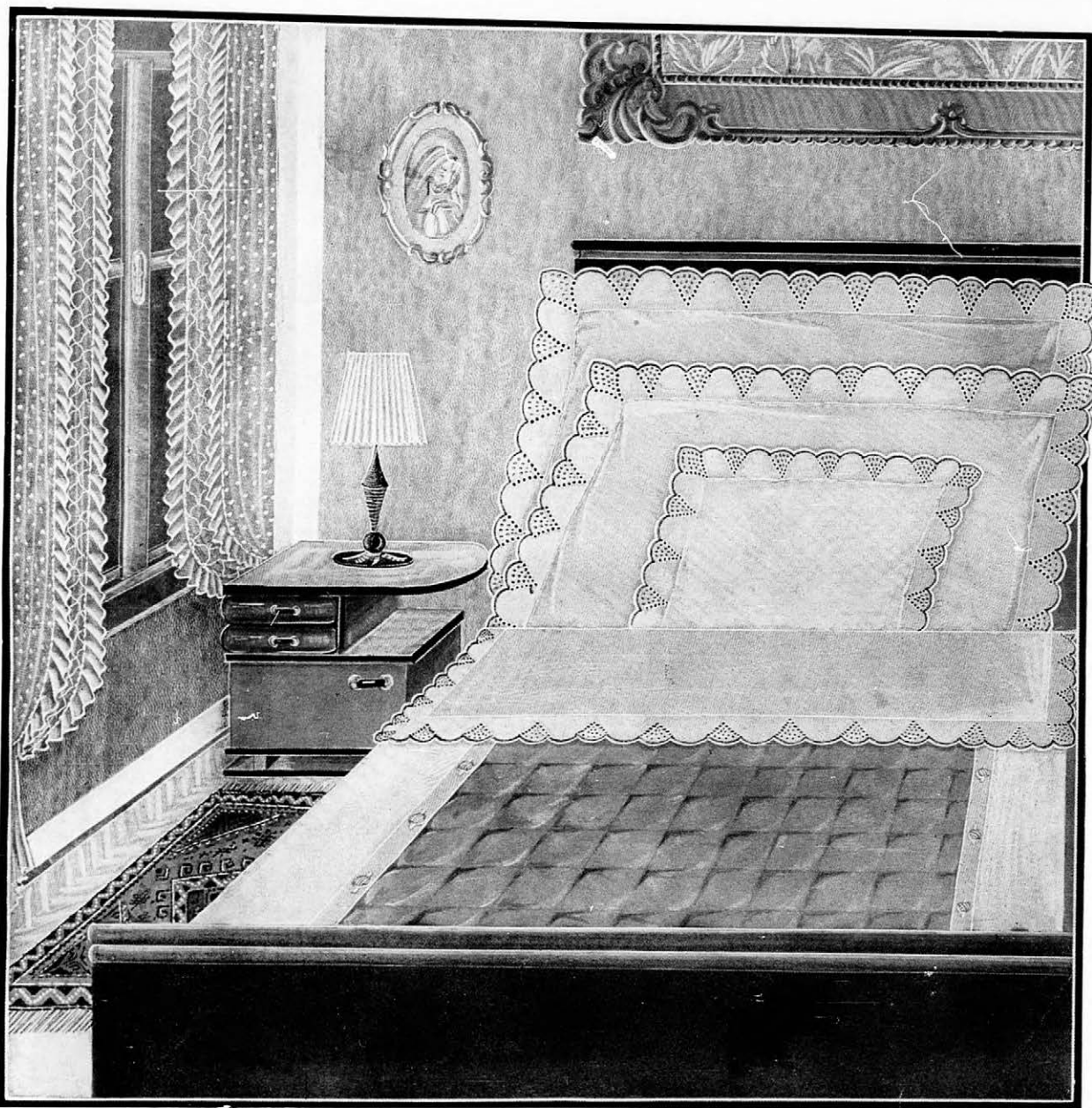
Olcsón nyaralhat Keszthelyen, a Balaton fővárosában, Hévíztől tíz percnyire. 2–3 személyes szobákban lakás, reggeli, ebéd személyenként P 3.60. Hideg vacsora olcsón beszerezhető. (Ugyanonny vacsora is kapható). Szépen berendezett, egészséges, világos szobák, kitűnő, bőséges éllés, árnyas kert. Leveleket „Meg lesz elédve” jellegre kiadóba kerünk.

Nyugdíjas állás. 38 éves, jól képzett, teljesen egyedülálló tisztviselő nő ismeretségi hiányában ezúton keresi hozzáillő, komoly, boldog otthonra vágyó triember ismeretségét. Leveleket „Egymásért élni” jellegre kiadóba kérék.

Eldadó egy szép bordó kertű ernyő, tokkal együtt és egy régi kerek biedermeier asztal. Cím: Schöntag, Budapest, Hernád-u. 7. II. 18.

HARMADIK PÁRATLAN KEDVEZMÉNY

L A P U N K K E D V E S E L Ő F I Z E T Ő I N E K

Kézimunkaboltunk, harmadik kedvezményes akciódarabjának megválasztásánál nem saját döntése alapján járt el. Az első két akció ugyanis olyan páratlan eredménnyel járt, mely minden várakozást felülmúlt. Ennek tudható be, hogy a tanácsadó levelek százai jöttek, amelyekben arra kérték kézimunkaboltunkat, hogy fehér ágyszatgarnitúrával jöjjön ki, mert ez az a nélkülözhetetlen ágynemű, mely minden családban sosem elég. Ezek a darabok vannak kitéve ugyanis leginkább a mindennapi használatnak és így annak pótlása válik állandóan szükségessé. Kész örömmel tesz eleget kézimunkaboltunk a kedves kívánságoknak és harmadik páratlan kedvezmény gyanánt

két nagy és egy kis ágypárnahuzatot

ad teljesen készen, géppel hímelve. A párnahuzat anyaga a legprimább minőségű tartós és értékes pamutvászonból készül, mely elég garancia arra, hogy a belőle készült ágyszat az állandó használatban évtizedig is eltart. A fentebb bemutatott rajzon látható mintával és a legkényesebb ízlést is kielégítő géphímzéssel van díszítve a teljesen készen megvarrt, gombokkal és gomblyukkal ellátott párnahuzat. A nagy párnák külső mérete 98×76 cm, belső mérete 90×75 cm, a kis párna külső mérete 60×44 cm, a belső mérete 54×41 cm. A három darabból álló ágypárnahuzat-garnitúra ára teljesen készen

csak 18 pengő

Ezen összeg 3—4—5, vagy 6 pengős előleges havi részletekben is fizethető. A párnagarnitúrát az összeg teljes beküldése után házhoz szállítjuk, illetve vidékre postán portómentesen küldjük. Kívánságra bármilyen mennyiség akciójáron utána rendelhető. Nagyon örülnénk, ha nemcsak kívánságukat előzetesen bejelentő, hanem többi kedves előfizetőink is szeretettel fogadnák kézimunkaboltunk legújabb akcióját és annak olcsó ára révén minél nagyobb mennyiségben szerelnék fel vele háztartásukat.

Izléses uriszoba függöny. Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Kézimunkaboltjában (Teréz-körút 6) A függönyök divatos föltevését is illusztrálja ez a kép